Monahia
Siluana Vlad

Dăruindu-ne, intrăm în bucuria Lui

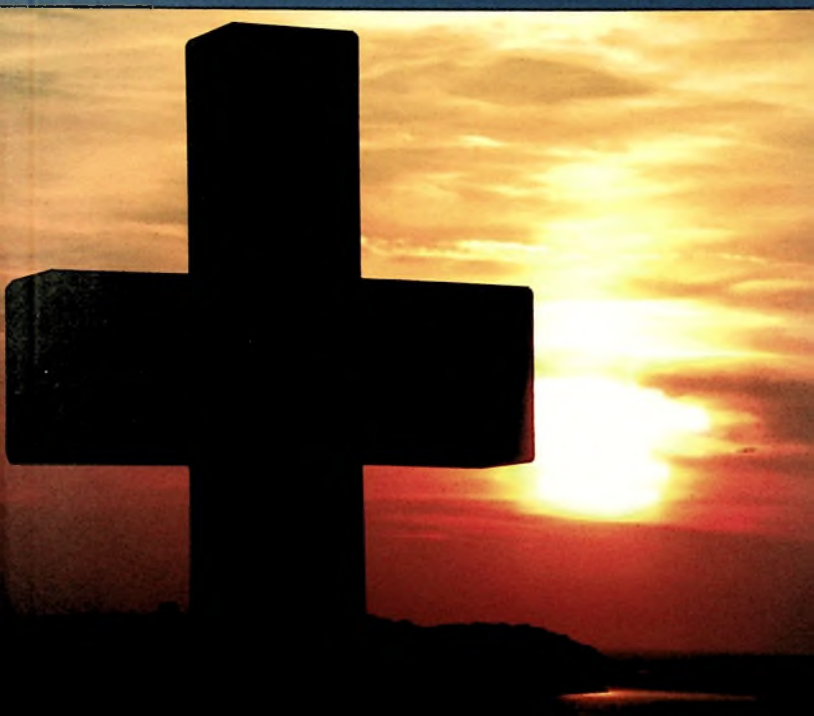

Monahia Siluana Vlad

DĂRUINDU-NE, INTRĂM ÎN BUCURIA LUI

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfinţitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei

Mitropolia Moldovei şi Bucovinei
Editura DOXOLOGIA
Iaşi, 2010

CUPRINS

Cuvânt către cei ce răsfoiesc această carte 7
Căutări duhovniceşti 11
Războiri duhovniceşti 51
Alte frământări 77
Nedumeriri şi căutări 103
Înălţări şi poticniri pe calea credinţei 133
. ıferinţe, necazuri, întristări, încercări 169
Despre copii, părinţi şi durerile lor 181
Sexualitate, castitate, păcate 211

CUVÂNT CĂTRE CEI CE RĂSFOIESC ACEASTĂ CARTE

Mare îmi este neputinţa şi mult mă stinghereşte atunci când trebuie să scriu un ***cuvânt înainte*** *la cărţile care apar sub numele meu. Nu mă întreb de ce şi nici nu încerc să mă sustrag acestei îndatoriri, ci doar îmi pun neputinţa înaintea lui Dumnezeu şi a dumneavoastră, pentru a prinde curaj.*

Aveţi acum în mână al şaselea volum din seria ***Împreună dumiriri pe Cale****, căruia i-am schimbat puţin titlul:* ***Dăruindu-ne, intrăm în bucuria Lui****. Am ales acest titlu pentru a exprima cât mai concis lucrarea pe care o face Dumnezeu cu omul ori de câte ori acesta se deschide pe sine şi-L primeşte astfel în ale sale. Când omul vorbeşte despre sine şi despre durerile, nedumeririle, bucuriile sale, el nu vorbeşte în deşert, pentru că aceasta este ascundere de sine şi ipocrizie, ci se oferă pe sine şi viaţa sa şi, în acelaşi timp, caută o prezenţă iubitoare, atentă, care să-l primească în casa sufletului său. Asemenea cuvânt este viu, chiar dacă e rănit sau încă răneşte prin ceva. Iar când un cuvânt cu acest conţinut se adresează cuiva care crede în Dumnezeu şi mărturiseşte lucrarea Sa iubitoare în lume, el devine loc de întâlnire cu Cel ce a făgăduit: „Unde vor fi doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo voi fi şi Eu". Iată ce face ca mesajele adunate în aceste volume să fie căi de intrare în Bucuria Mântuitorului. El, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat pentru noi şi prezent în noi şi în*

viaţa noastră, lucrează în om şi cu omul, ori de câte ori acesta îşi pune viaţa în cuvinte oferindu-se Lui, şi Se retrage, aşteptând cu răbdare, ori de câte ori vorbim în deşert.

Aşadar, orice asumare conştientă a trăirilor noastre lăuntrice pentru a le oferi Domnului, spre cernerea neghinei şi vânturarea pleavei, este o moarte a omului vechi, care şi-a construit instrumente de ascundere şi de apărare în faţa devenirii noastre duhovniceşti, şi o înviere a omului nou. Omul nou din noi nu este un ideal, nu este ceea ce ne-ar plăcea să fim sau ce ne închipuim că vom fi la Marea Înviere, ci este omul vechi îmbrăcat în Hristos, asumat, iubit şi eliberat din robia păcatului şi a stricăciunii. Creşterea duhovnicească a persoanei umane este această lucrare tainică de asumare conştientă a tot ce înseamnă viaţa noastră pentru a o oferi lui Hristos Dumnezeu spre vindecare, înnoire şi sfinţire. Cuvântul lui Dumnezeu S-a făcut Om, luând toată neputinţa omenească, afară de păcat, ca să ne facă pe noi dumnezei dându-ne Viaţa Sa, Puterea Sa. Da, păcatul nu l-a luat de la noi prin Întrupare, şi nici libertatea de a păcătui, dar ne-a eliberat din robia lui dăruindu-ne iertarea Sa fără de măsură iubitoare. Iată de ce principala noastră lucrare duhovnicească este pocăinţa, îndurarea de a ne lepăda de plăcerea păcatului pentru bucuria dumnezeiască. Nu ne putem elibera de păcat fără să-l lepădăm în mâinile Celui care vrea să-l ridice de la noi. Această lucrare o face creştinul atât prin Taina Spovedaniei, cât şi printr-o neîntreruptă pocăinţă care înseamnă o permanentă înnoire a minţii, o permanentă renunţare la mentalitatea lumii, după care ar trebui să fim buni, frumoşi, bogaţi, cinstiţi, fericiţi fără Dumnezeu sau cu un dumnezeu slujitor al

*acestor idealuri orgolioase. Pocăinţa înseamnă în primul rând asumarea gândului lui Hristos („**fără Mine nu puteţi face nimic**") şi lucrarea lui în fiecare clipă şi în fiecare gest al vieţii noastre.*

*Dumnezeu S-a făcut Om, spun Părinţii, ca omul să se facă dumnezeu. Această **facere** a omului o lucrează Dumnezeu lucrând „ţărâna" ce suntem. Nu e o nouă creaţie din nimic, ci este o **facere** din ceea ce suntem, cu tot ce am primit în noi de la strămoşi, părinţi, neam, vreme şi am lucrat sau am stricat cu voie sau fără de voie, cu ştiinţă sau cu neştiinţă, cu gândul, cu cuvântul sau cu fapta. Mântuitorul ne învaţă că dobândim bucuria Lui dacă suntem credincioşi peste puţinul pe care ni l-a dat. Puţin fiind şi un talant şi cinci talanţi... iar a fi credincios înseamnă a lucra cu acest **puţin** dat fiecăruia, cu toată bogăţia de har pe care, iată, Domnul ne-o oferă gratuit în Biserica Lui.*

Îndrăznesc să cred că cele ce le veţi citi în acest volum vor fi un îndemn la privirea şi trăirea vieţii în lumina acestui crez despre om şi despre rostul vieţii lui în lume.

Cu recunoştinţă şi rugăciune,
Monahia Siluana Vlad

CĂUTĂRI DUHOVNICEŞTI

Mă gândesc că unii oameni există doar pentru a suferi, mă gândesc că sunt persoane care trăiesc 100 de ani, iar altele se sting încă din pântecele aşa-ziselor mame. Mă gândesc că răul devine mai mare în fiecare zi, de parcă el ar fi unica forţă care guvernează. Mă gândesc că există părinţi care îşi cresc copiii pentru ca la bătrâneţe să fie daţi uitării, dacă nu chiar batjocoriţi. Mă gândesc că suntem un popor creştin, dar există oameni care mor de frig la colţ de stradă şi nu se uită nimeni la ei. Mă gândesc că unii au aşa de mulţi bani încât nu mai au ce face cu ei, iar alţii caută prin gunoaie un colţ de pâine uscată. Mă gândesc că avem aşa de multe cărţi în care putem să-L găsim pe Dumnezeu, dar parcă totuşi suntem aşa de departe de El.

Dar, cel mai mult, mă gândesc la faptul că toate acestea sunt îngăduite de Dumnezeu. Nu pot să nu mă gândesc cum de poate Dumnezeu accepta aşa de multe. Mă gândesc că nu aş putea fi niciodată Dumnezeu, chiar dacă mi-ar da El această ocazie, pentru că ar trebui să sufăr prea mult văzând starea atât de decăzută a oamenilor. Mă gândesc că eu, cel atât de păcătos, vorbesc despre Dumnezeu, dar nu-L cunosc pe El şi nu-L iubesc, căci, dacă L-aş iubi, n-aş mai cădea în păcat aşa cum o fac acum. Mă gândesc că acum doresc să mă împac cu Dumnezeirea, dar de mâine mă întorc iarăşi la vechile patimi atât de mult înrădăcinate în mine. Mă gândesc că în fiecare clipă moare câte un om, dar trăiesc de parcă nu aş muri niciodată. Mă gândesc că

într-un final paharul răutăţilor mele se va umple şi atunci va veni Judecata cea dreaptă a Domnului şi nu voi putea da răspuns pentru nimic din cele făcute de mine. Mă gândesc că Iisus Hristos a murit pentru mine, iar eu Îl răstignesc în fiecare zi.

Mă gândesc că aş putea fi o persoană mai bună, dar rămân în continuare egoist. Mă gândesc că în vremuri liniştite laud pe Domnul pentru ca în necaz să-L hulesc.

Mă gândesc că sunt atât de păcătos, dar totuşi Dumnezeu mă iubeşte. Oare de ce? Ce are El de câştigat prin iubirea Lui pentru mine? Cine sunt eu pentru ca Însuşi Dumnezeu să fi murit pentru mine? Mă gândesc că Dumnezeu aşteaptă aşa de multe de la mine, iar eu Îi ofer atât de puţin.

Dănuţ

Dragul meu Dănuţ,

Acum e vremea să înveţi să primeşti cu recunoştinţă tot ce-ţi dă şi va veni vremea să-I şi dai! Curaj!

Până atunci, împarte cu cei săraci un zâmbet, o rugăciune, o atenţie! Mai ales cu colegii tăi săraci! Cu cei de lângă tine!

Cu drag mult şi cu respect
pentru delicateţea sufletului tău,
M. Siluana

Aş vrea să mărturisesc iubirea mea şi mă trezesc că am uitat ce era de spus. Ştiţi, am o stare în inimă, aparte, de detaşare şi totuşi de întregire a fiinţei mele, aş putea să mă regăsesc, aş putea să fiu numai eu cu mine şi cu Domnul şi să-mi hrănesc „urile", să-mi fac dreptate, dar ceva mă ţine şi renunţ să îmi mai dau dreptate şi nu mai contează părerea mea, chiar şi cea bună, dacă cel drag sufletului meu nu înţelege încă.

Apoi mă retrag la mine în inimă și privesc și mă rog și aștept.

Într-o zi va înțelege, și ce bucurie mare va fi!!!

Acea zi îmi va aparține sau nu, își va aduce-aminte sau poate nici nu va mai conta, ziua aceea o plăsmuiesc în sufletul meu, la fiecare rugăciune...

Numai de nu aș afla că s-a împlinit!

Aș vrea să uit că m-am rugat, să mă mir neîncetat de cel drag mie, să-l văd într-o lumină vie, să nu uit că el era dinainte să-l cunosc eu, să mă pot bucura de căutările lui... ale omului drag!

Și îmi e greu să aleg între oamenii dragi și îmi e nefiresc de greu să respir în prezența lor, mi-e teamă să nu-i rănesc...

Am rănit de atâtea ori cu așa-zisa mea iubire și chiar dacă am ceva să le dau, e pentru că ei primesc... Meritul le aparține, că sunt cu mine!

E greu să nu observi cum se îmbunează un om în fața iubirii, cum cel mai rănit suflet, în atacul lui, picură sânge, se jertfește! Apoi toată această iubire nu ne aparține, își aparține!

Problema e cu oamenii... că sunt flămânzi, ca și mine, și vor întâietate și nu o vor obține!

Vor câștiga niște bătălii într-ale iubirii, de care vor fi repede dezamăgiți și vor renunța, zicând că iubirea nu există! Că e o glumă proastă, un banc răsuflat! Și se vor resemna.

De aici intervine împietrirea și urmează ani de așteptare, de încercări... Poate că ăsta e drumul unora dintre noi...

Ar fi bine să nu fim pe acest drum, bătătorit de altfel...

Vă mulțumesc că sunteți busola noastră!

Cu drag,
A.M.

Fetiţa mea dragă,

Această împietrire a inimii este „scrisă" cumva în creierul nostru, în organul executor al reacţiilor noastre, pe sinapse! Poate ştii ce sunt sau vei căuta într-o carte de anatomie, dar nu asta contează. Contează că acest minunat organ are posibilităţi practic infinite de legături. Poate oricând să facă o altă sinapsă şi deci să dea o altă comandă! Ca să ieşim din calea bătătorită a durerii şi dezamăgirii, Domnul ne învaţă să nu punem vin nou în burdufuri vechi! Aşadar, să privim fiecare eveniment ca pe un vin nou şi să-l scriem în sinapse noi! Dacă evenimentul e cunoscut, pare o apă moartă, să I-l dăm Lui ca să-l prefacă în vin, ca în Cana Galileii, şi aşa să-l trăim. Asta este lucrarea chemării Lui neîncetate şi a binecuvântării tuturor şi a toate! De fapt, aceasta este taina vieţii în Hristos, taina Ortodoxiei: prefacerea darului nostru făcut lui Dumnezeu dintru ale Sale: trupul nostru, dorinţele noastre, nevoile noastre, iubirea noastră, sentimentele noastre, pâinea noastră, vinul nostru, apa noastră, toată viaţa noastră, ca să le prefacă în ale Sale în noi, cu noi cu tot! Ce nu-I oferim ca dar, mulţumindu-I pentru că mai întâi ni l-a dat ca dar, nu se preface!

Doamne, nu ne părăsi!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Eu îi iubesc foarte mult pe cei care se răzvrătesc, nu ştiu de ce, poate pentru că sunt şi eu una dintre ei.

Îndreptarele de spovedanie sunt într-adevăr cam smintitoare, cel puţin pentru mine. Îi sfătuiesc pe toţi cei nemulţumiţi şi revoltaţi din pricina Îndreptarelor de spovedanie să citească cărţile despre spovedanie apărute la Editura Sophia sau Egumeniţa, scrise de părinţi

athoniți, care ne învață mai bine ce este spovedania și cum se face. Acolo vom afla că spovedania cuprinde și o parte de consiliere, foarte importantă.

Trebuie să admitem că îndreptarele de spovedanie pot fi uneori folositoare, eu am aflat despre multe lucruri pe care le făceam că sunt păcate și nu aș fi putut afla altfel decât printr-un îndreptar.

Referitor la răzvrătiți, copilul nu primește ceea ce are nevoie dacă nu plânge. Am observat că plânsul copiilor mici e încărcat de mânie, sunt nervoși. E durerea creșterii ce trebuie să fie însoțită de mânie și plâns. Dumnezeu ne ține în brațe și, chiar dacă dăm din picioruțe, Dumnezeu e mai tare decât noi, să ne poată ține mai bine și să nu cădem din brațele Lui. Uneori mă gândesc că eu aș avea nevoie să mă lege Dumnezeu de mâini și de picioare și să mă ducă în brațe acolo unde trebuie, pentru că eu dau tot timpul din mâini și din picioare.

Doamne, ce e cu răzvrătiții ăștia?

Viața i-a învățat să reacționeze așa, pentru că au avut multe nedreptăți sau s-au simțit nedreptățiți. Răzvrătirea e bună dacă e sfântă.

Sfinte Ioane Botezătorule, ajută-i pe cei răzvrătiți să aibă o răzvrătire sfântă, împotriva păcatului și nu împotriva semenilor lor.

Ana Ioana Mihaela

Draga mea răzvrătită și iubitoare de răzvrătiți,

Domnul nu vrea să te lege de mâini și de picioare ca să te ducă acolo unde trebuie, pentru că te-a făcut liberă, ca El! El vrea să pricepi că voia Lui e dumnezeiască și plină de iubire pentru tine și că a ta e omenească, neștiutoare și vulnerabilă. Și mai vrea ca tu să înveți că

orice firicel de durere sau neliniște te vestește că nu ești pe calea cea bună și să te întorci la El, ca să te învețe și să-ți dea putere să înaintezi către Bucuria de a fi, la care ești chemată.

Răzvrătirea e o atitudine potrivită copilului și adolescentului care nu vrea, pentru că nu-l lasă darul dumnezeiesc al libertății, să se lase legat de mâini și de picioare pentru a fi dus undeva unde altcineva consideră că trebuie să ajungă! Mai ales astăzi, când mulți părinți de pe pământ au o concepție deformată despre „bine" și „trebuie", revolta copiilor este chiar o soluție. Numai că e nevoie de Dumnezeu, de o relație vie cu El, fie și plină de întrebări și reproșuri, pentru a nu face din această revoltă o trambulină către un rău și mai mare, și mai dureros pentru generația ce vine!

Da, fetița mea dragă, cu El, revolta ta, revolta voastră, revolta noastră se va transforma într-o revoltă împotriva răului din inima noastră, a fiecăruia și acolo de vom birui, toată lumea va avea folos!

Îți mulțumesc mult pentru mesajul tău și pentru profunzimea lui!

Fii binecuvântată!

Cu drag,
M. Siluana

Măicuța mea, dumneavoastră dormiți?

Pe mine să știți că mă frământă în ultimul timp faptul că în vis nu mă simt alături de Hristos. Rar cred, simt că Dumnezeu e cu mine în vis. Aș vrea să vă întreb dacă credeți că e o problemă faptul că visez atât de real, încât uneori mă simt vinovată când mă trezesc. Plus faptul că dacă nu există ceva care să mă motiveze atât de mult să mă trezesc, pățesc uneori să

nu mai vreau să o fac, să mă mulţumesc cu existenţa din vis şi uneori chiar îmi doresc să mă întorc acolo.

Aş vrea să vă întreb ce să fac, că e ceva în vis ce nu îmi place, senzaţia asta de realitate.

Şi o altă problemă a mea de acum ar fi întrebările la care nu găsesc exact răspuns: cum e concret când mori? Ce simţi? Unde sunt acum, concret, sufletele celor-lalţi? Localizat şi tot felul de minunăţii.

Lucruri care până acum nu m-au preocupat.

Aş vrea măcar să îmi spuneţi unde credeţi că stă problema. Sunt liniştită cu toate astea, sunt cu Dumnezeu, sunt cu Hristos, dar ele continuă să existe şi persistă în mine un sentiment de vinovăţie pentru ceva, nu ştiu ce.

Aş vrea să vă rog să îmi daţi un punct de pornire. Eu Îi cer lui Doamne să îmi răspundă la ele, dar mai mult nu ştiu ce să fac.

De consideraţi că întrebarea nu e ziditoare pentru site, răspundeţi-mi numai mie.

Cu drag,
Iulia

Da, Iulia mea dragă, şi eu dorm. În fiecare noapte şi, uneori, destul de mult! Doar că acum viaţa mea e mai cu Domnul, mai în Domnul şi prezenţa Lui e o realitate şi în somn! Nu în vise, ci în somn!

Şi în tine este Domnul, dacă te rogi şi mergi la Sfânta Liturghie şi te împărtăşeşti şi citeşti Cuvântul Lui! Doar că încă nu s-a scris în toate celulele şi în toate dorinţele şi în toate frământările tale. Acum eşti încă un copil. Trebuie să ai răbdare să creşti! Şi Domnul Însuşi a crescut ca om! Nu dobândim deodată Împărăţia în deplinătatea ei! Curaj! Fugi de păcat, lipeşte-te de Domnul, hrăneşte-te cu El, respiră-L pe El şi trăieşte după poruncile Lui oricât de greu ţi-ar fi şi oricât s-ar împotrivi

lumea. Dacă vei cădea, să nu te ruşinezi. E aşa alunecos în lumea asta! Curaj! Întinde mâna şi agaţă-te de mâna Lui şi El te va ridica! Şi dacă vei plânge, El îţi va şterge lăcrămioarele! Doar să nu devii nesimţitoare la mila şi la iubirea Lui!

Cât despre întrebări, la toate îţi va răspunde Duhul Sfânt la vremea cuvenită!

Acum fii cu ochii pe tine şi pe bucuria ta de copil! Învaţă să ierţi şi să binecuvântezi!

Te îmbrăţişez cu drag mult şi mare,
M. Siluana

Scumpa mea Măicuţă, aş vrea să spuneţi un cuvânt despre duhovnic, despre legătura dintre duhovnic şi fiul duhovnicesc. Cât de strânsă trebuie să fie? Am auzit un cuvânt la predică: oamenii nu vor să se lase în mâinile lui Dumnezeu, nu se lasă modelaţi de duhovnic. De atunci, mă gândesc că sunt şi eu aşa, mi-am dat seama că nu pot să mă las modelată de duhovnic, deşi asta caut de foarte multă vreme. Nu ştiu ce este cu mine, parcă mă doare sufletul de atâtea întrebări. Nu am ascuns nimic la spovedanie. Atunci când duhovnicul îşi face griji pentru mine, mie mi se pare prea mult, pentru că văd neputinţa asta a mea, că nu îmi fac canonul tot timpul şi-l supăr. Cum să învăţ să-l respect mai mult, să am deplină încredere în duhovnic? E atât de greu pentru mine. Îmi dau seama ce dificil e de exprimat ceea ce simţi. O fi durerea aceea (transformarea) de care citeam eu pe site?

Vă mulţumesc din suflet şi abia aştept un răspuns!

D.

Draga mea D.,

Legătura cu părintele duhovnic e o legătură de viață în Hristos! Numai întrucât ești în Hristos și te menții acolo îți este părintele Părinte. Și numai întrucât duhovnicul este în Hristos și se menține acolo îți este Părinte! Și intrarea se face prin Sfintele Taine și rămânerea, menținerea, se face prin rugăciune!

Părintele se roagă pentru tine și tu să te rogi pentru el și să spui: „Doamne, pentru rugăciunile părintelui meu, Te rog, ajută-mă să fac asta și asta și asta!".

Mai ales la canon. Să ceri de la Domnul să-ți dea putere, pentru rugăciunile părintelui să faci canonul!

Atunci te vei naște mai profund în Domnul și tot mai profund îți va fi părintele Părinte!

A te lăsa modelată de duhovnic înseamnă a te încrede în rugăciunile lui și a te ruga pentru el și a-l asculta cu rugăciune!

A te lăsa modelată de Dumnezeu înseamnă a primi toate evenimentele vieții ca pe niște locuri de întâlnire cu Domnul și a le primi ca din Sfântul Potir! Să consideri că nu ți se cuvine nimic, nici bine, nici rău, ci că totul e dar! Vei descoperi atunci aspecte nebănuite ale evenimentelor tale! Mută centrul atenției de la eveniment la Domnul! „Ce vrei să-mi spui, Doamne? Ce mă înveți acum? Ce puteri îmi oferi acum?"

Curaj!

Domnul să lucreze aceste cuvinte în duhul tău ca să poți primi răspunsul pe care îl cauți!

Cu dragoste în Domnul,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuţă!

M-am hotărât să vă scriu, deşi aş fi amânat şi astăzi, dar ceva mă tot îndeamnă să fac lucrul ăsta. În primul rând vă mulţumesc pentru activitatea pe care o desfăşuraţi. Multe din întrebările de pe site erau şi în mintea mea, dar am observat că şi din unele întrebări ce n-au legătură cu mine sau cu situaţia mea, mi s-au lămurit multe chestiuni.

Vreau să vă mărturisesc că de multe ori când lenea, oboseala sau altceva... sau n-am dispoziţia de a-mi spune (citi) rugăciunile, citesc câteva răspunsuri de-ale dumneavoastră, care reuşesc să-mi insufle o bună dispoziţie şi încredere. De câteva ori am plâns, dar de foarte multe ori m-am bucurat că bun Domn avem şi că ne aşteaptă mereu să intrăm în bucuria Lui.

Dar azi, zi de sărbătoare, venind la serviciu, stăteam şi mă-ntrebam: „Oare s-o „şterg" de la serviciu şi să merg la Sfânta Liturghie?". Totuşi e zi de serviciu, mi-am spus, ar fi o înşelăciune... într-un fel. Aşa că, după cum ne recomandaţi, m-am rugat Domnului să se facă voia Lui şi apoi am început să citesc alte răspunsuri la întrebările care v-au fost adresate. Apoi am citit un Acatist şi tot îmi venea iar să vă scriu. Acum vă rog să mă scuzaţi pentru această lungă introducere şi am să vă rog să-mi răspundeţi la câteva întrebări simple, poate stupide, despre cum ar trebui să mă comport în anumite situaţii:

1. Cum ar trebui să ne comportăm în zilele de sărbătoare în care trebuie să mergem totuşi la serviciu?

2. De multe ori în zilele de post, şi nu mă refer neapărat la zilele din posturile mari din timpul anului, ci şi la miercurile şi vinerile din timpul săptămânii, ca

aceasta, sunt invitat cu soţia la zile de naştere (săptămâna trecută, într-o vineri, la o cumătrie) sau alte evenimente unde se mănâncă şi se bea şi de multe ori nu prea ai de ales un meniu. De băut pot să nu beau, că de multe ori sunt cu maşina, de dansat poţi să refuzi, dar cum rămâne cu mâncatul, că nu prea poţi refuza, doar eşti la ziua unui prieten bun. Se poate mânca peşte, într-o astfel de situaţie, dacă ai de unde alege, sau fără carne?

3. Am înţeles că dacă ne lăsăm în voia Domnului, atunci vom avea şi toate răspunsurile şi vom şti ce să facem. Dar până reuşim să trăim ca fii în Fiul lui Dumnezeu, cum ştim ce trebuie să facem şi cum să facem? Eu de multe ori mă rog să-mi ajute Domnul să rămân pe calea cea bună a luminii, dar de unde ştiu că gândul care-mi vine în minte e cel bun? Sau chiar dacă nu e cel bun, măcar să ne dăm seama că am căzut, să ne recunoaştem căderea şi să ne cerem iertare... adică să ne putem ridica, să mergem mai departe. Nu ne putem ridica, dacă nu ştim c-am căzut?!

Vă rog să mă iertaţi pentru lungimea mesajului şi dacă am greşit cumva! Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă ajute în tot ce faceţi!

Ovidiu

Dragul meu Ovidiu,

Nici nu ştii câtă mângâiere şi încurajare mi-a adus mesajul tău! Mulţumesc mult şi Domnul să te răsplătească pentru asta!

Referitor la prima ta întrebare, îţi sugerez să verifici mai întâi dacă *trebuie cu adevărat să ne ducem şi să stăm toată ziua acolo!* Dacă da, atunci să facem din lucrarea noastră acolo o liturghie, o slujire adusă Domnului împreună cu cei care sunt în Biserică la Sfânta

Liturghie! Mai întâi, să avem acolo pomelnicul nostru, să fie cineva de-al nostru care ne duce şi pe noi cu numele şi cu iubirea lui. Acolo, Părintele ne va pomeni pe nume la Proscomidie şi vom fi prezenţi prin mirida noastră, adică prin acea firimitură de pâine pe care o pune părintele pe Sfântul Disc pentru mine la vii. Voi face parte dintre cei care „din pricini binecuvântate" nu se află acolo! Apoi, orice lucrare am face, *să ne amintim* că este Ziua Domnului şi să ne rugăm, cât putem şi cum putem! Simpla rostire a Numelui sau simplul gând la Domnul va fi o mică liturghie a inimii mele.

Sfântul Siluan spune: *În biserici se săvârşesc dumnezeieştile slujbe şi viază Duhul Sfânt, dar cea mai bună biserică a lui Dumnezeu e sufletul şi pentru cine se roagă în sufletul său, lumea întreagă se face biserică*... Şi dacă Îi vei şi arăta Domnului ce mare e dorinţa ta să fii la Sfânta Liturghie, El va face cumva, în timp, să ajungi Acolo în fiecare duminică.

În privinţa postului când mergi în vizită, să te sfătuieşti şi cu părintele duhovnic. Ce pot eu să spun este că e bine să-L mărturisim pe Domnul şi credinţa noastră în El, neascunzându-ne că postim! Postul trebuie ascuns în sensul în care nu arătăm cât şi cum mâncăm mâncăruri de post şi în niciun caz mâncând de dulce în zilele de post! Ascundem postul personal şi nu postul Bisericii! În zilele rânduite de Sfânta Biserică pentru post, nu e postul nostru, ci postul Bisericii. Postind, facem parte din Biserică şi beneficiem de Darurile Duhului Sfânt care se oferă în Biserică sau, nepostind, ne rupem de Biserică şi avem nevoie de „împăcarea cu ea" prin Taina Sfintei Spovedanii! Nu e lucru de glumă! Mult har pierdem pentru că ne robim pântecelui călcând porunca postului sub diferite pretexte! Pe de altă parte, dacă cei la care te

duci nu sunt înţelegători şi nu pot face efortul să pregătească ceva pentru voi, puteţi gusta din toate, cu delicateţe, fără ostentaţie şi fără să vă săturaţi. Evitaţi carnea! Dar, neapărat să precizaţi la Spovedanie acest lucru! Sunt situaţii în care călcarea postului nu e păcat: când nu ai ce mânca şi îţi e foarte foame, când eşti călător şi nu ai altă variantă... Aşadar, poţi să faci şi asta, dar cu măsură şi cu încredere că postul e pentru tine un dar plin de roade bune! Şi apoi să rânduieşti, în taină, o zi de post mai aspru.

Lăsarea în voia Domnului este uneori o simplă invocare a Numelui însoţită de dorinţa de a cunoaşte voia Lui! Şi pentru că, aşa cum ar trebui să ştim, nimeni nu poate să spună că Domn este Iisus, fără Duhul Sfânt, avem încredere că Acesta ne va inspira atitudinea cea mai plăcută lui Dumnezeu! Şi vom face ceea ce ne „vine" atunci, imediat ce am strigat la Domnul! Conştiinţa ne va adeveri că e bine, dacă nu vom primi gând de îndoială şi semnul final va fi bucuria liniştită a inimii ascultătoare. Dacă apar gânduri şi frământări, avem nevoie de legătura mai sigură prin Taina Spovedaniei. Acolo vom primi răspunsul pe care trebuie să-l ascultăm, ca să fie voia Domnului. Asta în problemele duhovniceşti. În cele ale vieţii practice, îndoiala vine de multe ori nu de la diavol, ci de la multitudinea de alternative pe care ni le oferă realitatea. Atunci, să socotim cu mintea ce ne aduce mai multe avantaje ziditoare pentru devenirea noastră şi ce e mai în conformitate cu vocaţia noastră şi să alegem în funcţie de nevoi şi priorităţi. Duhovniceşte avem nevoie ca, orice variantă am alege, să fie cu binecuvântarea lui Dumnezeu şi să nu presupună „păcatul ca soluţie"... Strigând mereu *Doamne*, ridicând mereu gândul la Doamne, vom învăţa încet, încet, pe

măsură ce patimile noastre vor fi mai puţin gălăgioase şi despotice, să auzim şi să ascultăm glasul Domnului! Acesta e în primul rând glas de mângâiere şi încurajare, glas de învrednicire şi nu o indicaţie sau ordin de execuţie într-un fel sau altul! Aici suntem liberi şi creatori! Orice am face şi oricum, dacă suntem cu El e bine plăcut Lui! Vom descoperi astfel că tot ce nu putem face cu El sau în faţa Lui e păcat şi ne face rău! Curaj, Omule drag! Viaţa duhovnicească e o artă în care devenim geniali numai şi numai exersând mereu şi mereu şi cerând inspiraţie de Sus!

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Dragă Maică,

Eu cred că omul nu se schimbă decât dacă simte şi acceptă că ceva nu e în regulă cu viaţa lui şi, de multe ori, a încerca să-l determini să conştientizeze că ceva e greşit cu el înseamnă de fapt a-l înfunda şi mai mult în încăpăţânarea de a se autojustifica şi de a continua autodistrugerea. Mă recunosc pe mine, de fapt. Deşi aveam impresia că îmi împropriasem o atitudine sinceră la adresa vieţii încă de când eram copil, prin care am fost întotdeauna gata să accept critica şi schimbarea, în realitate sinceritatea mea era cuprinsă între limitele minuscule ale percepţiei mele de sine, iar dorinţa mea de schimbare era tot în interiorul paradigmei păcatului şi a morţii. Pe zi ce trece, îmi apare tot mai clar că mântuirea nu este posibilă fără colaborarea harului lui Dumnezeu cu noi înşine, cu efortul nostru. Nici una fără alta. Şi totuşi, acest efort, care pare la început muncă îngrozitoare şi caznă chinuitoare, devine tot mai uşor, pentru că jugul îl poartă Hristos, dacă las cât mai

mult voia Lui să se manifeste în mine. Aici e cel mai greu.

Despătimirea, ca eliberare de dependențele noastre pe care le credem atât de indispensabile, dar care în realitate sunt atât de inutile, urmată și însoțită de o apropiere cât mai mare de Hristos, ne aduce libertatea cea sfântă, în care putem alege atât de frumos, atât de curat. Ce ciudat, de când mă știu mi-am dorit să fiu în stare să aleg în viață cât mai curat, cât mai frumos, cât mai echilibrat. M-am născut în Biserica Ortodoxă – ce șansă minunată! – și tot ceea ce căutam în afara ei era de fapt înăuntru. Uneori mă revolt pentru că trăitorii ei, care s-au aflat în jurul meu, nu au știut să-mi deschidă ochii, alteori îmi e atât de clar că eu îmi înfundasem urechile și-mi acoperisem ochii.

Mulțumesc, Doamne, pentru purtarea Ta de grijă!

C.

Când ne revoltăm pe cei care n-au știut sau n-au putut să ne deschidă ochii la timp, copil iubit, păcătuim! Ei, de fapt, erau și ei orbi sau legați la ochi! Ei sunt, ca și noi, vinovați că nu au tresărit sau nu au avut curajul să tresară la nenumăratele chemări ale Domnului, dar nu sunt vinovați că nu ne-au dat ce nu aveau! Acum, noi, cei ce dobândim în al unsprezecelea ceas urechi de auzit, datori suntem să devenim martori ai Luminii! Adică să transformăm durerile de pe calea întunericului cel din afară în durere martirică, în Numele Lui, prin care ne vom vindeca și vom deveni, ca Bartimeu, mărturisitori lipsiți de frică și, prin aceasta, lumină și sprijin și bieților noștri părinți care, așa cum au putut, ne-au hrănit și ne-au ajutat pe vremea când cerșeam Lumină pe la toate răspântiile acestei lumi!

Apoi, de unde ştim noi că orbirea n-a fost, de fapt, un dar prin care noi să mijlocim manifestarea Slavei lui Dumnezeu în casa noastră? Să-I mulţumim, aşa cum minunat faci, şi să îndrăznim să facem tot ceea ce ne cere şi ne învaţă El acum! Lunga noastră rătăcire şi durere se va transforma şi va căpăta sens, adunându-se în fiinţa noastră actuală pe care o oferim Domnului ca prescură pentru Tainica Lui Liturghie!

Curaj în continuare, copil iubit, şi bucură-te!

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Dragă maică Siluana,

V-am cunoscut la o conferinţă în Bucureşti, acum câţiva ani. Sunt băiatul acela care râdea mult şi mi-aţi spus că din toată sala numai eu aveam mereu un zâmbet larg de câte ori vă uitaţi la mine... Când aţi plecat cu taxiul, v-am făcut cu mâna... În fine, poate nu vă mai amintiţi, însă eu cu mult drag îmi amintesc de cuvintele sincere, calde şi atât de fireşti cu care ne vorbeaţi. Îmi doresc să vă revăd. Anul trecut, în vară, trebuia să veniţi pe la mănăstirea Lupşa, unde am stat şi eu (cu greu) trei săptămâni, dar nu aţi mai ajuns din cauză că eraţi bolnavă.

Eu aştept ca, dacă e voia lui Tati, să ne mai întâlnim. Mulţumesc pentru tot.

Întrebare: cum să stimulez trezvia? Mă simt leneş într-ale duhovniciei.

Ciprian

Dragul meu Ciprian,

Mulţumesc pentru cuvintele tale. Mă încălzesc şi mă mângâie, ca şi cuvintele tuturor celor care îmi mulţumesc

sau mă preţuiesc. Dar mai ales vă mulţumesc pentru rugăciune! Trezvia este adâncul atenţiei! Atenţia este o urcare a minţii pe care o folosim mai mult involuntar. Adică o lăsam să fie stimulată dinafară, prin tăria evenimentului! De aceea e captivată mai ales de evenimentele ieşite din „comun"! De aici şi marile câştiguri pe care le obţin cei ce ştiu să manipuleze această fereastră a sufletului. E minunat că vrei să o cultivi, să o foloseşti duhovniceşte.

Ce e de făcut?

Să încerci să fii atent la ce gândeşti. Să nu te mai laşi gândit, ci să gândeşti tu cât mai mult şi să transformi fiecare gând în rugăciune, punând lângă el, înainte sau după, un *Doamne*. Nu te descuraja dacă la început vei avea numai rateuri!

Apoi priveşte cât mai mult timp o icoană, adică lasă-te privit de Domnul sau Măicuţa din ea! Fii atent la această privire de *Dincolo*, din inima Celui care te priveşte! Apoi, încearcă să te lipeşti cu atenţia de cuvintele rugăciunii Numelui Domnului! Vârâ-te în ele cu atenţie, ca şi când ai sta într-un fotoliu!

Apoi fii atent pe ce îţi „alunecă ochii"!

Deocamdată atât.

Te aştept să-mi scrii cum merge.

Cu drag şi recunoştinţă,
M. Siluana

Sărut mâna!

Măicuţă, ce spun Sfinţii Părinţi despre imaginaţie, imaginar? Şi aici nu mă refer la imaginaţie păcătoasă, ci la imaginaţie în general.

Doamne ajută!
Alexe

Dragul meu Alexe, drag,

Sfinţii Părinţi spun că imaginaţia este o putere, o lucrare a minţii omeneşti, de mare folos pentru viaţa practică în această lume, în care suntem singurele făpturi dăruite cu creativitate! Ea este organul creativităţii noastre! E un dar minunat de la Dumnezeu, pe care însă omul căzut l-a transformat într-o lucrare pătimaşă. În loc să creeze realităţi noi din cele dăruite prin Creaţie de Domnul, s-a apucat să creeze noi şi noi dorinţe şi poftе şi noi şi noi modalităţi de a le satisface! Şi aşa a ajuns omul să trăiască ficţiuni care îi provoacă plăceri mai mari, şi oricând la dispoziţie, decât realitatea obiectivă, ca loc de creaţie şi întâlnire cu Creatorul şi iubirea Lui! Imaginaţia a devenit astfel câmpul în care Domnul a semănat sămânţa cea bună şi vrăjmaşul a aruncat neghina lui!

Postul şi privegherea, atenţia şi trezvia sunt armele prin care putem să ne eliberăm din această robie! Şi lipirea de Domnul, atât prin deasa lui chemare pe Nume, cât şi prin căutarea prezenţei Lui în Sfintele Slujbe şi Taine, în Cuvântul Evangheliei şi în icoane!

Curaj, copil drag!

Te îmbrăţişez în Domnul,
M. Siluana

Sărut mâna, Maică!

Am o întrebare pentru Sfinţia Voastră. Vreau să intru în mănăstire. Luna aceasta am mai fost, am stat în vacanţa de vară, îmi place foarte mult şi aş vrea să urmez această cale, dar am probleme de sănătate şi mă întreb dacă am să fac faţă ascultărilor? La această mănăstire e foarte multă treabă, mai ales la munca câmpului. Oricum, nu vreau să dau deloc înapoi, cum spune

părintele Lavrentie de la mănăstirea Frăsinei (Dumnezeu să-l ierte): „Să taie lemne pe tine, dar din mănăstire să nu ieşi!".

Şi care e menirea monahului în mănăstire?

Vă rog să mă iertaţi şi pomeniţi-mă şi pe mine, păcătoasa, în rugăciunile Sfinţiei Voastre.

Doamne ajută!
Alexandra

Draga mea Alexandra,

E bine să vorbeşti cu maica stareţă despre starea ta de sănătate şi pe ea să o întrebi. Depinde de fiecare mănăstire, cât de grele sunt ascultările.

Eu cred că trebuie să ţii seama şi de sănătatea ta, dar nici să nu fii obsedată de asta. Rugăciunea te va învăţa dreapta socoteală.

Apoi, să ştii că la mănăstire nu se taie lemne pe om, ci se taie voia egoistă şi căzută a omului care vrea să devină liber de voia sa şi să facă voia lui Dumnezeu! E o cale minunată! Nu porni cu frică la drum! Ci cu hotărârea să biruieşti, să te biruieşti pe tine.

Cel mai greu va fi când vei descoperi despre tine lucruri pe care până acum le-ai negat şi vei simţi nevoia să acuzi, să învinovăţeşti, să judeci, ca să scapi de durerea că nu eşti aşa cum ţi-ai închipuit că eşti. Asta e prima moarte care aduce prima înviere! Dacă vrei să treci prin asta, mergi! Altfel îţi va fi greu şi vei putea deveni mai rea decât în lume! Taina smereniei începe cu acceptarea inacceptabilului despre noi! Dar toate astea în ascultare şi rugăciune!

Eu am nădejde că vei birui!

Fii binecuvântată,
M. Siluana

Scumpă maică Siluana,

Eu tot nu înţeleg cum se intră în comuniune cu Sfinţii. Îl am în suflet pe Sfântul Nicolae, mă bucur să vorbesc cu el, pe Cuvioasa Parascheva, pe Sfânta Filofteia, pe cei pe care i-am îndrăgit în viaţa mea prin sfintele lor moaşte. Dar eu nu ştiu mai departe! Dumneavoastră îi îndemnaţi pe oameni să vorbească cu Sfântul Siluan, dar cine ştie calea? Când puteţi, m-aş bucura să mă lămuriţi un pic.

Bucurie!
Iosif

Dragul meu Iosif,

Comuniunea cu sfinţii se face şi se trăieşte în Duhul Sfânt. Noi, fiind încă începători pe Cale, nu prea ştim nici când şi cum lucrează Duhul Sfânt şi nici când şi cum Îl alungăm. El vine când ne rugăm, când Îl chemăm şi Se sălăşluieşte în duhul nostru. Dar noi nici la aceasta nu prea avem acces din cauza norilor groşi din văzduhul psihismului, încă plin de amintiri, temeri, sentimente, resentimente, griji şi dorinţe nu tocmai duhovniceşti. Dar ei, Sfinţii, sunt mereu în Duhul Sfânt şi ei ne aud pe noi, ne văd, ne înţeleg şi ne iubesc şi ne ajută cu rugăciunile lor! Când noi vorbim cu un Sfânt, el va lucra în mod sigur şi ne va răspunde. Noi vom auzi şi simţi răspunsul şi urmările lui numai în măsura în care ne despătimim prin pocăinţă şi lucrarea poruncilor. În primul rând, pe cele referitoare la iertare şi nejudecarea aproapelui. Astfel, simţurile şi simţirile noastre psiho-somatice se vor hrăni din cele duhovniceşti şi vor deveni transparente şi martore ale bucuriei duhului!

Calea către comuniunea cu sfinţii ne e ghidată de participarea noastră la slujbele prin care îi sărbătorim în Biserică, de rugăciunea către ei, de rostirea numelor lor şi de cunoaşterea vieţii şi învăţăturii lor.

Aşadar, când citim cuvintele Sfântului Siluan, intrăm în comuniune cu el în Duhul Sfânt şi, cum el ştie Calea, îl lăsam să ne conducă şi pe noi! Astfel, încet, încet vom simţi aceasta din ce în ce mai limpede!

Curaj!

Cu drag mult şi respect,
M. Siluana

Mi-am promis că nu o să vă mai scriu, fiindcă bănuiesc, intuiesc că sunteţi copleşită de mesaje, dar nu mă rabdă inima să nu vă scriu. Iertaţi-mă!

Dumnezeu mi-a fost mereu aproape cu iubirea Lui cea mare şi mila şi grija... nu am cuvinte să spun.

Cum Îi pot mulţumi pentru prezenţa Lui mereu alături de mine, deşi eu, fiinţă mică şi neputincioasă, am trăit cu patimi, păcate şi mândrii inutile?

Cum pot pune început nou omului cel nou care, undeva înăuntru, prin mila lui Dumnezeu, se zbate să iasă la lumină? Dar eu nu ştiu cum.

Vă mulţumesc din suflet pentru tot ce faceţi, de multe ori citesc răspunsurile date celorlalţi şi simt că sunt şi pentru mine şi câteodată plâng!

Sănătate şi numai bine!

Mulţumesc!
Carmen

Draga mea Carmen,

Începutul nou este acceptarea omului vechi aşa cum este. Privirea lui cu realismul duhovnicesc despre care vorbeşte părintele Rafail!

Să iei tot ce te doare la tine şi să arăţi Domnului cu încredere că El e Doctorul. Să iei tot ce îţi reproşează cei din jur şi să alegi cu grijă realul din acel mesaj şi să arăţi Domnului, cerând să te vindece!

Apoi, să primeşti fiecare firicel de durere ca pe un fir de aur care te conduce la Domnul! Ea, durerea spusă Domnului şi nu aruncată pe ceilalţi, te va învăţa rugăciunea curată şi îndrăzneala în faţa Domnului!

Şi învaţă să asculţi dragostea Domnului din adâncul sufletului tău! Nu mai acuza, nu mai judeca, nu te mai compara, ci acceptă-te cum eşti, arată-te Domnului şi ascultă cum te iubeşte! Fiecare bătaie a inimii tale e o declaraţie de dragoste din partea Lui!

Curaj!

Cu drag mult şi nădejde mare,
M. Siluana

Blagosloviţi şi mă iertaţi, maica Siluana!

Mai întâi de toate cred că trebuie să mă prezint: mă numesc Cristi, am 18 ani, sunt la Seminarul Teologic „Sfântul Apostol Andrei" din Galaţi de doi ani de zile.

Pentru mine nu a fost o întâmplare că am intrat la Seminar. Recunosc că înainte de a da la Seminar nu frecventam Biserica, nici măcar la două-trei săptămâni. Mergeam chiar, cum spun unii, „din an în Paşti". Am făcut un an de liceu laic, iar apoi am venit la Seminar. De ceva vreme, din vară, merg la mănăstire. Nu ştiam şi nici acum nu ştiu foarte multe despre viaţa de mănăstire, dar duhovnicul pe care mi l-am ales m-a făcut să renunţ la foarte multe păcate, unele foarte grave. Ceea ce vreau să vă spun este că, de fiecare dată când ajung la mănăstire, la oricare, parcă ceva mă trage în genunchi să mă rog, ceea ce acasă nu prea o pot face.

Când sunt acasă vreau, pe cât posibil, măcar rugăciunea inimii să o am mereu în gând. La cei 18 ani, având și o minte de copil, poate, nu prea pot să spun că sunt decis în ceea ce privește viitorul meu... unde voi merge mai departe. Aș vrea să vă întreb ce pot face eu la cei 18 ani ai mei, dacă sunt într-un moment în care nu știu ce să aleg, mănăstirea sau viața în lume. Să las totul în voia Domnului?

Iertați încă o dată și pomeniți-mă și pe mine, vă rog, la rugăciune.

Ioan Cristi

Dragul meu Ioan,

Cred că adâncul tău deja a ales! Ce știu este că lepădarea de păcate grave se poate face numai cu ajutorul harului și că cel care a beneficiat de un asemenea har greu se va mai obișnui cu viața în lume, cu viața în care Dumnezeu e ascuns în porunci mereu amânate pentru urgențele vieții!

Acel ceva care trage de genunchiul tău la rugăciune e dorul inimii tale! De el să asculți! Pe acolo îți vorbește Domnul! Tu să faci școala și să alergi la mănăstire ori de câte ori poți și totul va veni de la sine! Doar să fugi de păcat și să nu-i judeci pe frații tăi mai mici! Și să înveți, omule drag, ca să-L poți sluji pe Domnul în această lume atât de chinuită de păcat!

Îți mulțumesc pentru mesaj și te îmbrățișez cu drag și încredere,

M. Siluana

Maică, blagosloviți!

De ceva timp mă uit pe site-ul acesta și citesc frământările prin care trecem noi, oamenii, în această vale a plângerii.

Nu am să spun ceva anume, sau ceva care să sune a experienţă duhovnicească. Decât ceva ce ar suna a încurajare (chiar dacă o să sune cam ciudat sau pentru unii poate chiar descurajant) şi anume: am înţeles că fără Hristos noi, oamenii, suntem inutili...

Şi încă ceva: oricât ne-am strădui să ne plângem greşelile trecutului, dacă nu conştientizăm că iubirea care copleşeşte totul este practic cea care şi înghite tot ce înseamnă greşeală, atunci acel plânset după care chiar tânjim unii dintre noi rămâne ca al unui copil răsfăţat...

Cineva v-a scris că e dependent de Dumnezeu.

Eu cred că toţi suntem dependenţi de Dumnezeu, însă mulţi nu vor să recunoască, iar alţii nu ştiu încă...

Bucurie sfântă, cum ziceţi dumneavoastră, dea Domnul să avem cu toţii!

Teo

Da, Teo draga mea, aşa este! Toţi suntem dependenţi de Puterea Absolută Care ni Se dă pe mână, fiecăruia după putinţă, cu o absolută delicateţe!

Când ne vom îndura să nu mai fim copii, răsfăţaţi sau abuzaţi, dar copii, adică atunci când vom „lepăda cele ale copilului", refuzând să facem ce am „apucat de când ne ştim", şi vom învăţa de la Domnul să fim maturi, blânzi şi smeriţi cu inima, vom vedea că singura soluţie la orice dependenţă ucigătoare e dependenţa de Dumnezeu!

Cu drag şi nădejde mare şi respect,
M. Siluana

Sărut mâna, măicuţă Siluana!

Mă număr şi eu printre cei ce se bucură de cuvântul de învăţătură al Sfinţiei Voastre.

Suntem mulți cei care vă mulțumim. Citim și ne folosim.

Să știți, de multe ori, câte vreun răspuns de aici este răspuns și pentru noi, cei ce încă nu v-am scris și uneori aceste răspunsuri se potrivesc și altor cunoscuți de-ai noștri care nu au posibilitatea conectării la internet. Vă mărturisesc că, citind aici pe acest site, îmi „fuge" gândul la prietena sau colega sau cunoscutul meu, căruia, consider eu, i s-ar potrivi acel răspuns și imprim. Vă mulțumesc și în numele lor.

Citind ceea ce scria Mari și mai apoi găsind în ziarul „Lumina" un alt cuvânt de folos, m-am gândit să îl facem cunoscut și aici.

Micul catehism: Cum dobândim virtutea.

„În morala creștină, virtutea nu este înțeleasă ca o însușire psihologică, ci este o conformare cu voia lui Dumnezeu, participare la harul necreat și la bunătatea Lui.

Virtutea se dobândește cu ajutorul harului lui Dumnezeu și prin împreună-lucrarea omului. Fără ajutorul lui Dumnezeu, toate inițiativele omenești de a lucra pentru înfăptuirea virtuții nu duc la rezultatele dorite. De asemenea, alături de harul divin, este necesară și străduința omului, deoarece Dumnezeu nu lucrează fără a respecta libertatea acestuia. În acest sens, Sfântul Grigorie al Nyssei arăta că „harul lui Dumnezeu nu are cum sălășlui în sufletele care fug de mântuire; iar singură puterea minții omului nu-i de ajuns pentru a înălța sufletele nepărtașe de har către chipul vieții". Creștinul doritor de virtute se oferă lui Dumnezeu și permite harului să lucreze în sufletul său. Părinții asceți au învățat că biruința asupra păcatului și asupra celui viclean se realizează prin lucrarea harului lui Dumnezeu în ființa omenească și o arată pe aceasta din urmă mai

tare decât puterile diavoleşti. În trupul stricăcios şi muritor al omului se arată puterea lui Dumnezeu şi este biruit diavolul. Dar pentru a se întâmpla acestea, creştinul trebuie să aibă răbdare şi bărbăţie. Fără răbdare nu se menţine în lupta duhovnicească, iar fără bărbăţie nu poate răbda şi învinge. Răbdarea şi bărbăţia trebuie cultivate cu smerenie, căci smerenia este temelia virtuţii. Cel mândru nu poate fi virtuos. Aşa cum întunericul nu poate fi în acelaşi loc cu lumina, tot aşa nici virtutea nu poate rămâne în sufletul celui mândru, spune Sfântul Ioan Sinaitul. Smerenia atrage harul lui Dumnezeu şi conţine celelalte virtuţi. De aceea, ea este numită în literatura patristică „virtute cuprinzătoare".

Virtutea înlătură pornirile rele ale omului, ispitele, îl face pe creştin slobod de păcate şi rodeşte în sufletul lui binele cel aducător de mântuire. Ea îl face pe creştin plăcut lui Dumnezeu, mulţumit în viaţa pământească şi fericit în viaţa viitoare." (părintele Gheorghe Mihăilă)

Fie ca Domnul să ne aibă în pază.

Să ne dea timp de pocăinţă şi vreme să-L cunoaştem pe El, să ne trăim viaţa întru Hristos.

Să avem chipul senin şi inima curată prin puterea Lui şi voinţa noastră.

Doamne ajută!

Sărut dreapta, Măicuţă!
Gabriela

Doamne ajută, măicuţă Siluana!

Vă mulţumesc pentru răspuns.

V-am întrebat data trecută dacă ne vom păstra posibilitatea de a răspunde liber şi conştient Domnului în viaţa veşnică şi mi-aţi răspuns că da. M-am bucurat de

ce mi-ați spus, pentru că eu cred că e dorința fiecărui om să fie așa. Aș vrea foarte mult să vă mai întreb ceva tot în legătură cu acest subiect și sper să nu vă supărați pe mine pentru nepriceperea mea. Încă sunt foarte multe lucruri care îmi rămân nelămurite.

Dacă în viața veșnică Duhul Sfânt Se va face în noi principiul cunoașterii noastre, cum poate fi evitată o eventuală confuzie între conștiința noastră și cea a Duhului Sfânt?

Am găsit, răsfoind o carte a teologului rus Vladimir Losski, afirmația că Duhul Sfânt va deveni principiul conștiinței noastre și al treziei noastre, că în El Îl vom cunoaște nu numai pe Domnul, dar și pe noi înșine.

Știu că teologia ortodoxă face distincție între Persoana Sfântului Duh și lucrarea Sa, precum și între lucrare și Ființă.

Totuși, trebuie să vă mărturisesc că mi-a trecut prin minte acest gând, cum că dacă Sfântul Duh S-ar substitui cumva nouă înșine și noi am vedea totul prin El, noi nu am mai avea o viață proprie și viața noastră ar fi doar manifestarea vieții lui Dumnezeu.

Mă preocupă foarte mult această problemă, dacă în viața veșnică va mai fi și ceva din noi.

Conștiința propriei noastre existențe va fi lucrarea noastră sau cea a lui Dumnezeu?

Cum se poate evita confuzia între conștiința noastră și cea a lui Dumnezeu?

În sufletul meu, am speranța că până la urmă totul o să fie bine și că unirea noastră cu Dumnezeu nu va însemna și confundarea noastră cu El.

Dar simt că pentru a putea râvni viața veșnică trebuie să o pot măcar imagina cât de puțin, astfel încât să

ştiu că nu ne vom pierde în Dumnezeu şi că acea viaţă veşnică nu va fi ceva abstract şi fără legătură cu tot ce am iubit sau căutat aici, pentru că o astfel de viaţă, oricât de înaltă ar fi, nu ar mai fi o viaţă a mea, cel care am fost sau, mai ales, cel care mi-am dorit să fiu.

Cum se poate salva distincţia între persoane, o dată ce se spune că vom trece în pasivitate şi vom vedea totul prin Dumnezeu? Cu propria noastră activitate ce se va întâmpla?

L-am întrebat şi pe duhovnicul meu despre aceasta şi Sfinţia Sa a încercat să mă încurajeze şi să-mi spună că nu va fi nici confuzie, nici pasivitate.

Dar eu nu mă pot linişti.

Măicuţă Siluana, îmi puteţi da măcar o imagine, fie ea cât de vagă, a ceea ce va fi cu noi atunci?

Vă mulţumesc din suflet pentru răspunsurile trimise şi vă rog, încă o dată, să nu vă supăraţi pe mine pentru că sunt aşa de neputincios şi nepriceput.

Andrei

Dragul meu Andrei,

Să nu mai spui că eşti nepriceput, că faci păcat! Ştii multe şi eşti dornic de cunoaştere şi asta e o mare pricepere, să asculţi de inima care însetează să-L cunoască pe Domnul şi întreabă. E o înţelepciune să întrebi şi să nu te închipui ştiutor! Ştii cum sunt aceia care spun că ştiu ei mai bine şi repetă câte o inepţie auzită la şcoală ca pe un adevăr absolut!

Eu te admir şi te respect mult pentru asta, ca şi pe toţi cei care puneţi întrebări! Acum, taina aceasta despre care întrebi e mare! E taina *Persoanei* Care Se poate dărui pe Sine fără să dispară sau să se împuţineze. Ea face

posibilă acea *unire fără amestecare* pe care o cunoaștem din unirea firii dumnezeiești a Mântuitorului cu cea omenească. La noi, va fi tot o unire fără amestecare a firii noastre, dar nu cu firea lui Dumnezeu, ci, cum bine spui, cu energiile Lui. Dar aceste energii sunt chiar Dumnezeu. Nu sunt Ființa Lui, dar sunt Dumnezeu! Asta e taina pe care doar Ortodoxia o mai păstrează neștirbită. De aceea Ortodoxia este singurul răspuns desăvârșit la dorul inimii omului însetat de absolut, dar și de a fi el însuși, de a nu se topi într-un principiu impersonal. Când eu voi fi una cu energiile lui Dumnezeu, voi fi *ca El*, dar voi fi eu! Nu voi fi desființată ca persoană. Așa cum Domnul Iisus Hristos, ca Persoană a rămas doar Dumnezeu după întrupare, și numai ca fire S-a făcut și Om! El e Dumnezeu și Om după cele două firi, unite fără amestecare în Persoana Sa. Firea omenească, firea noastră, e îndumnezeită în El, dar nu desființată, nu e anihilată. El e Om, simte ca Om, și rămâne în veci Om în firea Lui de Om! Greu pentru mintea noastră căzută, dar Domnul te va lumina să primești asta cu bucurie! Că aduce lumină în suflet!

Vezi și perihoreza dintre Persoanele Sfintei Treimi: aceeași fire, aceeași energie, dar Persoane diferite. Cu aceeași fire și aceeași putere, fiecare este Cel ce este: Tată, Fiu și Duh Sfânt!

Curaj!

Ce spun acum vei cunoaște prin rugăciune, dacă îți curăți inima de rău și te împărtășești cu Viața Domnului prin Sfintele Taine! Nădejdea inimii tale e chiar făgăduința lui Dumnezeu și lucrarea Lui în Biserica Sa!

Cu deosebit respect și drag,
M. Siluana

Doamne ajută!

Fiecare păstrează înăuntrul său cheia ce deschide lacătele grijilor, ce deschide uşi ce parcă sunt înţepenite şi astfel, cu ochii limpeziţi, păşim voioşi mai departe.

O carte, un film, două cuvinte sau un om, fiecare semnează filele romanului vieţii noastre.

Am găsit un citat pe care îl egalez cu cheiţa de care aminteam şi pe care mi-aş dori să îl comentăm fiecare prin prisma experienţei sale.

Mă refer la dragoste ca parte a întregului, alături de nădejde şi credinţă.

Şi sună aşa: „Şi astăzi, ca de multe ori pe pământ, dragostea este cel mai sigur – adesea unicul – suport al echilibrului interior. Ne întoarcem mereu la ea şi privim apoi, cu ochii limpezi, lumea din afara noastră. Muncim, luptăm, trăim păstrând sâmburele secret al iubirii, cel capabil să ne renască mereu, de fiecare dată mai buni şi mai generoşi."

A.D.

Mulţumesc, fetiţa mea dragă,

Fie ca acest gând al tău să fie o sămânţă care va creşte şi va înflori în inimile sensibile!

Cu drag şi recunoştinţă,
M. Siluana

Am văzut o... (eh, îmi scapă termenul ăla cinematografic) în fine, un rezumat al unui film, în care era vorba despre un copil şi un tată, care se iubeau mult, se bucurau împreună de multe lucruri! Şi tatăl lui schimba mereu macazul la trenuri, parcă aşa era. Şi la un moment dat, erau şi tatăl şi fiul acolo unde se schimba

macazul, tatăl fiind într-o cabină, copilul afară, lângă linie, pentru că îi plăcea să privească trenurile. Ei, și trenul venea, și urma să treacă peste un pod (care se putea ridica, se „rupea" în două... mă rog), care dintr-o greșeală chiar atunci se ridica. Copilul a observat, a încercat să tragă o manetă, ceva, dar a alunecat undeva între linii, așa încât urma să fie strivit de tren. Tatăl a observat asta și... trebuia să aleagă între sacrificarea fiului și salvarea persoanelor din tren, sau salvarea băiatului, care era cel mai „scump" și de preț „element" din viața omului. Și a ales să-și sacrifice fiul. După ce a tras maneta aia, a ieșit afară... Filmulețul surprinde și oamenii din tren, ce făceau, simțeau... unii plictisiți, obosiți, adormiți, iritați, egoiști, enervați... Și printre ei era și o fată în toaletă și își administra doza de droguri. Iar când trenul a trecut peste copil, tatăl era lângă linie și își manifesta durerea. Fata care se droga a observat că omul de lângă linie are ceva și și-a dat seama că... au trecut ca prin urechile acului... că fuseseră salvați cei din tren, și atunci dă la o parte drogurile, nu și le mai injectează. Și după ceva timp, peste zile (poate ceva ani, nu știu), ea îl revede pe tată în gară și se apropie sugestiv de el, ținându-și în brațe copilul, în semn de recunoștință că au fost salvați, că și-a dat seama că trebuie să se bucure de viață. I se acordase o șansă. După gestul fetei, tatăl ridică mâinile spre cer, mulțumit, zâmbind, cu o bucurie probabil nemărginită! Și persoana care mi-a dat linkul și-a zis părerea, că tatăl acela ar fi Dumnezeu, Care Și-a sacrificat Fiul pentru noi, ca să avem o a doua șansă. Și mă gândesc eu așa... cât de dureroasă și chiar grea e iubirea necondiționată. Când iubești necondiționat, tu nu aștepți de la cel de lângă tine niciun semn de iubire, niciun gând de recunoștință, nicio atitudine de mulțumire, nimic din

astea şi tu nu pretinzi că ai vrea să primeşti un „beneficiu" din partea celui pe care îl ajuţi. E durere iubirea necondiţionată. Doamne, nu pot crede ce înseamnă, ce mare poate fi iubirea asta! Eu nu ştiu să iubesc, eu iubesc condiţionat, de frică, şi doar ca să primesc înapoi iubire, să compensez lipsa. Dacă nu vă scriam, nu concretizam ideea şi nu puteam să pricep, să ajung mai adânc cu inima. Wow! Nu am cuvinte pentru iubirea asta necondiţionată. Chiar e cum zice în Seminar: „ORICE AI FACE, EU TE IUBESC!". Aşa m-au atins cuvintele astea, dar nu puteam să le înţeleg! E durere iubirea necondiţionată. Şi pentru cel care iubeşte aşa, tot ce îşi doreşte şi tot ce îl împlineşte ca existenţă, ca fiinţă pe pământ (vorbim de om) este să îl ştie pe cel pe care îl iubeşte bine, să îl ştie fericit, bucuros, bine, atât doar îşi doreşte, renunţă la nevoile lui, la dorinţele lui. Pfuuu! Cam grele! De... scriu ca să mă aflu în treabă. Dar ştiţi că eu scriu pentru mine, nu? Eu scriu ca să conştientizez, că văd că doar cu gândul nu fac nimic. Mda... nu ştiu să iubesc! Am un mod bolnăvicios, foarte bolnăvicios şi pătimaş. Eu am tendinţa să fac bine, mă bucură iniţial binele celui de lângă mine, da' aştept recunoştinţă. Ce praf îs! Halal iubire! În seara asta mi-am dat seama ce aştept eu când fac un bine. Dumnezeu aşteaptă recunoştinţă? Neah! Păi atunci de ce ne mai judecă, Maică, aşa de aspru la sfârşit? (Aţi scris şi pe site unuia de Judecata înfricoşătoare? Frica şi iubirea? Cum se împacă astea două? Ei, astea nu le mai ating cu inima mea.)

Chiar duminică la slujbă, părintele V. a zis că prin fiecare păcat pe care îl facem, Îl răstignim din nou pe Iisus Hristos, pentru că El a venit chiar pentru asta, să ne mântuiască, sacrificiul Lui a fost spre salvarea noastră, mulţi dintre noi (surprinde şi în filmuleţul acela)

fiind total inconştienţi de ceea ce se întâmplă şi de şansa a doua care ni s-a dat. Dar mă simt aşa goală şi proastă că nu pot ajunge la profunzimea lucrului! Da, e foarte multă durere iubirea asta, că dacă nu ar fi necondiţionată, bănuiesc că implicit devine egoistă şi mă folosesc de cel de lângă mine şi tot ceea ce fac e ca să mă simt eu bine, să îmi compensez lipsa, să mă simt iubit(ă)... Şi durerea cred că vine atunci când faci acel sacrificiu... of, habar n-am! Chiar mă irită superficialitatea asta pentru că nu pot ajunge profund.

Ah, mi-a venit o idee: Dumnezeu şi omul acela din filmuleţ n-au mai gândit ceva de genul: „Dar câţi dintre ei vor fi recunoscători pentru că le-am salvat pielea? Câţi dintre ei merită să le fi salvat viaţa, când al meu copil era un om minunat şi care mă fericea şi cu care trăiam în bucurie?". E crunt când mă gândesc la durerea pe care a avut-o când şi-a pierdut fiul. Mă simt cam inconştientă, Maică! Ce e ciudat e că în momentul când mi-ai zis că iubirea e durere am simţit o dezamăgire şi încă o simt, pentru că... pentru mine sună iubirea ca fiind ceva cald, plăcut, „pufos". Dar, de fapt, e mult mai adânc şi dureros. Lucrurile sunt mult mai adânci şi mai profunde şi lipsite de egoism. Egoismul ăsta şi mândria... hmmm... îs mari rele!

Lav.

Fetiţa mea iubită,

Mulţumesc mult pentru mesajul tău!

Da, iubirea e durere, pentru că presupune o permanentă naştere, precedată de o la fel de permanentă moarte. Moare sugarul, se naşte copilul, moare copilul, se naşte adolescentul, moare adolescentul, se naşte tânărul, moare tânărul, se naşte omul matur şi în fiecare

etapă trăim de mii şi mii de ori moartea individului pentru naşterea persoanei. Ne naştem prunci, dependenţi cu totul de părinţi, şi ne lăsăm, fără putinţă de legare, formaţi de aceştia. Ne luptăm să devenim indivizi autonomi, ca abia apoi, liberi şi în cunoştinţă de cauză, cu harul lui Dumnezeu, să alegem să devenim persoane libere şi iubitoare. Toate aceste morţi-naşteri sunt dureri-bucurii, care pot fi trăite doar ca moarte! Putem refuza bucuria naşterii întru existenţă personală, după asemănarea cu Dumnezeu! O putem refuza sau rata! Şi la Acea înfricoşată Judecată, despre asta vom fi întrebaţi: Cine eşti? Ai devenit cel ce ai fost chemat să devii? Nu, nu e aspră sau lipsită de iubire şi milă Judecata, ci înfricoşată. Fiecare va trăi înfricoşarea după cum îi va fi inima: cutremurată de măreţia şi strălucirea lui Dumnezeu, uluită de marea Lui iubire şi milă sau plină de frică şi resentiment şi revoltă că Dumnezeu e iubire şi milă! Dacă vei vedea în bucurie pe cineva care te-a făcut să suferi, te vei bucura? Da, da, mare îţi va fi cutremurarea sufletului văzând ce puteai să trăieşti încă pe pământ fiind! Dacă nu, mare îţi va fi cutremurarea sufletului, văzând că „nevoia" ta de dreptate nu a fost nici măcar acum împlinită. Că, iată, Dumnezeu nu-l pedepseşte pe „cel rău"! Şi de ce nu o face? Mai întâi pentru că acela a cerut iertare şi a iertat şi apoi pentru că nu a vrut decât să-l ierte şi pe „cel rău" din tine!

Are sens ce spun?

Apoi, iubirea necondiţionată e durere, pentru că presupune dăruire de sine, din sine, fără rezerve! Te dăruieşti pe tine, nu ceva din al tău: trupul tău, banii tăi, sentimentele tale, organele tale... *„Şi dacă aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte!"* (1 Cor. 13, 3).

Noi, cei mici și încă bolnavi de egoism, dacă nu putem și nu știm și nu vrem să iubim cu iubirea pe care ne-o dă și ne-o cere Dumnezeu, măcar să tânjim după ea, să o dorim, să acceptăm că orice durere poate fi trăită ca naștere a omului nou! Asta se poate numai și numai când acceptăm să *„lepădăm cele ale copilului"* (1 Cor. 13, 11). Pentru noi, cei care facem împreună Seminarul *Să ne vindecăm iertând*, am văzut că „cele ale copilului" sunt schemele noastre de apărare, de adaptare, sunt modurile păcătoase prin care am învățat să ne apărăm de durerea produsă de abuzul celor mari asupra noastră, pe care apoi le folosim că să-i abuzăm pe cei mai mici ca noi. Tot aici intră și tot ce am moștenit din educația noastră, atât în cei „șapte ani de acasă", cât și după aceea, tot ce am învățat de la lumea aceasta pentru a obține plăcere și a fugi de durere, pentru a obține plăceri și satisfacții imediate și de lungă durată, fără să ținem cont de nevoia sufletului nostru de Dumnezeu și de aproapele!

Iertând, adică acceptând iubirea lucrătoare a lui Dumnezeu în inima noastră, în viața noastră, în felul nostru de a fi, lepădăm aceste „apucături", lepădăm cele moștenite de la *lumea aceasta* și alegem să facem ce învățăm de la Domnul nostru Iisus Hristos, în Biserica Lui, prin Duhul Lui Cel Sfânt!

O, dacă ne-am opri o clipă să vedem cât de simplu și concret e totul!

Dar, cum minunat spui: „Egoismul ăsta și mândria... hmmm..."!

Eu îți mulțumesc, fetița mea iubită, și mă minunez în fața lucrării lui Dumnezeu: Ești un copil, un copil ca mulți copii de vârsta ta, educat de părinți „atei" și de școala mai rău decât atee, cu traume frecvente copiilor

care au scăpat să nu fie uciși prin avort, cu șanse minime să audă de undeva de Dumnezeu și, dacă aud, să și creadă! Și totuși, Dumnezeu pătrunde prin pâcla de întuneric a acestui veac în toate cotloanele vieții și ale sufletelor și pescuiește inimi pentru Bucuria pe care Se încăpățânează să ne-o ofere, fără întrerupere, de două mii de ani!

Te îmbrățișez cu sentimentul că strâng în brațe mila lui Dumnezeu!

Nu, nu mă tem că te vei mândri, pentru că știu că știi că *nu tu faci asta*, că tu aveai altă treabă de rezolvat când ai început să-L cauți sau să te lași găsită!

Cu deosebit respect și dragoste,
M. Siluana

Vă mulțumesc pentru dragostea și atenția pe care ne-o acordați tuturor! Ascult cu mare drag conferințele dumneavoastră și-mi doresc atât de mult să mă schimb, să fiu mai bună! Înainte nu conștientizam cât de importantă e spovedania, până când am citit. În ziua următoare am căutat un duhovnic în București la care să mă spovedesc și Dumnezeu mi-a scos în cale un părinte foarte blând care m-a ascultat și m-a sfătuit (a fost prima mea spovedanie adevărată, nu-mi puteam stăpâni lacrimile și abia atunci conștientizam gravitatea păcatelor mele, chiar dacă părintele încerca să mă liniștească, spunându-mi că nu e atât de grav). Ulterior, am aflat că, „întâmplător", părintele era născut în același județ cu mine, chiar avea cunoștințe în orașul meu (sunt sigură că nu e o întâmplare și că Dumnezeu a făcut posibil acest lucru). Vreau să mă spovedesc mai des, pentru că îmi dau seama câte păcate fac zilnic. Știu că poate par absurdă (nu am niciun motiv să fiu nemulțumită de duhovnicul meu), însă simt că părintele

meu e prea blând cu mine, nu mă ceartă niciodată, îmi zice că sunt cuminte, dar pe mine asta nu mă ajută, din contră, mă face să mă mândresc, să mă văd mai puțin păcătoasă decât ceilalți (de aceea ajung să judec oamenii).

Uneori îmi pun problema dacă ar fi mai bine să găsesc un duhovnic mai sever, dar simt că nu e bine cum gândesc. Sunt foarte derutată. Am foarte multe frământări. Îmi doresc mult să cunosc pe cineva și aștept cu nerăbdare să am copii. Încă nu e momentul, am doar 20 ani.

În schimb, sunt hotărâtă să aștept cât va fi nevoie, vreau să găsesc un băiat credincios care să vrea să fim doar prieteni până la căsătorie (cu toate că în ziua de azi pare imposibil). Toată lumea îmi zice că aștept ceva imposibil, însă eu cred din toată inima (și poate greșesc fiind atât de optimistă) că Dumnezeu îmi va trimite persoana potrivită atunci când eu voi fi pregătită (nu contează la ce vârstă se va întâmpla asta, știu că trebuie să am răbdare, pentru că Dumnezeu știe ce e mai bine pentru mine).

Aș avea atât de multe să vă spun... îmi pare rău că vă plictisesc poate cu frământările mele!

Vă mulțumesc din suflet pentru ceea ce faceți! Dumnezeu să vă ocrotească, să vă ajute în tot ceea ce veți face!

Doamne ajută!
Iuliana

Draga mea copilă, dragă,

Să-ți spun o taină mare: smerenia se învață și acceptând cele bune ale noastre! Nu avem nevoie să fim certați ca să ne smerim!

Nu, nu ai nevoie de un părinte mai aspru acum. Dacă te mândreşti, eşti prostuţă şi te rog să te deştepţi! Să mulţumeşti lui Dumnezeu că eşti cuminte şi aşa nu te crezi sfântă deja! Ai încă multe păcate şi lupte, dar nu sunt păcate de moarte, nu sunt ucigătoare ale bucuriei! Şi să mulţumeşti lui Dumnezeu şi părinţilor tăi pentru aceste daruri!

Curaj!

Împodobeşte-ţi sufletul cu fapte bune şi bucurie sfântă! Asta te va învăţa să fii smerită şi te va ajuta şi să fii o mamă bună la vremea cuvenită!

Fii binecuvântată, fetiţa mea iubită!
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuţă!

Citeam azi pe site-ul dumneavoastră un răspuns la întrebarea: „E bună mânia pe mine însumi?", care suna cam aşa: „Ştii, ai nevoie de răbdare ca să înveţi binele! Nu se poate aşa, dintr-o dată! Practicăm ce nu ne place de mulţi ani şi am vrea în câteva ore să ajungem la sfinţenie!".

Instantaneu mi-au venit în minte cuvintele lui Avva Alonie: „De va voi omul, de dimineaţa până seara ajunge la măsura dumnezeiască.".

Ce înseamnă cuvintele acestea, că până la urmă experienţa arată că e cam greu să ajungi de dimineaţa până seara la asemenea măsuri?

Mai e o întrebare. Intrăm acum în post şi aş vrea să mă spovedesc, însă la părintele meu n-am cum să ajung, că stă departe şi nu prea există mijloace de a merge de unul singur acolo. Pot să mă spovedesc la altcineva din

Bucureşti? Aş dori să-i rog pe cei de pe site să-mi recomande un preot şi să-mi dea şi adresa parohiei, dar mai întâi v-am întrebat pe dumneavoastră, ca să nu greşesc.

Sărut mâna şi iertaţi-mă dacă devin agasant!
Alexe

Dragul meu Alexe drag,

Alta e măsura Avvei Alonie, şi alta a mea! Să învăţăm asta! Avem măsuri diferite, dar Domnul ne „plineşte" pe fiecare fără de măsură!

Pentru tine, măsura de acum este ca astăzi să petreci fără de păcat şi să începi cu păcatul pe care îl urăşti cel mai tare!

Da, te poţi spovedi mai des în Bucureşti, dar să ceri binecuvântare de la părintele tău, chiar şi prin telefon!

Te îmbrăţişez cu drag şi cu încredere,
M. Siluana

Măicuţă dragă, mi-e dor să-mi „comunicaţi" căldură prin intermediul răspunsurilor dumneavoastră. Nu ştiu, poate întrebările mele n-au fost corespunzătoare, dar ştiu că simt nevoia să comunic cu sufletul maicii Siluana şi mă bucură asta, pentru că fac un scop din a primi răspunsul plin de pace şi speranţă. Vă spuneam că Dumnezeu mi-a dăruit o picătură din harul Lui, de care vreau să ţin cu toată fiinţa mea şi sper să nu dezndădăjduiesc niciodată, dar cu toate astea, schimbarea fiind foarte bruscă, mă tem să nu am tendinţa de a grăbi lucrurile, pentru că vreau totul dintr-o dată! Adică

vreau să mă lepăd de absolut tot ce e rău, tot ceea ce consider eu a fi rău, citind în cărţile Sfinţilor cât mai repede cu putinţă, neavând răbdarea necesară! Vă rog să-mi spuneţi dacă păcătuiesc, pentru că vreau să-L propovăduiesc pe Domnul. De fiecare dată când interacţionez cu cineva, caut să-L aduc în discuţie şi caut să îndrept pe fiecare către El. De multe ori mă gândesc dacă nu cumva acesta este un păcat, pentru că Domnul Singur, prin puterea Sa, poate chema credincioşii la Dânsul.

Doamne ajută, mulţumesc din suflet!
Adina

Nu te teme, Adina mea iubită,

Asta e tendinţa tuturor celor care au cunoscut dulceaţa harului! Vor ca toţi oamenii să facă pasul către Bucurie şi uită că există taina libertăţii! Dar, încet, încet, învaţă asta şi se maturizează, deşi durerea pentru cei care nu sunt pe Cale devine din ce în ce mai profundă. Dar şi din ce în ce mai responsabilă, pentru că învăţăm să ne rugăm pentru cei dragi ca pentru noi! Şi „cei dragi" devin din ce în ce mai mulţi! E aici o taină a unităţii omului. Spunea Părintele meu cândva: pe măsură ce înaintăm în Calea Bucuriei de a fi cu şi în Domnul, scade suferinţa produsă de *pătimire* (produsă de păcate) şi creşte cea din *compătimire*. Din suferinţă nu vom ieşi definitiv şi deplin decât la Învierea de Apoi! Dar până atunci, pe Cale, vom cunoaşte bucuria de a avea rost în toate şi scop în viaţă!

Cu dragoste şi respect,
M. Siluana

RĂZBOIRI DUHOVNICEŞTI

Măicuţă,

E suficient să conştientizez „răul" din mine, să-l demasc, să-l accept şi să-l binecuvântez pe Dumnezeu? De câte ori simt gând rău sau îmi dau seama de ceva rău la mine să-L chem pe Dumnezeu în ajutor, nu? Recunoscând că fără El nu pot reuşi nimic. Şi cu credinţă şi răbdare să sper că toate se vor face după voia Lui. Şi cum mai iese câte un „gunoi", să-L chem pe Dumnezeu să cureţe şi să oblojească, nu?

M.

Da, fetiţa mea iubită, da!

Numai că această demascare şi numire a răului nu e puţin lucru! E curaj şi onestitate! E scopul întregii ascheze ortodoxe! Iar renunţarea la efortul de a *deveni noi* buni e smerenie! Iar chemarea lui Dumnezeu şi binecuvântarea sunt esenţa *ascultării* de Dumnezeu şi numai ea aduce adevărata schimbare, pe care nu noi o facem, ci El. Şi să ştii că scopul vieţii noastre nu este să fim buni, ci să fim cu Dumnezeu în noi şi Viaţa Lui să devină şi viaţa noastră! Noi nici măcar nu ştim ce e aia „bun"! Avem nişte „gusturi"!! Şi mai sunt şi schimbătoare!

Dar fiind cu Domnul, mereu vom învăţa lecţia vieţii noastre: Bucuria care nu se ia de la noi! El ne va învăţa toate! Şi ce pace, om drag, ce bucurie, să te simţi iubit aşa cum eşti! Şi să capeţi putere să-i iubeşti şi pe ceilalţi

fără „pretenţii"! Acest *fel de iubire* dă viaţă şi le face pe toate noi!

Cu drag mult şi nădejde mare,
M. Siluana

Da, Măicuţă, am realizat că „răul" e în mintea mea. De acolo pleacă totul. Mintea mea e ca o închisoare, mă încorsetează. Iar sufletul, acolo unde sălăşluieşte sămânţa divină, care abia aşteaptă să crească, să rodească, e sufocat. L-am simţit de multe ori, ştiu că e acolo, mi-a arătat ce fericire poţi trăi când el e liber să se exprime. E atâta frumuseţe acolo... Acum înţeleg, Măicuţă, sensul vorbelor tale: „mintea să coboare în inimă".

Nici nu-mi mai amintesc când şi cum sufletul a pălit în faţa minţii. Sau aşa a fost mereu şi doar din când în când – atunci când primea ceva frumos, iubire, recunoştinţă, preţuire, speranţă – găsea puterea să se exprime liber. Dumnezeu a fost mereu prezent în viaţa mea. De mică mergeam la biserică, la Spovedanie, Împărtăşanie, bunica mea mi-a transmis credinţa care apoi, în familia mea, nu a mai fost aşa puternică. Dar eu am continuat să fiu credincioasă. Să-L simt, să-L rog la nevoie. Dar raportul nu era cel bun: eu ceream ce credeam eu că am nevoie, El voia doar să-L simt, să-L iubesc, să mă las moale în mâna Lui...

Nu ştiu ce să fac în perioada asta, simt nevoia să plec undeva departe, eu cu El, cu Biblia şi cu ceva de scris. Să văd locuri frumoase, să cunosc oameni frumoşi, să mă încarc de viaţa pe care greu o mai regăsesc în mine... Să-L rog fierbinte să mă ierte, să-mi arate cum să trăiesc de acum încolo. Să-mi lumineze gândul, vorba, fapta, să nu mai greşesc faţă de copilul meu, faţă de cei apropiaţi, mai mult decât am făcut-o până acum...

Doamne, sunt păcătoasă, nevrednică, unde-mi pot găsi locul?

Şi azi dimineaţă, venindu-mi toate astea în gând, mi-am amintit din nou povaţa ta, pentru care din nou îţi mulţumesc fierbinte, şi am aşternut pe hârtie următoarele:

„Doamne, fii binecuvântat în tot ceea ce trăiesc acum, în suferinţa pe care o simt şi pe care, fără să vreau, o transmit celor din jur. Doamne, ştiu că dai fiecăruia după putinţă, dar eu simt că sunt la capătul puterilor. Intră, Doamne, acolo, în mintea mea, fă ce crezi Tu că e mai bine pentru liniştea, bucuria, fericirea mea. Nu vreau să fiu o povară pentru cei din jurul meu, vreau să împart cu ei fericire, bucurie, entuziasm. Nu mai vreau să vadă copilul meu lacrimi de tristeţe, de suferinţă, pe care nu le înţelege, ci să vadă lacrimi de bucurie. Vreau ca sufletul meu să vibreze, să iubească, să se exprime liber, să se bucure de toate minunile pe care ni le-ai dăruit, de toată voia Ta." Amin!

Cu adâncă plecăciune şi profundă recunoştinţă,
M.

Draga mea dragă, M.,

Aceasta este poarta cea strâmtă!

Vezi tu, copil iubit, cum la durere vrem să plecăm undeva departe, undeva unde să fie pace, linişte şi bine! Adică să alegem calea cea largă, largă cât zarea! Sau câte „câmpii" pe care şi le doresc unii oameni, ca să scape de o situaţie grea...

Această pornire rebelă în faţa greutăţii vieţii e neauzirea şi neascultarea milostivirii lui Dumnezeu ascunsă în durerea noastră! El a pus în noi durerea ca,

ascultând-o, să mergem pe firul ei, care duce direct în inima noastră. Acolo vom descoperi izvorul răului şi acolo Îl vom chema pe Domnul, (acolo e robia Babilonului), Izvorul Binelui şi Biruitorul răului. Dacă fugim de durere, fie luând analgezice sau euforizante, fie fugind pe căi străine, care ne aruncă în afara noastră, vom spori răul care ne locuieşte şi vom trăi în permanentă nemulţumire, nelinişte şi chiar angoasă. Şi oriunde ne-am duce şi orice am face, vom găsi tot răul de care am fugit!

De ce? Oare nu e niciun loc pe pământ în care să găsim tot ce dorim noi? Ba da! Este, cum spuneam, inima noastră. Adâncul ei!

Cum intrăm acolo?

Pe calea cea strâmtă, cea a acceptării celor ce se văd, în noi, în aproapele şi în jurul nostru, cu dorul celor ce nu se văd. Binecuvântând tot ce se vede şi chemându-L pe Domnul, străbatem perdeaua de negură în care suntem şi ajungem la Lumină! De fapt Ea, Lumina, ne conduce!

De ce e atât de strâmtă calea acceptării şi binecuvântării? Pentru că nu putem intra pe ea decât răstignind în noi dorinţa ca lumea şi cei din jurul nostru să fie aşa cum ne dorim noi, dorinţa de a birui dreptatea noastră, dorinţa de răzbunare, de revoltă, dorinţa de a impune binele aşa cum îl vedem noi, dorinţa de a obţine ce vrem noi, indiferent de ce vor ceilalţi... Răstignind egoismul, boala noastră despre care credem că suntem chiar noi înşine.

Acceptarea şi binecuvântarea sunt grele, dar sunt singura cale care duce la Bucurie.

De ce?

Pentru că tot ce doreşte inima noastră trebuie să fie absolut şi desăvârşit! Or, acestea nu se găsesc decât

în Dumnezeu și nu le putem obține decât cu El! El Însuși ne învață asta când ne cere: „Căutați mai întâi Împărăția"! Numai într-o realitate care are Absolutul ca Împărat iubitor de oameni, putem fi fericiți! Și cum Împărăția este și vine în noi, în cămara cea ascunsă a inimii noastre, în zadar o vom căuta în afară. Să coborâm acolo cu Domnul, chemându-L și binecuvântându-L și acceptând cu El „răutatea zilei"! Abia apoi toate se vor schimba, vor deveni noi! Abia apoi se împlinește făgăduința „adăugării acelor toate" dorite de noi!

Curaj, om drag! Toate astea sunt și pentru tine! Ce cauți tu, numai pe aici vei găsi!

Fă cele pe care ți le cere ziua în care ești cu binecuvântare și totul se va schimba! De la Sine! Cazi? Ridică-te! Repet, Domnul nu numără căderile, ci ridicările!

Nici nu știi cât îți mulțumesc pentru hărnicie, pentru că îți amintești de cuvântul meu și-l faci!

Dumnezeu să te binecuvânteze și să te mângâie pe Cale!

Cu drag mult,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuță!

Zi de zi, când ajung seara acasă, deschid site-ul dumneavoastră cu o mare sete de a mai citi din mesajele, frământările celor ce vă scriu și a răspunsurilor dumneavoastră și mai tot timpul mă întreb: oare când voi da la o parte lenea, frica de a mă uita acolo înăuntrul meu și de a vă scrie, pentru că nu există zi în care acest strigăt să nu își facă apariția, însă nu-i dau ascultare. De ce oare? Cred că este o ispită asemănătoare cu cea pe care o am în unele duminici dimineața, când

trebuie să mă trezesc să merg la biserică şi ceva parcă mă „ţine" în pat, o ispită care mă biruieşte adesea, pentru că nu am voinţă.

Nu aveţi idee cât de mult mi-aş dori să urmez Seminarul iertării şi mi-aţi mai spus-o şi dumneavoastră în puţinele dăţi în care v-am scris.

Ce să fac, Măicuţă, să pot măcar începe lupta cu mine? Cum să încep să mă lupt cu mine atunci când bietul meu glas lăuntric mă îndeamnă să mă rog, iar eu nu-i acord nicio atenţie? Parcă mi-e frică să intru în mine şi să mă văd, timp în care mă complac cu felul meu cuminte de a fi, mergând la biserică, postind şi făcând unele fapte ale vieţii duhovniceşti doar din exterior, fără să le mai trăiesc, cum făceam odată? Parcă mă ţine ceva legată să nu intru în mine, să nu intru şi să scot lepra din sufletul meu.

Măicuţă Siluana, rugaţi-vă şi pentru mine, păcătoasa!

Să ştiţi că pe mine mă mângâie mult acest site, chiar dacă nu aplic nimic în viaţa mea din ceea ce citesc.

Sărut mâna,
M.

Draga mea M.,

M-a impresionat mult mesajul tău şi profunzimea lui duhovnicească. Este deosebit de profund, pentru că ai numit în el trei vrăjmaşi care te împiedică să-ţi asculţi dorul inimii de a intra în tine ca să scoţi de acolo ceea ce simţi că ar fi o adevărată „lepră" a sufletul. Aceşti vrăjmaşi sunt: *lenea, frica* şi *complacerea în felul tău cuminte de a fi.*

Ar fi interesant să ne ocupăm de fiecare în parte, dar nu e momentul acum. Acum aş vrea să vorbim puţin

despre „muma" acestora şi a „tuturor relelor" pe care oamenii încearcă să le depisteze şi să le elimine, una câte una, prin psihoterapii sau chiar şi pocăinţă, fără să se lege de originea lor, de sursa lor care este *necredinţa*. Da, da, lipsa acelei credinţe-încredere în Dumnezeu ca Domn şi Stăpân al vieţii noastre şi al lumii întregi este originea tuturor relelor pe care le facem „de frică". Până nu conştientizăm că răul nu are nicio putere asupra omului, dacă acesta renunţă la a se crede pe sine domn şi stăpân al vieţii sale, alegem mereu şi mereu să „facem ceva" ca să „scăpăm de ceva" sau ca „nu cumva să păţim ceva"...

Originea răului în viaţa omului, a fiecăruia în parte, este aderarea liberă la sugestia îngerului căzut că Dumnezeu e undeva departe, sus, că nu e „chiar aşa de bun şi iubitor", ba, uneori e de-a dreptul sever şi răzbunător şi că El urmăreşte să ne pedepsească de fiecare dată când greşim şi, mai ales, să ne lase fără nicio plăcere şi bucurie pământească. De exemplu, El ar putea fi duşmanul plăcerii mele nevinovate de a zăbovi duminica dimineaţă în pat până la prânz, după o săptămână aşa de grea şi stresantă!

Dacă am urmări motivele pentru care nu ne rugăm sau nu ne ducem la Biserică, am vedea că ne recunoaştem în motivele „arhetip" ale celor care au refuzat să se ducă la ospăţul de nuntă al Fiului de Împărat! Ce au aceste motive în comun? Lipsa credinţei că Acela e Împăratul şi că viaţa mea are vreo legătură cu Ospăţul Lui. Ospăţul Lui pare un moft, pur şi simplu o pierdere de timp, pe lângă problemele mele! Şi aşa este şi va fi, până când omul se va dumiri că viaţa lui este darul Acestui Împărat şi că i s-a dat ca să facă din ea un Ospăţ de nuntă şi nu să-şi cumpere boi şi să-şi are ţarina... Boii, ţarina,

plăcerea de a fi cu nevasta cea tânără şi iubitoare şi toate celelalte „probleme" ale omului sunt derizorii, dacă nu sunt pregătire şi prelungire a Ospăţului de Nuntă!

Cum, cum, fetiţa mea, să facem noi să pricepem asta? Inima mea plânge de durere că am putea muri alergând după boi sau jucându-ne cu mireasa sau mirele, fără să fi bănuit măcar sensul real al vieţii noastre aici, pe pământ!

Dar nu deznădăjduiesc, pentru că, iată, în fiecare omuleţ e o tresărire, o întrebare, un licăr de nădejde că ar putea să se convingă pe sine să lase toate şi să urmeze Celui ce ne-a adus Bucuria pe care nimeni şi nimic nu o mai poate lua de la noi, dacă ne îndurăm să intrăm în ea.

Ce să facem pentru asta?

Să ascultăm glasul durerii, al neliniştii, al angoaselor şi depresiilor noastre şi, încetând să ne mai acuzăm pe noi înşine şi unii pe alţii, să lăsăm toate şi să luăm în serios făgăduinţele pe care ni le face Dumnezeul de Care fugim.

Ei, fetiţa mea, dacă acum, oricare dintre noi am fi grav răniţi şi am fi pierdut mult sânge şi viaţa noastră ar depinde de aflarea unui donator, ce n-am face, şi noi şi familia noastră şi prietenii noştri, ca să-l aflăm!?

Şi dacă am crede cu adevărat că Viaţa lui Dumnezeu e viaţa noastră, oare am face mai puţine eforturi?

Domnul să ne sporească şi nouă credinţa şi să ne primească în marea Lui iubire de oameni!

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Doamne ajută, bine v-am găsit!

Pe calea aceasta către Domnul, am senzaţia că sunt într-un roller-coaster (trenuleţul acela care-i poartă pe

oameni pe tot felul de serpentine, când cu capul în jos, când mergi lin și deodată o ia în jos cu 90 de grade), ceea ce e cumva minunat, pentru că descopăr mereu alte și alte lucruri noi despre mine, dar în același timp trebuie să fiu și foarte atentă, să cercetez cu mare atenție ce se întâmplă în mine. Și mă bucur că Domnul mă ține de mână și mă duce spre cunoașterea de sine, încet, încet, că altfel nu aș putea face față. Întâi am descoperit că sunt egoistă și asta nu mi-a picat bine, doar aveam o părere mai bună despre mine sau cel puțin voiam să am. Dar nu simțeam deplin acest egoism, nici acum nu-l simt deplin, ci m-a luminat Domnul cu gândul, dar apoi peste puțin timp s-a lăsat ceața, și nu mai văd lămurit. Mai târziu, mi-am dat seama că sunt mândră, dar tot prin ceață și asta, doar mândria ne „aburește" vederea duhovnicească („fiind orbiți la ochii sufletului, venim la Tine, Mântuitorule..."). Zilele trecute am avut neplăcuta surpriză (dar sănătoasă) să descopăr că sunt plină de iubire de sine. Mi-am dat seama că totul în viața mea se rezumă la a face ceva care, chiar dacă pare bun, în fond eu nu fac decât să-mi protejez confortul pe toate planurile și să caut slava lumii. M-am gândit de la ce pornește boala aceasta și am ajuns la concluzia că totul vine de la lipsa mea de curaj de a părăsi voile mele rele, de la frica de a mă răstigni, de la frica de a mă abandona necunoscutului, în mâinile lui Dumnezeu, de la frica de a oferi necondiționat iubire, ca nu cumva celălalt să mă lovească când am garda jos, de la frica mea de a mă încrede în cuvântul lui Dumnezeu. Văd că în mine locuiesc două ființe, una pe care o crește Domnul și care într-adevăr simte binele și vrea binele și știe ce e binele, și acest om vechi de care nu mai scap, poate din cauza neiertării celor ce mi-au greșit. Deși conștientizez lucrarea lui

Dumnezeu în mine, trăiesc drama faptului că omul vechi strică sau încetineşte ce lucrează Dumnezeu în mine. Câteodată pur şi simplu obosesc să-mi mai pun întrebări, să încerc să înţeleg ce fac şi de ce fac. Cunosc şi tăcerea din mine, e minunat să o ascult. Dar când vin valurile vieţii, încerc să scap de greutăţi şi aici iar se vădeşte necredinţa mea. Iubirea de sine e piatra mea de poticneală. Duhovnicul meu îmi zicea că sunt ca şi majoritatea oamenilor, care preferă să stea în confortul lor, decât să fie în adevăr.

Dacă am făcut Seminarul iertării, pot să-l mai fac? Cum scap de această boală a iubirii de sine?

Dumnezeu să ne miluiască cu mila Sa, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cea mai smerită fiinţă omenească.

A.

Draga mea copilă,

De boala iubirii de sine vei scăpa numai învăţând să te iubeşti după legea dumnezeiască! Pentru asta va trebui să practici realismul duhovnicesc despre care vorbeşte părintele Rafail Noica şi să nu deznădăjduieşti, oricum te-ai descoperi că eşti! Tu să accepţi, să-L binecuvântezi pe Domnul în tot locul şi în toată vremea şi să te hrăneşti cu Domnul aşa cum te cheamă El. Astfel, încet, încet, vei creşte fără ca măcar să bagi de seamă! Ochii tăi să fie la El şi nu la cât ai mai crescut tu!

Da, Seminarul să-l mai faci, dacă ai mai descoperit lucruri pe care nu le-ai iertat. Şi apoi ca pe o igienă duhovnicească zilnică. Va deveni, cum şi este, din câte observ printre rânduri, un fel de a fi din ce în ce mai

personal! Atunci va fi stilul tău personal de viață, inconfundabil și mereu nou și creator!

Fii binecuvântată, bucuria mea!

Cu drag și respect,
M. Siluana

Doamne ajută, Maică!

E greu drumul mântuirii. Nu știu de unde uneori să iau putere. Mă simt sfârșit și nădejdea-mi scade, pentru că nu am rugăciune. Știu asta, dar când vin avalanșele de gânduri, nu știu uneori cum să ies din ele. Știu că doar El, Domnul nostru, poate să mă scoată de unde sunt. Mi-e frică de sfârșit, de sfârșitul meu, de sfârșitul lumii și mi-e frică să nu mor fără Dumnezeu. Mi-e frică pentru mine, că știu cât sunt de slab și cum și cât de rău pot să cad. Caut nădejdea. Ce facem când ecumeniștii sunt și fac totul și eu nu pot fi nici credincios? Ce să faci când îți vine să plângi și plângi? Și apoi, ca un prost, te întorci la păcatele tale mai dinainte? Cum treci prin tot și prin toate cu Domnul? Ceilalți mă văd credincios, dar eu mă chinui să cred, căci gândurile de necredință îmi vin ca nebunele în minte, încât cred uneori că sunt nebun cu ce gânduri am. Cum să fiu un credincios adevărat și nu unul care tot încearcă să fie?

Ajută-ne, Doamne!

Nicolae (din Franța)

Dragul meu Nicolae,

Da, e greu drumul mântuirii, pentru că nu ascultăm de Domnul! Domnul spune: *nu judecați* și noi judecăm!

Ne comparăm! Şi comparaţia noastră cu alţii e tot o judecată! Încearcă să nu mai spui „cutare e aşa" sau „eu nu sunt ca acela", fie în bine, fie în rău! Ci, doar: „Doamne, miluieşte-mă şi pe mine şi pe aceia şi pe acela!". Avem nevoie de mila Domnului, om drag! Învaţă să rămâi în mila Lui! Egoul tău, omul tău cel vechi, vrea să aibă plăceri şi satisfacţii imediate şi se supără când nu are satisfacţia de a birui păcatul din „prima"! Noi am lucrat păcatul până a devenit obişnuinţă şi, când vrem să scăpăm de el, nu avem răbdare să ne creăm obişnuinţa cea bună! Nu avem răbdare să lucrăm cu puterea respectivă după voia Domnului!

Ai căzut? Ridică-te! Încet, încet, va birui ridicarea!

Vine sfârşitul lumii?! Slavă Ţie, Doamne, asta înseamnă venirea Ta! Eu sunt cea mai păcătoasă şi mai căzută dintre oameni, dar nădăjduiesc în mila Ta şi ştiu unde intru în ea! În Biserica Ta şi în poruncile Tale. Voi face poruncile Tale fără încetare şi voi asculta de Tine şi voi veni mereu la Tine să mă ierţi şi să mă vindeci! Dar dacă mă voi uita ce fac ecumeniştii sau alţi „-işti", în chiar clipa în care trag cu ochiul la ei şi-i judec, vrăjmaşul m-a şi înghiţit!

Curaj, copil iubit! Nu prin puterile noastre ne mântuim!

Fii ascultător şi cât poţi tu de harnic şi vei avea mare mângâiere de la Domnul pe calea cea strâmtă a mântuirii!

Te rog să citeşti Sfântul Siluan!

Cu dragoste şi încredere,
M. Siluana

Din Sfântul Ioan de Kronstadt, un pasaj pe care-l recunosc deplin:

„Prin structura lor duhovnicească, patimile sunt molipsitoare. Iată, de pildă, răutatea neexprimată în cuvinte, care n-a apucat să treacă la fapte, care rămâne ascunsă în inimi şi se reflectă într-o mică măsură pe faţă şi în ochi. Chiar numai prin aceasta, ea se transmite sufletului celui pe care îl urăşte şi poate fi observată şi de alţii. Când mă tulbură o patimă, tulburarea mea face să vibreze şi inima altuia, se creează un fel de flux afectiv, un curent impur care pleacă dintr-un anumit recipient sufletesc spre altul. Iar dacă stârpeşti patima rea pe care o ai faţă de aproapele, se va stârpi şi în sufletul aceluia. Te vei linişti, vă veţi găsi liniştea amândoi. Ce strânsă legătură există între suflete! Cât de adevărate sunt cuvintele Apostolului: „unul altuia suntem mădulare" (Efeseni 4, 35). Sau: „Un trup suntem cei mulţi" (1 Corinteni 10, 17); „Şi a făcut dintr-un sânge tot neamul omenesc" (Faptele Apostolilor 17, 26). Iată de ce porunca dumnezeiască ne cere: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Matei 22, 39)."

Câtă dreptate are Sfântul! Şi cât de greu este să stârpeşti patimile lăuntrice, neexprimate. Şi când găseşti câte o persoană care duce lupta interioară de a se controla şi de a se abţine, ce odihnă este să stai în preajma acelei persoane. Într-adevăr, sunt persoane în prezenţa cărora este atât de plăcut să stai, pentru că nu izbucneşte din interiorul lor niciun fel de agresiune subtilă, neexprimată.

C.

Mulţumesc, dragul meu C., pentru acest dar pe care îl împart cu toţi prietenii noştri pe această cale.

Cu drag şi recunoştinţă,
M. Siluana

Arsh!

Teoria cu maimuța devine interesantă... dar nu teoria, ci efectul asupra oamenilor, cum preferă să creadă (cum ziceați dumneavoastră) și chiar începe să le placă să creadă că provin din maimuță, că nu sunt creați de Domnul, Olarul acela.

Dacă mă gândesc că sunt creația Domnului, că El e Olarul, Compozitorul sufletului meu, că a pus în mine diferite note (mmmm! super!), mă simt cu totul altfel. Mă simt poate... și nu singură! Dar mă simt... importantă, că s-a pus iubire în ceea ce a făcut Domnul, și că, de fapt, imperfecțiunea din mine e de fapt perfecțiune, pentru că Domnul a făcut omul. Adică, și omul e perfect!

Am ajuns ca la matematică, când știam foarte clar la început că două paralele au rolul să nu se întâlnească și iacă, aflu că ele se întâlnesc la plus infinit! Cam așa am ajuns acum, când se spune că omul e imperfect (ba, chiar mama îmi spune că o enervează imperfecțiunile mele!), dar de fapt e perfect, pentru că așa L-a făcut Dumnezeu. Și cred că dumneavoastră ați zis că trupul omenesc e perfect, pentru că e făcut de Dumnezeu, adică nu îi lipsește nimic.

Uuu! Fain! Da' sper că nu am zis vreo prostie! Mă corectați, dacă am greșit!

Revin la ideea de la care voiam să pornesc: cu maimuța. Am un coleg la facultate tare interesant. Pare ateu, din principiile pe care le are. Și el chiar ieri îmi zicea la un laborator (cât timp mă uitam eu pe pagina dumneavoastră, ce să fac și eu dacă nu prindeam ritmul profei?) că (ah, gata! încep să fiu eu!) el crede că după moarte ne transformăm într-o energie din asta care „bântuie". Dar îmi place la el că e deschis să discute tema asta, mereu punctează câte un subiect și spune

că trebuie să vorbim o dată despre asta. Dar ieri pe Messenger mi-era așa lehamite să abordez așa subiecte esențiale (ieri seară, nu mai eram la școală), pe o cale de comunicare foarte impersonală (m-am lăsat de sportul Messenger foarte mult, v-am zis!). Și colegul pare deschis, nu mă simt atacată în discuțiile cu el, că în alte părți mă simt așa. Așa, și nu știu dacă el crede că e un descendent al maimuței. Dar mă gândesc eu că într-adevăr omului chiar îi place să creadă că este un urmaș al maimuței, pentru că asta îl scutește de multe responsabilități. Și (am început să folosesc DEX-ul ăsta foarte des, foarte des; și nu știu de ce), ieri am luat DEX-ul din nou și am zis să văd clar ce înseamnă responsabilitate, nu să iau din presupunerile mele, înțelegerile mele subiective. Și scrie acolo clar că înseamnă să suporți consecințele, să răspunzi de atitudinea/gândul/intenția, actul tău. Și mă gândesc eu așa, că responsabilitatea te cheamă să devii matur, „impune" o atitudine matură.

Poate și din cauza asta, adică, de fapt, din cauza asta, omul preferă să creadă (cred că inconștient, dar e vicleană, șmecheră treaba) că e... ceea ce crede el. Pentru că în felul ăsta se scutește singur de responsabilitate, simte că nu va da „socoteală" pentru ceea ce face el.

Dar... a nu fi matur aduce multe dureri după sine. Omul în toată firea, din copilul care țipă, face crize de isterie, se tăvălește pe jos pentru că nu i s-a dat bomboana pe care o vrea, devine persoana care acuză, aruncă în stânga și în dreapta în cei din jurul lui. Când acuzi, de fapt te scoți pe tine din partea ta de vină, învinovățești pe cel de lângă tine, deci se ajunge la a nu fi responsabil. (aoleu!!!!). Iar eu, la rându-mi, devin responsabilă de ceea ce scriu, pentru că așa îmi

dau seama că deduc nişte lucruri şi aşa nu mă voi mai putea scuza nici măcar în faţa mea de rănile pe care le-am făcut, crizele, isteriile mele, pentru că ştiu destul încât să nu îmi iasă să mă mint cu atâta lupeu. Mi-e frică!

Şi mă mai gândesc eu că responsabilitatea mai aduce după sine şi acceptarea situaţiei. (Am văzut ce a scris Mari, care zicea că „aşa a fost să fie"; mai cunosc o persoană care a trăit în durere 20 de ani şi încă trăieşte, consideră că durerea aia a ei era pur şi simplu GHINION! Şi când iei lucrurile în genul „aşa a fost să fie", rişti să nu înveţi şi să pierzi multe lucruri faine şi de profunzime şi de ajutor, pentru că te complaci în situaţia aia, eventual de maimuţă!)... Părinţele Vasile mi-a zis că durerile astea de fapt... a zis aşa: „poate te pregăteşte Dumnezeu pentru ceva prin durerea asta?!". Super! Uh!

E dureros pentru toţi! E greu, Maică, să devii matur şi să devii responsabil. Trăieşti într-un vacarm de n-a văzut pământul şi într-un întuneric şi... ai şi atitudini care rănesc în jur, încarci pe alţii cu acuzaţiile tale şi cel acuzat poartă un munte de sentimente de vinovăţie şi de aici... oboo! Şi cred că mai vine şi onestitatea pe aici pe la responsabilitate. Nu? Mda... cam aşa.

E greu, Maică, să devii responsabil şi să fii şi onest şi să mai fii şi om matur! Eu când mă gândesc la asta, mă simt de parcă renunţ la moşturile mele de copil căruia îi place să se tăvălească pe jos că nu i s-a dat bomboana şi că nu se învârte lumea în jurul lui, e un munte de egoism. Ah, nu mă certaţi!

Încerc să devin responsabilă şi de fiecare fir din „amelie" şi... aşa adopt o atitudine mai serioasă şi mai... altfel! Mă încurajează asta cu „amelie"! E altfel! Mai

responsabilă treaba şi mai dispare şi din revoltă, pentru că deja... ştiu prea multe ca să mă revolt şi să acuz! Da' nu mă certaţi!

Iuub!

Vă sărut mâinile, că nu le-am sărutat de demult!

Lav.

Mulţumesc mult, copil iubit!

Nu te cert, dar îţi pun mesajul aici!

Cu drag şi deosebit respect pentru bătălia pe care o duci ca să creşti frumos şi responsabil,

M. Siluana ta

Îndrăznesc şi eu să pun aici o frântură de gând ce nu-mi aparţine, ci e ceva ce-am învăţat de la un prieten, legat de „alegeri", de „decizii".

El spunea că, desigur, în viaţă ni se deschid răscruci, şi la dreapta e drumul pe care vrea Dumnezeu să o luăm, iar la stânga e altul. Dar luând-o la stânga, Dumnezeu tot nu ne părăseşte, ci ne deschide iarăşi alte răscruci, ne oferă alte şanse.

Morala: e bine să ne întrebăm în faţa fiecărei alegeri care e voia lui Dumnezeu, nu care e voia noastră, ce ne e nouă căldicel şi comod, dar după ce-am pornit pe cale, să fim cu încrederea că şi dacă am luat-o la stânga, păstrându-ne conştiinţa trează şi rugăciunea vie, Dumnezeu ne va scoate în cale noi oportunităţi sau va deschide porţi noi sau chiar va face să răsară grâu acolo unde noi nu vedeam decât pălămidă.

Să mă iertaţi, Maică, de îndrăzneala de a veni cu răspunsuri, în loc de întrebări. Întrebările sunt prea multe...

Diana

Mulţumesc, Diana mea dragă! Mulţumesc! E minunat!

Cu drag şi recunoştinţă,
M. Siluana

Măicuţă Siluana,

Revin cu un mesaj de mulţumire pentru Diana, care ne-a împărtăşit gândul ei despre „alegeri". Voiam numai să îi mulţumesc că nu a tăcut, că nu a păstrat gândul doar pentru ea. Gândul ei mi-a dat încredere în deciziile mele de viitor. Şi eu am întâmpinat dificultăţi în a lua decizii... din aceeaşi teamă de a nu o lua în direcţia greşită şi de a descoperi apoi că nu mai e cale de întoarcere. Chiar în prezent, viaţa mea este la o răscruce şi de aceea mesajul Dianei mi-a dat multă încredere şi curaj. Dacă i-aţi putea mulţumi Dianei că a avut curajul să dezvăluie şi altora gândurile ei, m-aş bucura tare mult.

Vă sărut mâna încă o dată şi vă îmbrăţişez.

Cu drag,
Georgiana

O fac cu drag şi cu recunoştinţă pentru onestitatea şi hărnicia voastră în lucrarea cu Harul Domnului!

M. Siluana

Dragă Măicuţă,

V-am scris să vă cer un sfat... sau poate mai multe.

Eu nu înţeleg ceva la mine. Cred că sunt un om tare fălţarnic şi mândru dacă mi se întâmplă asta şi chiar sunt, din păcate. E vorba despre rugăciune... Nu mă pot ruga mai mult de o oră! Eu aş vrea să pot, dar nu

mai pot... La Sfintele Slujbe reușesc să stau, chiar dacă îmi mai fuge gândul din când în când, dar când îmi fac rugăciunea acasă... La început când încep să mă rog am lacrimi la rugăciune, din mila lui Dumnezeu și înțeleg cu mintea așa, cât de cât, ce zic. Dar după aia mă plictisesc... și cred că e pentru că nu am credință tare, nu?

Ce să fac ca să pot să mă rog mai mult?

Și la fel mi se întâmplă și cu „Doamne Iisuse" când o zic de exemplu pe stradă... vrăjmașul mi-o fură și nu-mi dau mereu seama. Uneori mă trezesc gândindu-mă sau imaginându-mi cine știe ce dialog cu nu știu cine și abia atunci îmi amintesc că am uitat de „Doamne Iisuse".

Și cum să fac ca să nu uit de moarte și de judecată și de Dumnezeu ? Eu nu am frica de Dumnezeu sau, dacă o am, o am doar pentru câteva minute.

Și mai am o problemă mare de tot. Mă luptă mândria și mi-aș dori să scap de ea, să mă lase. Dar nu mă lasă. Eu tot mă compar cu ceilalți, îi judec pe alții, mă gândesc că cine știe ce virtuți am, când... Doamne, nimic nu sunt! Ce-am să mă fac eu în ziua Judecății cu toate gândurile astea? Căci duhovnicului nu i le pot mărturisi pe fiecare în parte. Mi-e silă așa de mine, mi-e silă și tot mă consider că sunt ceva! Ce să fac? Și, pe deasupra, mai sunt și fățarnică, uneori zic una și gândesc alta, parcă nici n-aș avea personalitate, nu pot fi eu însămi.

Mă enervează ceea ce sunt și nu mă pot schimba. De exemplu, să presupunem că îmi vine un gând de mândrie când stau de vorbă cu un părinte. Eu conștientizez că este, încerc să îl alung, nu reușesc, îmi intră în suflet, dar ca să nu îl dau pe față spun replici de om smerit, sperând că poate voi fi și eu așa cândva... Deci

mă arăt smerită la exterior, străduindu-mă să fiu, dar nu reuşesc şi în interior. Şi aşa ajung o făţarnică.

Rugaţi-vă pentru mine, păcătoasa.

A.

Fetiţa mea dragă, ştii ce să faci? Să te smereşti! Da, da! Asta e soluţia!

Să te smereşti şi să accepţi că nu ai încă măsura Sfântului Siluan!

Că eşti un copilaş pe care Domnul îl iubeşte mult, mult, mult şi îl înţelege că nu e încă sfânt! Să înţelegi că acum ai misiunea să te împaci cu viaţa ta, să lepezi „ale copilului", adică pretenţiile prea mari şi nevoia de performanţe şcolare! Şi să înveţi bucuria simplă şi pacea cu toţi! Acea prefăcătorie de care vorbeşti, şi e lucrarea harului că o vezi, e semn că încă nu ai iertat tot ce ai pătimit de la alţii şi că încă judeci multă lume! Din cauza asta nu-L simţi pe Domnul!

Dar nu te întrista, eşti pe Cale! Ai grijă de tine şi mai scrie-mi!

Te îmbrăţişez cu drag şi încredere,
M. Siluana

Nu ştiu ce să fac într-o problemă.

Mă înţelegeam foarte bine cu duhovnicul. La un moment dat, vrăjmaşul, prin gura unei persoane, l-a ponegrit.

Acuzaţiile care i s-au adus nu sunt adevărate, pentru că eu îl cunosc pe părinte foarte bine, dar problema e că eu nu i-am spus părintelui. Nu i-am spus pentru că nu am vrut să-l umplu de gânduri negre. Dar, pentru că mă apasă lucrurile auzite, am spus la spovedanie

că părintele a fost vorbit de rău, dar nu am spus de cine și pentru ce motiv. Am spus la spovedanie nu ca să-l informez, ci pentru că mă simțeam vinovată față de Dumnezeu că am ascultat vorbele rele ce s-au zis despre părintele. Am considerat păcat faptul că am auzit lucruri rele despre părintele și am ascultat în continuare acele vorbe.

Am ascultat vorbele cu scopul de a-l ajuta, să zic o vorbă bună și să se stingă cearta. Dar vorbele rele m-au afectat în final pe mine și, când părintele m-a întrebat ce se spune despre dânsul, n-am spus, ca să nu agravez situația. De atunci parcă e un zid între mine și părinte, vorbele rele îmi răsună în minte de fiecare dată când mă apropii de părinte ca să mă sfătuiască. Uneori mă gândesc să-i spun ce-am auzit despre dânsul, ca așa să-l conving că am încredere în dânsul. Nu vreau ca cel rău să mă despartă de părinte, mi-a făcut destul rău. Nu vreau ca între mine și părinte să mai existe acest zid de îndoială, eu nu cred rău de părinte, dar gândurile nu mă lasă. Mă întreb dacă nu Dumnezeu l-a lăsat pe cel rău să mă încerce să vadă dacă îl prețuiesc cu adevărat pe părinte? Poate a vrut să mă ajute mai mult Dumnezeu astfel.

Ce ar trebui să fac: să las situația așa sau să-i spun părintelui totul? De la vorbele rele auzite nu mai am liniște, nu mai am același curaj să vorbesc cu părintele meu. E părintele dăruit de Măicuța Domnului și nu vreau să existe acest zid între noi.

Vă doresc numai bine,
Aura

Draga mea Aura,

Să-i spui părintelui totul în Sfânta Spovedanie, în afară de numele celor care îl vorbesc de rău! Înainte de asta, să te rogi mult şi să ceri de la Domnul să-ţi dea har ca să ieşi din această situaţie în care vrăjmaşul vrea să te lase fără duhovnic! Să-ţi fie învăţătură de minte să nu mai asculţi vorbire de rău despre nimeni, pentru nimic în lume. Când cineva încearcă, spune-i: dacă o spui pentru binele persoanei respective, te preţuiesc şi te rog să mergem împreună la acea persoană să-i spui în faţă! Altfel, să fugi ca de dracu!

Şi să nu faci asta, om drag, nimănui!

Cu respect şi încredere,
M. Siluana

Dragă Măicuţă,

Am mai multe persoane la care ţin. Dar vrăjmaşul din mine îmi dă în gând la un moment dat că acele persoane nu m-ar iubi şi mă îndeamnă să mă îndepărtez de ele, să mă cert cu ele. De când mă luptă acest gând, am stat la distanţă de acele persoane, am încercat să resping acest gând cu rugăciune, dar tot mai des vine. Ce să fac?

Gabriela

Fetiţa mea dragă,

Chinul tău e specific adolescenţei! Acum te maturizezi şi maturizarea cere un efort şi multă creativitate! Până acum ai fost copil şi ai făcut ce ţi-a venit! Dar ai avut şi de suferit din cauza asta! Acum vei învăţa să

faci ce e bine şi vei şti ce e bine de la Dumnezeu, prin rugăciune, de la părinţi, prin sfat, de la profesorii pe care îi respecţi, de la prieteni. Cu cât te vei sfătui mai mult, cu atât va fi mai bine!

Apoi, neapărat, să ai şi părinte duhovnic pentru a primi sfat direct de la Dumnezeu prin el!

Şi nu uita, acum înveţi să şi dăruieşti iubire, nu numai să ceri! Iar încrederea e o formă de iubire. Şi răbdarea!

Dacă eşti suspicioasă şi influenţabilă, să lupţi împotriva acestei patimi şi să înveţi să ai încredere, până când ai dovezi clare că cineva nu e demn de încredere. Vorbesc de cei la care ţii, nu de străini!

Curaj!

Cu drag mult, te mai aştept, pui drag,
M. Siluana

E atât de greu să transform totul în rugăciune. Să transform judecata în rugăciune. Să spun: „Doamne, binecuvântează-l!", când toţii muşchii mei şi oasele şi toate tendoanele mele sunt încleştate şi încordate într-un nerostit: „Doamne, trage-i una de să nu se vadă, drept în moalele capului!". Pentru că, în acel moment, recunosc, din nou, că fără El nu pot face nimic. Şi orgoliul meu sare de doi metri în sus: cum adică nu pot face nimic? Orgoliul meu vrea să forţeze lucrurile. Vrea să tragă concluzii astăzi şi să ofere soluţii viabile şi universale în această clipă. Nu ştim niciodată care vor fi consecinţele acţiunilor, cuvintelor sau gândurilor noastre. Făcând însă totul cu rugăciune, putem spera măcar că Dumnezeu va lucra acolo unde noi suntem complet depăşiţi.

Ne înfigem dinţii şi unghiile atât de adânc în creaţie şi nu ne mai lăsăm dezlipiţi până ce nu ni se îmbolnăveşte sufletul care tânjeşte după Cel necreat, după

Izvorul Iubirii şi al Vieţii. De multe ori, sufletul este atât de bolnav, încât cedează şi trupul, iar atunci, în plină durere şi suferinţă, ne desprindem cumva dinţii cariaţi şi unghiile crăpate. Niciodată nu e prea târziu, cât pâlpâie încă viaţa în noi. Mare este Taina Iubirii!

Mare este Taina Euharistiei! Cu frică şi cu cutremur să ne apropiem, cu bucurie şi cu mulţumire să rămânem în Taina Bisericii. În îmbrăţişarea Mirelui. Doamne, nu-Ţi mulţumesc destul.

Există un respect atât de înalt al Creatorului faţă de creatură. Cutremurător. În faţa libertăţii noastre, Hristos aşteaptă. E o taină atât de mare.

C.

Fii binecuvântat, luptătorul meu drag, şi nu uita:

Când suntem copii, spunem Îngeraşului „Eu sunt slab, tu fă-mă tare!".

Acum, tânjind să ajungem la vârsta Apostolului, spunem cu el: „Când sunt slab, atunci sunt tare!".

Acum „lepădăm cele ale copilului", maturizându-ne întru bărbăţia lui Hristos, cu mila şi cu harul Lui!

Cu respect şi drag,
M. Siluana

Din indignare, confuzie şi disperare vă scriu din nou, cu speranţa că de această dată voi primi un răspuns. E nevoie de perseverenţă în toate, nu? Încerc să mă conving că aşa e sau să conştientizez şi mai bine sensul acestui termen. Aşa că, uşor, uşor, îndrăznesc din nou să vă scriu, poate cu mai multă recunoştinţă şi înţelegere. În ultima perioadă am învăţat un lucru foarte important, dureros (în contextul în care indiferenţa mă

împiedică să realizez ceea ce îmi propun), dar, paradoxal, dătător de speranță, și anume: cu cât îmi limitez așteptările de la cei din jurul meu, cu atât riscul de a fi dezamăgită scade. E truism, știu, dar e un truism pe care acum îl și înțeleg... Am fost ținută în brațe și acum am învățat că trebuie să merg. Nu știu încă cum, plâng după mâna întinsă a mamei, obosesc, cad și mă lovesc. Știu doar că sunt dăți când vreau să merg. Știu și care e direcția în care trebuie să o apuc, dar pașii mă îndreaptă cu încăpățânare spre lucrul care se obține cel mai ușor, aparent dulce și lăudabil. Confuzii, bine-înțeles că apar, pentru că le las să apară. Ispita e dulce și îmi place. Știu ce e, o recunosc, dar îi pun mască, chiar una așa de arătoasă, încât mă păcălește și pe mine. Ispita e fățarnică, amețitoare și simplă: nu trebuie decât să o vrei, fără sacrificii aparte și meditații. Te lași purtat de val și-i vezi doar fața-i dulce. Și dacă e așa, de ce să nu o accepți? Cu mască, fără mască, realitate sau fantezie, un lucru e cert, pe moment e bine. Iar asta mi-era de ajuns. Mi-era, dar nu-mi mai este. Au crescut așteptările direct proporțional cu frica de eșec. Știu care e piesa, ce lipsește și unde trebuie pusă, dar nu știu unde e. Ce să fac când îmi lipsește ambiția, hotărârea de a-L iubi pe Dumnezeu? Ce să fac, dacă știu că El tot Se roagă de mine (și nu invers) să ne întâlnim și eu tot refuz? Și culmea e că îmi găsesc și motivații credibile și raționale. De ce îmi place oare atât de mult să îmi plâng de milă, în loc să iau atitudine? Mă pierd în așteptare, teorii și dogme. M-au obosit.

Elementul cheie e hotărârea, ea te conduce spre schimbare. Cine are hotărâre să-L cunoască pe Dumnezeu are mai multe șanse ca mine să Îl cunoască. Nu

ştiu să fiu perseverentă, asta implică organizare şi disciplină. Or, toate sunt aşa rigide şi reci; dar duc spre căldură. Iar eu vreau direct acolo!

Cătălina, fata care trebuie trasă de urechi!!

Fetiţa mea dragă,

Da, te trag de urechi, ca să auzi mai bine iubirea Domnului!

Plăcerea de a ne plânge de milă e unul dintre cele mai urâte păcate! E ceva aşa mocirlos şi călduţ, cu mirosuri fetide, dar gâdilicios! E greu să ieşi de aici, dar, după câte văd, eşti prea însetată de Lumină ca să rămâi acolo pe veci! Ca să nu te mai pierzi în teorii, e nevoie să te smulgi din această mocirlă şi să faci metanii, să alergi, să dansezi, să înveţi, să faci treabă, să ierţi, să iubeşti, să mulţumeşti lui Dumnezeu, să lupţi cu nesimţirea şi cu neiertarea, să te bucuri de darurile pe care le ai! Sunt multe şi minunate!

Cu drag mult şi încredere,
M. Siluana

ALTE FRĂMÂNTĂRI

Doamne ajută, Măicuță!

Sunt Mădălina și am și eu o întrebare. Vreau să mă căsătoresc. Eu sunt ortodoxă, iar viitorul meu soț e columbian și religia lui e cristiană. Ce pot să fac? El vrea să se căsătorească cu mine.

Mădălina

Draga mea Mădălina,

Numai tu și inima ta puteți răspunde la această întrebare. Ce poți să faci este să te gândești bine, să te sfătuiești cu duhovnicul, să te asiguri că-ți va respecta credința și să vă înțelegeți de acum cum veți face cu copiii voștri! Cum îi veți boteza!

Domnul să vă lumineze și să vă ocrotească și dragostea, dar și mântuirea voastră și a urmașilor voștri!

Cu îngrijorare, dar și cu încredere
în mila lui Dumnezeu,
M. Siluana

Dacă cineva ar dori să trăiască o viață asemănătoare celei de la mănăstire, dar în lume, ce indicații sau sfaturi i-ai da?

Monica

Să caute un duhovnic și să asculte de el.

Cu drag,
M. Siluana

Sărut mâna, măicuţă Siluana!

Ţin să vă mărturisesc că am citit toate răspunsurile pe care le oferiţi oamenilor şi le-am înţeles mai mult sau mai puţin, în funcţie de gradul meu de atenţie şi de capacitatea mea de înţelegere. După opinia mea, răspunsurile dumneavoastră sunt prea generale, în viaţă întâlnind speţe felurite, unele foarte complexe. Oamenii, cred eu, aşteaptă un răspuns clar şi imediat în problema pe care o au.

Vă mulţumim (eu şi soţul meu) pentru efortul şi preocuparea dumneavoastră.

Cornelia

Draga mea Cornelia,

Mulţumesc pentru mesaj. Aşa este, cum spui: oamenii aşteaptă, în general, un răspuns clar şi imediat la problema lor şi eu nu ofer astfel de răspunsuri. De ce? În primul rând, din neputinţă. Claritatea nu depinde numai de mine, ci şi de ajutorul lui Dumnezeu, pe care, de multe ori, nu-l cer sau nu-l folosesc bine.

În al doilea rând, din cauza credinţei mele. Eu cred că singura problemă reală a omului este relaţia lui cu Dumnezeul Cel viu! Restul problemelor sunt consecinţe ale acesteia. Recunosc, eu, când cineva suferă pentru că nu se căsătoreşte sau pentru că are o căsnicie nefericită, recomand vindecarea sufletului printr-o relaţie vie cu Dumnezeu, conform sfintei Lui rânduieli. Eu cred că omul s-a născut ca să trăiască în Bucuria lui Dumnezeu şi nu să se epuizeze pentru rezolvarea unor probleme existenţiale, cu sau fără ajutorul lui Dumnezeu. Şi mai cred, pe baza încrederii în făgăduinţa lui Dumnezeu, că

toate cele pe care le doreşte inima omului i se vor da lui, dacă va căuta mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu!

Mulţumesc, Cornelia, şi sper că acest mesaj va fi o lămurire, de care cred că era nevoie şi pentru cei care caută răspunsuri cu efect imediat într-o problemă existenţială, fără a face efortul şi jertfa de a-şi schimba viaţa şi relaţia cu Dumnezeu.

Cu dragoste în Domnul
şi respect pentru onestitate,
M. Siluana

Sărut mâna, maică Siluana!

Eu am învăţat de la dumneavoastră un lucru foarte simplu, dar care mi-e de mare ajutor, şi anume acela de a-I adresa Bunului Dumnezeu exact întrebarea care mă frământă şi voi primi răspuns.

Am totuşi o dilemă: mă simt foarte bine când pot să îi ajut pe alţii şi cred că acesta este rostul meu pe acest pământ. O fac dezinteresat şi cu foarte mare plăcere. Uneori mi se reproşează tocmai acest lucru, „că prea mă bag", şi atunci mă simt atât de rănită şi derutată, încât greu îmi revin. Ştiu că a ajuta pe cineva fără să-ţi ceară poate fi considerat ca o agresiune, dar sunt fel de fel de situaţii. Când văd că cineva e gata să scape copilul din braţe, eu să nu intervin pentru că nu mi-a cerut?

Tare mult doresc să mă corectez.

Vă rog din suflet să-mi daţi un sfat!

Vă mulţumesc!

Cu deosebit respect,
Bunica

Draga mea bunicuţă, dragă,

Da, înţeleg! Şi să ştii, iubită bunicuţă, că în lume se află două feluri de oameni care „prea se bagă" în alte vieţi: unii sunt cei care „se simt foarte bine când îi pot ajuta pe alţii", iar ceilalţi sunt cei care „se simt foarte bine când pot face rău altora"! Şi unii şi alţii sunt socotiţi de „beneficiarii" lor ca fiind băgăreţi şi sunt sancţionaţi pentru asta. Ciudată apropiere, nu? Şi totuşi, ambele categorii au ceva în comun: plăcerea de a face ceea ce fac, indiferent de neplăcerea celor în viaţa cărora se „bagă". Motivaţia faptei este *starea de bine pe care o am eu* şi, eventual, binele pe care i-l ofer celuilalt, real sau imaginar. Pot doar să mă tem, adică să-mi imaginez că cineva e gata să scape copilul din braţe. Nu?

Ce e de făcut? Să ne concentrăm pe starea de bine pe care o poate avea celălalt! Dacă lui i-ar fi mai bine ca eu să nu mă bag, pot alege să nu fac asta, după ce i-am spus ce temeri am privind felul în care vede el binele. Apoi voi încerca, pe scurt, să-l ajut să fie responsabil pentru consecinţele alegerii sale şi să mă retrag în mila Domnului, pe care o „ţin caldă" prin rugăciuni cât mai fierbinţi şi mai tainice!

Când alegem să fim făcători de bine, prima datorie pe care o avem este să-L întrebăm pe Domnul dacă binele nostru este şi binele celuilalt. Dacă ajutorul meu face bine sau face rău. Pot să merg la nora mea, de exemplu, şi, în loc să spăl vasele lăsate de cu seara în chiuvetă, să-i spun cum se creşte copilul, cum se face felul acesta de mâncare care-i place fiului meu sau să-i mut mobila din dormitor, că nu e bine aşa cum au pus-o ei!

Da, ajutorul eficient se dă numai la cerere, expresă sau subînţeleasă, dar să fie cerere. Desigur, putem şi noi să avem iniţiativa, dar nu de a da, ci de a întreba

dacă putem da un ajutor, mai ales dacă acela e un sfat. Să nu uităm că oamenii au alte nevoi decât cele pe care ni le închipuim noi şi, în plus, nici nu şi le cunosc întotdeauna. Şi nu poţi să-i împlineşti cuiva o nevoie de care nu e conştient! O bună comunicare ne va scuti de multă supărare!

Dar Singurul Care ne învaţă cum, cât şi când să ajutăm este Dumnezeu, Iubitorul de oameni. Rugăciunea pentru cei pe care dorim să-i ajutăm ne va deschide calea către ei şi ne va da măsura în care putem pătrunde în viaţa lor odată cu ajutorul nostru!

Rugăciunea, atenţia, atât la nevoile reale ale aproapelui, cât şi la capacitatea lui de a şi le recunoaşte, şi ascultarea de Dumnezeu ne vor învăţa să ne corectăm felul agresiv şi egoist de a ajuta şi să ne bucurăm de darul facerii de bine!

Cu dragoste şi înţelegere,
M. Siluana

O, Măicuţa mea dragă!

Acesta este adevărul: mândria şi prostia sunt lucrurile care mă împiedică să ajung la Dumnezeu şi, din această cauză, rătăcesc pe căi străine. Cuvintele Sfinţiei Voastre îmi sunt leacuri pentru sufletul meu greu încercat şi muncit. Merit o urechealâ zdravănă. Măicuţă Siluana, am o nedumerire cu privire la existenţa noastră pământească. Există destin? Alegerile pe care le facem în viaţa noastră sunt alegerea noastră sau ele fac parte dintr-un plan divin? Doresc foarte mult să cunosc părerea Bisericii cu privire la acest subiect.

Vă sărut mâna şi vă mulţumesc din suflet pentru tot.

Cu dragoste şi respect,
Daniela

Fetiţa mea dragă, Daniela,

Mulţumesc lui Dumnezeu şi ţie pentru minunea de a fi putut spune ce ai spus despre tine, semnând şi acceptând să fie pus pe site! Ei, iată începutul „scrierii" destinului prevăzut în planul divin! Da, da, cele două patimi sunt mamă şi fiică şi se iubesc mult. Eu ştiu asta din experienţă. Iar olteanul spune că „Prostul până nu-i fudul, parcă nici nu-i prost destul!".

Acum ai făcut un pas, primul, uriaş, pe Cale. Al doilea pas este să „te dai bătută" şi să recunoşti în faţa lui Dumnezeu că orice încercare de a nu mai fi cum eşti a eşuat până la a crede că asta îţi e „scris" şi să te dai cu totul în mâinile Lui! Să facă El planul Lui cu tine! Apoi, al treilea pas este să lucrezi cu El! Nu împotriva Lui şi nici de una singură şi nici să-L laşi numai pe El! Imaginează-ţi că dansezi şi că El te conduce! Atunci alegerile pe care le vei face, noi le facem mereu, şi pe cele bune şi pe cele rele, vor fi după voia Lui şi te vor înscrie cu siguranţă în planul divin care este îndumnezeirea ta, dacă vrei!

Dacă nu vrei, poţi alege, liberă, calea robiei faţă de lumea care ne „formează" fără Dumnezeu, căutând pe orice cale să-ţi satisfaci nevoile şi dorinţele firii căzute, ignorând cu totul dorul inimii tale! Aceasta înseamnă a adera la un destin care pare deja scris, din cauza previzibilităţii evenimentelor posibile! Fără harul lui Dumnezeu, rămânem sub legile firii şi ale lumii acesteia, care sunt monotone, repetitive, bazate pe cauză şi efect... Sub aceste legi, vei semăna cu tata şi cu mama sau cu cei care te-au „format", vei urma neabătut accidentele genetice şi influenţele sociale, vei asculta cu supunere de legile psihismului, de schemele lui de adaptare sau inadaptare şi vei reacţiona mereu la fel, vei avea mereu acelaşi fel de întâlniri şi acelaşi fel de suferinţe!

Oare înțelegi ce spun? Spun limpede?

Numai Harul, lucrarea noastră liberă cu El, ne face liberi! Iar binecuvântarea datului care ne robește îl transformă în dar, în loc de devenire liberă pentru noi!

E ca atunci când ducem prescura la Liturghie: dacă Părintele n-o folosește la Proscomidie ca să devină *Cinstitele Daruri* peste care, la Epicleză, va coborî Duhul Sfânt, pentru a le transforma în *Sfințitele Daruri*, adică în Trupul și Sângele Domnului, ea va rămâne pâine și atât. Așa și ființa noastră: dacă nu o oferim ca pe o jertfă vie Domnului, ca să trimită Duhul Său Cel Sfânt peste ea și să o îndumnezeiască, ea va rămâne cum e și va fi supusă legilor fixe ale lumii căzute!

Așadar, alegerea se face între a asculta sau a nu asculta de voia lui Dumnezeu, de planul Lui cu noi, și nu între a face o facultate sau alta, a te căsători cu un băiat sau altul!

Curaj!

Domnul să te lumineze ca să crești în harul Lui și să-ți scrii, liberă, destinul în planul Lui dumnezeiesc!

Cu drag mult,
M. Siluana

Bună ziua,

Am văzut ce i-ați scris Danielei, că noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu și astfel vom fi pe un drum bun, vom face alegeri corecte.

Problema este că nu-ți dai seama mereu care e voia Lui și faci singur o alegere, mai bună sau mai proastă.

Numai despre cei care trăiesc ca Sfinții se poate spune că fac alegeri bune... și nici măcar aceștia nu pot mereu să facă ceea ce e corect.

Deciziile importante (ce facultate trebuie să urmez sau cu ce băiat trebuie să mă căsătoresc) sunt foarte grele. De ce? Pentru că de acolo porneşte tot drumul tău în viaţă. Dacă ţii la un băiat foarte mult, te căsătoreşti cu el, ramâi însărcinată şi el zice să faci avort pentru că bla bla... de multe ori asta şi faci, pentru că depinzi de el, sentimental mai ales, ca să nu mai zic că şi financiar (nu e cazul meu cu avortul, am dat un exemplu).

Dacă alegi să faci o facultate... chiar dacă nu îţi place, dar trebuie să ai o diplomă şi să nu-ţi faci de râs părinţii... altă decizie f. f. f. proastă, ajungi apoi să ai o meserie pe care o urăşti, ai frustrări, îi urăşti pe cei de lângă tine, mănânci, te culci, te duci la serviciu (care nu are nicio semnificaţie pentru tine, ci doar prin el îţi procuri mâncarea).

Ce viaţă e asta???

Dacă părinţii, mama şi tata, nu te-au condus spre un drum bun, pentru că, deh, sunt şi ei oameni păcătoşi şi au făcut tot ce au putut mai bine, faci alegeri peste alegeri care îţi conduc viaţa şi multora le e teamă s-o ia de la capăt şi se lasă conduşi.

Cât regret că nu am făcut o anumită facultate şi multe altele. Lupt cu mine s-o iau de la capăt, dar e greu.

Asta e ceea ce am avut de spus. Mai revin dacă mai e ceva.

Mulţumesc!

O zi cu bucurie la toată lumea,
Ştefania

Draga mea Ştefania,

Da, ai dreptate, o alegere proastă îţi face viaţa proastă! Dar viaţa, oricât de proastă ar fi, are marele avantaj că

poate fi oricând luată de la capăt! Nu există fundătură a vieţii care să nu poată fi schimbată în poartă nouă! În nou început! Asta e viaţa! O aventură minunată şi incredibilă cu Domnul şi Dumnezeul nostru atât de iubitor şi răbdător. El nu ne promovează după medie! Ci după deschiderea pe care o avem la harul Lui şi asta se învaţă! Unii, mai greu, alţii, mai uşor! Dar când ai spus *Da*, niciun *nu* trecut nu mai are putere. Toată bucuria vine prin acel *Da*.

Curaj! Totul e să fim cu El şi să căutam harul Lui şi Împărăţia Lui!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Maică dragă, îs şi eu la început de drum, când încep să cunosc ce rol are un părinte duhovnic în viaţa mea şi cât de bine e cu Dumnezeu dacă mă străduiesc să fac voia Lui. Problema, momentan, e că prietenul meu nu se poate obişnui cu starea mea de acum, cu schimbarea mea... Duhovnicul mă ajută mult. Azi a fost şi prietenul meu de acord să vină cu mine, să stăm de vorbă cu duhovnicul meu. Ce să fac, cum să împac pe toată lumea? Nu vreau să mă despart de el, pentru că ne-am făcut prea multe gânduri şi vise împreună...

Rugaţi-vă, Măicuţă, şi pentru mine să mă ajute Domnul şi să ne schimbe în bine pe amândoi.

Doamne ajută!
Oana

Fetiţa mea iubită,

Să nu te desparţi de prietenul tău pentru că îl iubeşti şi pentru că simţi şi crezi că vei creşte cu el pe Cale

şi că vă veţi mântui împreună. Dar dacă nu vrei să-l pierzi din cauza celor „adunate" deja împreună, e de rău! Dacă vrei să-l păstrezi pentru visele făcute împreună şi deja la cea mai mică încercare e gata să o rupă la fugă, e mai bine să-L laşi pe Domnul să te lumineze ce să faci şi nu dorinţele tale. În niciun caz, nu frica de a fi singură!

Pune pe Domnul în viaţa ta şi roagă-te mereu şi mereu pentru prietenul tău. Şi, cu răbdare şi înţelegere, veţi birui!

Biruinţa înseamnă iubire în Hristos şi în Biserică! Restul e biruinţă temporară care aduce în timp dezamăgire şi durere!

Curaj!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Doamne ajută, Maica mea dragă!

Am şi eu o întrebare: credeţi că şcoala e fără rost? Ştiu că nu ne trebuie şcoală ca să fim mântuiţi, dar, de exemplu, pentru mine şcoala este locul în care am simţit că Dumnezeu mă foloseşte cel mai mult... alături de colegi, de profesori, de toţi. Am început să şi lucrez, dar eu vreau să continui cu şcoala. Credeţi că e rău? Niciodată nu mi-a fost greu să învăţ, mi-a plăcut. Ce părere aveţi, Maica mea dragă? Ce echilibru există între şcoală şi Biserică?

Vă îmbrăţişez cu mare drag şi dor,
Elena

Elena mea dragă,

Nu, şcoala nu e fără rost, chiar dacă e grea sau dacă nu e întotdeauna, peste tot şi în toate aspectele, bine

orientată din punct de vedere pedagogic, ştiinţific şi spiritual. Ea e un laborator, un loc în care ne formăm mai ales deprinderile de a ne însuşi din tezaurul de cunoaştere umană cel puţin strictul necesar pentru a deveni omul, în sensul general al cuvântului. Omul e atât *persoana individuală* care spune despre sine „eu sunt om", cât şi *toţi oamenii*. Aşa spune Dumnezeu în cartea Facerii!

Aşadar, învăţând de la înaintaşii noştri ce ştiu ei sau cum să ne folosim de ce ştiu ei, răspundem chemării Domnului de a creşte! Taina omului este o permanentă creştere în Dumnezeu! Ascultarea şi truda din şcoală ne ajută, de asemenea, să fim responsabili, respectuoşi şi capabili să înfruntăm necunoscutul în mod creator! În şcoală devenim fii ascultători şi buni ai omului întreg şi ne pregătim să devenim părinţi buni ai celor ce vin după noi! Sunt bucuroasă că simţi asta şi că onorezi demnitatea ta de om chemat să crească!

Pe de altă parte, Biserica este „laboratorul" în care devenim fii ai lui Dumnezeu şi cetăţeni ai Împărăţiei Lui! Şcoala poate fi ascultătoare de Biserică, dar poate să fie şi neascultătoare, ca şi omul! Iar ascultarea noastră de ea, ştiind că nu e ea totul, nu ne va dăuna! Dimpotrivă! Şi, dacă vom fi fii buni ai Sfintei Biserici, vom putea ajuta şcoala neascultătoare să se cuminţească, să se întrebe şi să se reorienteze spre Lumina cea adevărată! Iar dacă nu va asculta, noi nu-i vom mai fi datori decât cu ale ei! Îi vom spune ce ştim că zice ea, dar şi ce credem noi! Vom fi martorii Luminii în acel loc de clar-obscur şi simpla noastră prezenţă, cu Domnul în noi, va lucra aşa cum numai Domnul ştie să lucreze: delicat şi discret!

Curaj, fetiţa mea! Domnul să te binecuvânteze!

Cu drag mult,
M. Siluana

Sărut' mâna, maică Siluana!

Am şi eu câteva întrebări la care nu găsesc răspuns şi poate la dumneavoastră îl voi găsi! Mă întreb: oare Dumnezeu nu e infinit de bun sau nu e infinit de puternic? Şi oare nu mai importante decât cuvintele omului către Dumnezeu sunt cuvintele lui Dumnezeu către om? Mă întreb de ce, Doamne, Tu ne cunoşti pe noi, iar noi încă nu? Aş vrea, de asemenea, să vă mai întreb care este cea mai importantă rugăciune şi cea mai puternică: Paraclisul Maicii Domnului sau Acatistul Sfântului Duh?

Vă mulţumesc din suflet,
sănătate şi numai bine!
Ştefan

Dragul meu Ştefan,

Dumnezeu e infinit de bun şi infinit de puternic, dar Se face mic şi slab pentru a ajunge la om şi lasă să I Se folosească rău puterea şi creaţia, pentru că respectă libertatea pe care i-a dăruit-o omului! Mare taină! Mai multe despre asta vei afla dacă vei vorbi direct cu Domnul în rugăciune! Curaj! El chiar ne răspunde la întrebări. Şi acum să ştii că El îmi „suflă" ce să-ţi spun!

Zice că El nu doreşte decât să-L cunoşti şi tu, aşa cum te cunoaşte El pe tine! Şi că pentru asta ţi-a dăruit Duhul Său Cel Sfânt în Biserica Lui, ca tu să-L primeşti şi să înveţi de la El toate şi să cunoşti toate! Cunoaşterea lui Dumnezeu se face prin „participare", prin „împărtăşire"!

Toate rugăciunile sunt puternice, pentru că toate sunt făcute de chiar Duhul Sfânt, cu o condiţie: să fie

făcute cu credinţă şi atenţie! Credinţa inimii şi atenţia minţii!

Şi eu îţi mulţumesc din suflet pentru încredere şi te îmbrăţişez cu drag şi cu respect.

M. Siluana

Sărut mâna, Măicuţă! Vă cer anticipat iertare pentru prostioara cu care am să vă deranjez, dar nu ştiu ce să mai fac... Îmi este atât de frică de unele examene din facultate, încât nu mă duc la ele, ori pentru că mă gândesc că nu ştiu suficient, ori pentru că am impresia că nu o să mă treacă. Ce să fac, Măicuţă? Cum trebuie să mă lupt cu frica, care până la urmă tot un păcat este?

Camelia

Fetiţa mea, cred că cineva, cândva, ţi-a „băgat" în căpuşor că tu nu poţi, că tu nu vei reuşi şi tu ai crezut şi ai acceptat ca adevărat, în ciuda evidenţelor. Nu?

Ce să faci? Să te smereşti şi să accepţi ca mai degrabă să pici examenul, decât să nu te duci. Aşa ai şi o şansă şi la examen, şi să creşti duhovniceşte! Să spui: „Mor de frică, dar mă duc!". Să înveţi cât poţi, să te rogi şi să te arunci în apă! Ce zici?

Cu drag mult,
M. Siluana

Sărut mâna, maică Siluana!

Sunt o fată, muncesc ca asistent social într-o secţie de psihiatrie a unui spital.

Nu credeam niciodată că voi fi în apropierea oamenilor cu boli psihice, niciodată nu mi-am dorit acest

lucru, dimpotrivă, renunţasem la a-mi efectua stagiul de practică la Fundaţia Estuar, pe motiv că nu pot lucra cu această categorie de oameni, iar când am găsit acest post, m-am bucurat pentru că aveam nevoie de un loc de muncă, dar eram şi speriată, pentru că ştiam că nu sunt pregătită pentru ceea ce este acolo. Am descoperit că teama mea era mult prea exagerată, că „nebunii" nu sunt nebuni şi că alcoolul duce la demenţă. Sunt multe...

Şi v-aş ruga să-mi daţi un sfat.

Loredana

P.S.: A mea boală e mândria, e chinuitoare, falsă, vicleană, dură şi amăgitoare. E greu cu ea şi mai greu să scap de ea, uneori cred că e imposibil.

Loredana mea dragă,

Dacă acolo ai găsit de lucru, înseamnă că şi Domnul vrea să fie cu tine acolo! Asta să faci: să-L duci pe Domnul acolo cu tine. Să-L porţi în rugăciunea ta, în gândul tău, în tine, prin Sfânta Împărtăşanie şi să-L rogi să-i binecuvânteze pe cei pe care îi îngrijeşti! Vei găsi acolo multă durere, multă mizerie umană, dar şi multă frumuseţe! Nu judeca, ci iubeşte cât poţi şi binecuvântează! Fii mereu cu Domnul şi El te va învăţa ce să faci! Să respecţi tot ce ai învăţat la şcoală şi să înveţi tot ce te va învăţa în plus Domnul prin rugăciune, binecuvântare şi strigare către El! Cu adevărat ai ce învăţa acolo!

Domnul îi iubeşte mult pe bolnavii Săi şi te va ajuta mult, mult să faci ce le va fi de folos!

Pentru bolile tale duhovniceşti şi nu numai, te aştept să facem împreună Seminarul *Să ne vindecăm iertând!*

Cu drag şi nădejde,
M. Siluana

Dragă maică Siluana,

Am văzut acum câteva zile la televizor o emisiune cu directoarea unui centru de asistență socială din Cluj. Ea spunea că ar trebui să nu mai dăm de pomană cerșetorilor de pe stradă, deoarece, dându-le bani, îi încurajăm practic să cerșească în continuare și să nu părăsească mediul acela. Deoarece dumneavoastră aveți experiență în lucrul cu oamenii străzii, m-am gândit să vă rog să-mi spuneți părerea dumneavoastră, fiindcă eu mai dau de pomană cerșetorilor, considerând că fac milostenie, dar n-aș vrea să greșesc. Vă mulțumesc mult că vă faceți timp pentru cei care au probleme și nu știu pe cine să întrebe.

Dumnezeu să vă ajute și să vă lumineze!
Carmen

Draga mea Carmen,

Greu de răspuns! Doamna avea dreptate. Cred că poți să dai milostenie, dar nu bani! Ci mâncare! Dacă vrei să dai un ban, e bine să alegi o familie cu copii și să ajuți un copil să facă școala. Să-i cumperi cele necesare. Sau pur și simplu, mâncare! Mâncarea, hainele și rechizitele sunt de mare trebuință în multe case și e o milostenie precisă și binevenită oricând!

Apoi, rugăciunea te va învăța de fiecare dată cum e mai bine. De multe ori, un ban aruncat nu e o milostenie. Mai degrabă o rugăciune, în multe cazuri!

Cu drag și respect,
M. Siluana

Deci, am observat cum voi, toți, cei din Biserică, practic comandați fără să vă dați seama, viețile celor

ce scriu aici. Ei, indiferent că zic: „le cer sfatul", nu e prea adevărat şi ei chiar iau deciziile pe care voi le daţi ca fiind sfaturi, nu neapărat decizii. Deci, în concluzie, oamenii aceştia sunt nişte idioţi şi pentru că fac ceea ce ziceţi voi, ei nu-şi trăiesc viaţa luând propriile decizii, ei vor să ajungă sfinţi şi nu vor să greşească cu absolut nimic... Omul învaţă din greşeli şi acele greşeli trebuie să se facă, pentru că nu o să stea toată viaţa să vă ceară sfat în legătură cu orice. Nu Biserica este locul unde totul se rezolvă (Exemplu: ai făcut un accident şi dacă te duci la Biserică, nu are cum să se rezolve totul, tu trebuie să te duci şi să iei singur deciziile).

Sper să publicaţi acest mesaj, nu cer neapărat un răspuns, dar să vadă toţi, să-şi deschidă mintea şi să înceapă să îşi trăiască viaţa, pentru că, venind zi de zi la biserică şi stând acolo ore întregi, nu îi ajută cu nimic, iar dacă ei cred asta, trebuie să se ducă la un psiholog, un psiholog particular, dacă se poate, sau la unul care nu are legătură cu Biserica. Le recomand asta şi cred că ar trebui să stea şi să se gândească mai bine ce vor de la viaţă şi să obţină, fără să stea pe gânduri!!!! Dacă e bine sau rău, asta rămâne de văzut şi nu contează până la urmă. E ceva ce ai vrut, da' dacă s-a transformat în ceva rău, gândiţi-vă că a fost un rău necesar şi aşa a fost să fie. Faptul că scriu aici nu înseamnă că e o deschidere faţă de Dumnezeu şi un început, asta e cu totul o mare vrăjeală, dacă vă gândiţi aşa. Scriu aici pentru că o persoană apropiată mie a ales calea asta şi am observat (nu numai eu) că nu e bine.

Mari

Dragă Mari,

Eşti supărată, Mari, aşa-i? Şi vrei să ne spui asta. Îţi mulţumesc pentru acest curaj! Numai că nu ştii chiar

totul despre cei care mergem la Biserică şi, în primul rând, nu ştii că noi, aşa răi şi păcătoşi cum suntem, ne rugăm pentru toţi oamenii şi, dacă am ajuns cu adevărat credincioşi, nu-i comandăm, ci le respectăm libertatea. Dar şi pe noi ne doare, ca şi pe tine, când cineva apropiat nouă alege să creadă că „răul e necesar" şi că „aşa a fost să fie"! Nu, noi nu credem că răul e necesar şi credem că-l putem birui cu Binele în noi înşine. Numai cu ajutorul lui Dumnezeu, Singurul Bun, putem birui răul, şi numai în noi înşine! Asta e taina Bisericii! Vezi, suferim unii pentru ceilalţi şi asta e iubire. Dar dacă suferim din orgoliu sau egoism că celălalt nu vrea să facă BINELE pe care îl vreau eu, asta nu mai e iubire. Iubirea adevărată este să înduri durerea că celălalt nu vrea să facă aşa cum vrei tu şi să respecţi asta!

Şi dacă va veni o zi, Mari, în care vei simţi nevoia să înţelegi de ce e atâta suferinţă în viaţa ta şi dorinţa de a ieşi la Lumină, să nu te ruşinezi atunci să te adresezi lui Dumnezeu şi Bisericii! El, Dumnezeu, te iubeşte şi e cu tine acum! Ştie că ai sufletul rănit şi că din acest motiv Îl respingi pe El! Dar te va aştepta cu drag şi răbdare, aşa cum m-a aşteptat şi pe mine şi pe alţi mii şi mii de oameni!

Curaj! Îţi doresc să-L cunoşti printr-o mare bucurie şi nu prin necaz!

Cu respect,
M. Siluana

Felicitări că sunteţi în Biserică.

Dacă voi cereţi sfat?! Foarte bine faceţi că cereţi sfat... să cereţi...

Mari vrea să înfruntaţi viaţa cu tot ce vine. Nu ştiu dacă există vreun model pentru cei din Biserică, adică

vreun sfânt care să fi zis, după ce L-a cunoscut pe Hristos şi a fost în Biserică: „Uite, Doamne, asta e viaţa, mie nu-mi place, ia-o Tu... prea multe necazuri în ea şi eu nu mai am la cine să cer sfat...". Cred că toţi au înfruntat necazurile.

Pentru Mari aş vrea doar să spun că Dumnezeu e în afara lumii, dar a venit în lume, pentru cei ca mine, de exemplu... eu nu separ mersul la Biserica de o plimbare în pădure, cred că tot într-o Biserică sunt.

Legat de a obţine ceva de la viaţă... praf în vânt... o să fiţi bogaţi, fericiţi, „carpe diem", dragii mei şi dragele mele, nu facem, punem mână cu mână la o societate depravată şi lipsită de sacru, consumatori prin excelenţă, dar ceea ce v-a adus în Biserică e faptul că toate astea nu sunt Totul şi nu sunt suficiente.

Eu sunt ca tine, Mari, poate. Nu cred că sunt în Biserică, dar dacă un prieten al meu e, atunci mă bucur pentru el, pentru că el nu mai merge singur pe drum, ca şi noi, dar diferenţa e că el poate ştie asta mai bine.

Ai grijă de tine, Mari, aveţi grijă „Voi cei din Biserică", toţi suntem la fel şi, din păcate, prea mulţi murim doar cu ceea ce am vrut de la viaţă, adică nimic, baloane colorate pe diferite etape ale vieţii... Necazuri avem cu toţii, bucurii măruinte avem cu toţii din când în când, dar Biserica nu ne are pe toţi, pentru că ne luptăm ca Mari...

Dumnezeu să vă binecuvânteze...
Un nimeni!

Dragă Mari,

A fi credincios nu e sinonim cu a fi incult, frustrat, labil, provincial, îngust la minte, plictisitor, incapabil

de a lua decizii, depresiv... sau în orice caz bolnav psihic. În România a existat un curent în timpul regimului comunist care a încercat (şi pe alocuri a reuşit) să promoveze această părere – din motive lesne de înţeles pentru cei care au studiat câte ceva despre perioada respectivă – şi mai există acum un curent care se doreşte a fi occidental şi care promovează „libertatea totală" sub forma unor surogate ieftine.

Acum tu poţi să te mai „documentezi" pe tema asta, să vezi ce mai cred/scriu/spun unii şi alţii, din diverse cercuri şi cu diverse pregătiri.

Revolta e însă mereu un punct bun de pornire. Ai vreme înainte să mai cercetezi. Să descoperi oameni credincioşi şi oameni necredincioşi, mai mult sau mai puţin celebri, din ţara asta şi din lume, contemporani ori ba, ai timp să mai descoşi caractere şi suflete.

Poate ai să-ţi consolidezi părerile, poate ai să le schimbi... Călătoreşte fără prejudecăţi, e singurul sfat şi ţi-l dau cu toată inima. După cum ştii, viaţa e o călătorie surprinzătoare.

Ioana

Care sunt urmările căderii lui Adam şi a Evei asupra părţii feminine, dar şi asupra părţii bărbăteşti? Care le sunt neputinţele, păcatele specifice? Care le sunt darurile specifice?

Cu ce au de luptat orice fată şi orice băiat pentru a putea deveni făptură nouă, pentru a deveni aşa cum Şi i-a dorit Dumnezeu la crearea lor?

S.

Profundă şi provocatoare întrebare, dragă S.!

Mulţumesc!

Doamne, ajută-mă şi mă luminează pentru răspuns.

Aşadar:

Citind *Cartea Facerii* despre căderea Omului, vedem că femeia s-a lăsat ispitită de cel viclean, a poftit fructul acela, creaţia, şi l-a ispitit şi pe bărbat. Întrebată de Dumnezeu de ce a făcut asta, nu a cerut iertare şi a acuzat creaţia lui Dumnezeu, pe alţii.

Adam? N-a ascultat porunca lui Dumnezeu, a căzut în ispită, a poftit femeia mai întâi decât pe Dumnezeu, de vreme ce a făcut voia ei şi nu a Domnului, nu a cerut iertare şi a căzut definitiv când a dat vina pe femeie! Aşadar, specificul căderii: bărbatul dă mereu vina pe femeie, iar femeia, pe diavol sau pe diferitele „fructe" interzise de Dumnezeu din motive de El ştiute!

Aşadar, neputinţa bărbatului este de a nu-şi asuma responsabilitatea dând mereu vina pe femeie, iar a femeii de a nu şi-o asuma dând vina pe diavol! Bărbatul are porunca să-şi iubească femeia, iar el dă vina pe femeie pentru refuzul sau neputinţa lui. Femeia are porunca să-l ajute pe bărbat răspunzând iubirii lui, iar ea, la sugestia diavolului, când ia singură iniţiativa de a „iubi", nu face decât să guste din fructul plăcerii pătimaşe urmate de cădere şi durere!

Darul specific bărbatului este puterea de a iubi ca Dumnezeu, protejând şi slujind pe cel mai slab ca sine. Iar darul femeii este acela de a fi ajutor bărbatului, răspunzând iubirii lui cu belşug de frumuseţe şi bunătate gratuite! Ea vine cu surplusul, aproape nenecesar biologic, creat prin activitatea emisferei drepte, cum spunea cineva!

Cu ce are fiecare de luptat? Băiatul, cu lepădarea de părinţi înainte de a împlini porunca lui Dumnezeu de

a deveni una cu femeia lui. Asta înseamnă şi lepădarea tuturor formelor de violenţă învăţate de la tata şi a tuturor formelor de răsfăţ şi protejare învăţate de la mama! Astfel, nu va fi nici „leit ca tatăl său" şi nici nu va căuta în femeia sa o mamă care să-l alinte şi să-l slujească precum mama face cu un bebe de la zero la doi ani!

Fata, să înveţe să aştepte iubitul care va fi rânduit de Dumnezeu şi să-l verifice dacă e matur şi pregătit să o iubească aşa cum iubeşte Hristos Biserica Lui! Altfel, va repeta eventualul „ghinion" din familia ei şi va fi nefericită, născând şi crescând copii nefericiţi.

Bineînţeles, fiecare copil primeşte de la Dumnezeu puterea să rupă lanţul blestemat şi să intre în Binecuvântare şi să devină om nou!

Cu drag şi respect, fetiţa mea iubită,
M. Siluana

Măicuţă Siluana, revin, de teama că poate n-oi fi scris adresa corect... acum m-am liniştit... eu sunt cea care v-a pus întrebarea grea şi tulburătoare despre consumul de carne...

Vă sărut dreapta, cu aşteptare şi cu speranţă,
Agnes

Dragă Agnes, nici acum nu mi-ai dat adresa ta corect. Dar cel puţin am primit mesajul tău.

Ce să spun eu despre asta? Noi, călugării, nu mâncăm carne, doar peşte, şi asta ne ajută mult în viaţa şi războiul nostru duhovnicesc.

Renunţarea la carne are sens dacă e trăită ca post în Biserică, altfel poate deveni scop în sine şi păcat! Poate genera conflicte şi poate duce la dispreţuirea fratelui care nu poate sau nu vrea să ţină acest post!

Dumnezeu a lăsat în Biserica Lui puterea duhovnicească a binecuvântării bucatelor, inclusiv a celor din carne! Totul e „să iei cu mulţumire", adică să mănânci euharistic şi după rânduiala de post a întregii Biserici, dacă nu ai altă rânduială prin ascultare de duhovnic sau rânduiala monahală.

Da, animalele suferă şi se tem, ca şi plantele, de altfel. „Toată făptura suspină şi are dureri aşteptând cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu" şi animalele şi plantele, copil drag, aşteaptă ca tu, eu, noi să devenim fii în Fiul. Atunci se va isprăvi durerea lor! Acum, ea, făptura, participă la durerea şi suspinul omului căzut şi, cred eu, slujeşte cu supunere şi cuminte voia acestuia. Ele, făpturile, ascultă atât de voia lui Dumnezeu, prin însăşi fiinţarea lor, fiind frumoase şi „bune la gust", cât şi de voia omului care le-a târât în blestem şi alături de care suspină, aşteptând răscumpărarea.

„Tulburarea" omului, draga mea Agnes, ar trebui să se adune numai în jurul împlinirii poruncilor lui Dumnezeu, aşa cum îi sunt date în Biserica Lui, singurul loc în care omul primeşte putere să le împlinească! Aici vei învăţa rânduiala postului, aici vei învăţa să-L iubeşti pe Dumnezeu, pe semeni şi toate făpturile, aici vei învăţa să devii sfântă şi să sfinţeşti toate din jurul tău. Fără asta nu putem decât să ne revoltăm şi, în cel mai bun caz, să devenim activişti ai diferitelor valori sau a binelui privit prin prisma fiecăruia! Asta va duce inevitabil la războiul dintre diferiţii partizani ai diferitelor perspective şi priviri! Şi iadul e în noi!

Numai învăţând să-L mâncăm pe Dumnezeu, efectiv, mâncând Trupul şi Sângele Fiului făcut Om ca să ne înfieze şi pe noi, vom putea iubi, privi, simţi, gândi ca El şi cu El.

Până atunci vom suspina sub blestem, orice am face. Fără El nu putem să facem nimic! Nimic!

Curaj, Agnes, şi Bucurie sfântă în Mila Domnului!

Cu drag,
M. Siluana

Maică,

Am un prieten care este preot ortodox şi care utilizează frecvent cuvântul „naiba" şi, din când în când, mai foloseşte şi câte o expresie utilizând cuvântul „boala" (De ce, boala, au făcut aşa...? etc.). De multe ori m-am gândit să discut cu el acest aspect, însă am avut o reţinere şi îndrăznesc să vă întreb pe dumneavoastră: sunt aceste cuvinte inofensive în gura unui creştin ortodox? Au ele o rezonanţă necreştină şi e bine să fie evitate aşa cum trebuie să evităm să drăcuim?

Mulţumesc anticipat pentru răspuns şi vă rog să mă iertaţi de îndrăzneală.

Gabriel

O, nu, nu, dragul meu Gabriel! Nu sunt deloc inofensive şi vom da socoteală de fiecare cuvânt în faţa Domnului, darămite de aceste blesteme.

În gura unui creştin, aceste cuvinte sunt hule şi blesteme! Iar în gura unui preot, nici nu mai vorbim! E o posedare de către cel rău, de vreme ce nici nu „ne dăm seama" că le spunem şi ce simţim! Au devenit automatisme, adică nu mai suntem liberi, adică suntem robii celui care vorbeşte prin gura noastră!

Da, da, să-i spui, cu drag şi respect pentru Preoţie, dar şi cu rugăciune înainte, ca duhul lui să primească. Apoi, să-l ajuţi să dobândească deprinderi duhovniceşti, cu rugăciunea şi cu sfatul!

Cu drag mult şi preţuire,
M Siluana

Mi-e groază de sfârşitul lumii! Mi-e groază că se spune că cei care nu vor avea pecetea vor fi lipsiţi de toate... Şi atunci oamenii fără credinţă (cum e familia mea), oameni care nu au vină că nu li s-a făcut educaţie religioasă, ce vor face? Se vor sacrifica pe ei pentru binele familiei lor???

Mi-e groază de iad, mi-e groază fiindcă nu am nimic bun în mine!

De ce a trebuit să mă nasc în vremurile acestea de pe urmă? Că toţi marii călugări spun aşa, că sunt vremurile de pe urmă! Îi va lăsa Dumnezeu pe oamenii care, din cauza vremurilor, au fost aleşi să cadă în mâna răului? Ce vină au? Ce vină au copiii nevinovaţi?

Dacă ar fi să ne gândim la durerea şi grozăvia iadului aş vrea ca nimeni să nu ajungă acolo. Ferească Dumnezeu! Mă încred în Dumnezeu să ne păzească de aceste vremuri groaznice.

Groaza

Draga mea copilă,

De sfârşitul lumii să nu ne temem, ci de sfârşitul nostru! Să fie creştinesc! Iar asta înseamnă să ne ţinem credinţa, să spunem Crezul cel adevărat, să împlinim poruncile după putere, să nu lipsim de la Sfânta Liturghie, să ne spovedim la timp şi să ne rugăm pentru toţi cei dragi nouă şi pentru toţi oamenii! Nu va fi uşor, dar Domnul e Iubire şi cine caută mila Lui nu va fi păgubit în niciun fel!

Cheamă Numele Lui şi fii acolo unde este El!

El te va întări pe Cale şi te va îndruma! Nu te lua după basme omeneşti, ci ascultă de El în Biserica Lui!

Cu drag mult şi încredinţare că vei afla Pacea Lui când te vei spovedi şi-L vei cunoaşte cât e de milostiv!

Cu deosebit respect şi încredere,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuţă!

Slavă lui Dumnezeu pentru bucuria pe care ne-o împărtăşiţi!

Deşi am lucruri de care să mă bucur şi/sau cărora să le acord atenţie şi timp, simt că, dintre toate neliniştile mele, una mă apasă mai greu.

Mă gândesc foarte des la mirele meu. Oare îl voi întâlni? Mi-e teamă că încă nu sunt pe măsura calităţilor pe care mi-ar plăcea să le aibă.

Şi întrebarea se transformă din „Există el?" în „Când voi deveni vrednică eu?".

Aici mă întristez. Încerc să am încredere, îmi spun că toate-s rânduite de Sus, dar timpul trece, şi cu mine ce va fi?

Nu am întâlnit pe cineva pe care să-l plac cu adevărat, fără de care să nu pot trăi.

Oare se va întâmpla asta? Oare trebuie să se întâmple aşa sau altfel de cum mă aştept?

...Cum e iubirea?

Mi-e frică să mă grăbesc şi, în acelaşi timp, mi-e frică să nu ratez întâlnirea cu el.

Ştiu că răspunsul la toate îl găsesc la şi în Dumnezeu şi ştiu că El e Cel pe Care ar trebui să îmi doresc să-L întâlnesc mai întâi.

Vă mulţumesc pentru timp şi pentru răbdarea de a linişti un suflet. Să vă dea Domnul putere să continuaţi activităţile minunate!

A.

Draga mea fetiţă,

Gândurile tale sunt fireşti pentru o adolescentă, dar sunt fireşti pentru o lume căzută şi ruptă de Sursa Bucuriei! Fetiţa mea iubită, vine primăvara! Fiecare zi e pentru fiecare dintre noi una nouă! E atâta frumuseţe în jur! E atâta frumuseţe în noi! E atâta durere în jur! E atâta durere în noi! Şi noi ne fixăm pe un gând: un el sau o ea! Ştii, cred că aceste obsesii vin de la telenovele şi scenarii de visare!

Fetiţa mea iubită, citeşte poezie, ascultă muzică bună, clasică, mergi la spectacole bune, dacă mai există, citeşte cărţi, dansează, învaţă, mergi la Biserică, ajută pe cei din jurul tău, bucură-te pentru fiecare fior de viaţă şi învaţă să iubeşti şi să ierţi! Şi aşa, vei fi vie şi vei întâmpina toate evenimentele vieţii ca pe întâlniri extraordinare cu Dumnezeu şi cu semenii!

Te rog, căpşorul sus, sus! Neliniştile acestea pot fi trăite poetic! Scrie versuri sau pictează, nu le transforma în nevroză! Da? Mulţumesc!

Te îmbrăţişez cu drag şi cu încredere multă!

Nu uita, eşti specială şi unică!

M. Siluana

NEDUMERIRI ŞI CĂUTĂRI

Sărut mâna,

Mă întreb ce este prietenia... sau ce nu este ea. Cum era Cain? Dar Abel? Cineva mi-a zis că s-ar putea ca Abel să fi fost un tip antipatic, nesuferit, iar Cain să fi fost un tip foarte sociabil şi plăcut tuturor. M-a pus pe gânduri o astfel de ipoteză şi nu ştiu unde să caut să găsesc răspunsul.

Claudia

Prietenia este în primul rând respect şi loialitate. Cine trădează nu poate fi prieten. Prietenia este dăruire de sine ca împărtăşire reciprocă de valori. Iubirea nu aşteaptă nimic în schimb. Prietenia e întotdeauna un schimb, dar niciodată un târg! E schimbul dăruirii dintr-un prea plin care poate fi: de bucurie, de uimire, de durere, de nedumerire, de nelinişte!

Nu este prietenie: schimbul de plăceri, lipsa reciprocităţii în dăruire, ignorarea defectelor reciproce, compararea competitivă, folosirea celuilalt pentru a nu fi singur, pentru a fi admirat, pentru a avea cui spune ce te doare, pentru a-ţi atribui meritele lui, pentru renume, adică din interese meschine.

Prietenia adevărată e un dar al lui Dumnezeu. Prietenii te aşteaptă de-a lungul vieţii, pe la răscruci, ca să înaintaţi împreună o bună bucată de drum pe Calea devenirii întru demnitatea de om, dincolo de vieţuirea bio-psiho-socială obişnuită!

Da, se poate ca acel cineva să fi avut dreptate: întotdeauna invidioşii, adică cei ce pot merge, chiar şi numai cu gândul, până la uciderea fratelui plăcut lui Dumnezeu au fost văzuţi de ceilalţi ca fiind „sociabili şi plăcuţi"! Aşa se şi explică succesul în gaşcă şi insuccesul la şcoală, unde cei silitori sunt numiţi şi trataţi ca „tocilari" sau „îmbâcsiţi"!

Nu uita, fetiţa mea dragă, proba calităţii noastre de om o dăm întotdeauna în felul în care ne raportăm la ce e mai bun în noi în cel de lângă noi! Putem admira un VIP la TV, dar nu şi pe colegul de bancă sau pe fratele meu!

Grea, grea povară invidia!

Caută în sufleţelul tău şi, dacă o afli, să o stârpeşti acum, cât e pui!

Cu drag şi respect şi încredere,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuţă!

Mă bântuie un gând.

Aţi scris într-un răspuns pe site: „Dar să nu vă îndrăgostiţi repede unii de alţii!" şi de atunci mă tot întreb cum aş putea face aşa. Vă rog să-mi daţi un sfat în privinţa asta!

Vă mulţumesc!

Doamne ajută!
Dana

Draga mea Dana,

În nerăbdarea specifică omului de astăzi şi exacerbată la copii şi adolescenţi, omul se repede la alt om,

proiectând pe el tot dorul de comunicare, de iubire sau de răzbunare pe care îl are în inima lui!

Aşa că e vremea să ne cultivăm virtutea răbdării cu harul lui Dumnezeu! Învăţăm asta fiind prieteni în Hristos.

Învăţaţi să nu fiţi singuri căutând prieteni, şi nu iubiri ca în telenovele!

Cum?

În primul rând, rugându-vă mult unii pentru alţii! Apoi, ironizându-vă pe voi înşivă, imediat ce apar fiorii specifici acestei maladii! Trăiţi-i ca pe o muzică a sângelui, a trupului, dar fără amestecarea imaginarului şi a dorinţelor de realizare a „visului vieţii" sau a „marii iubiri"!

Strigaţi la Domnul să vă apere şi să vă înveţe prietenia cu El şi în El! Din această şcoală va ieşi multă bucurie! Dacă transformaţi întâlnirea într-o vânătoare de iubiţi şi iubite, va fi multă suferinţă şi micime sufletească. Faceţi efortul acesta şi rugaţi-vă şi Domnul vă va lumina!

Veţi ieşi din duhul telenovelelor şi veţi trăi în Duhul Sfânt!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuţă!

Am citit unul dintre răspunsurile date de Sfinţia Voastră unei fete care avea nevoie de un susţinător în credinţa ei. M-am oprit la unul dintre sfaturi: că cei care împărtăşesc aceleaşi idealuri ar trebui să se susţină, să se cunoască – şi asta fără complicaţii sentimentaliste. Şi aici intervine nevoia mea de un răspuns din partea Sfinţiei Voastre. Se ştie că o sensibilitate neluminată de harul divin nu duce decât la slăbiciune, boală. Eu ce

să fac, Măicuţă, dacă nu-s deloc luminată şi nu prea am şanse?... Dar nu pot să nu cad în sentimentalism. Dacă aud o poveste tristă, dacă îmi povesteşte cineva necazurile lui, uneori mă simt atât de rău, că trebuie să stau şi în pat. Ce să mă fac cu mine însămi? Sunt dereglată sentimental. Nici nu pot să mă uit la ştiri, uneori.

Cu drag mult,
A.

Draga mea A.,

Ce să faci? Să te aşezi în rânduiala sfântă a persoanei umane aşa cum a fost gândită de Dumnezeu şi cum o vindecă El acum în Biserica Lui!

Un om sănătos în Domnul este omul care are mintea în inimă. Atunci va acţiona sănătos. Acţiunea sănătoasă înseamnă chemarea harului, prin rugăciune, peste unirea răcelii gândului cu fierbinţeala sentimentului! Din această „nuntă" subtilă se va naşte fapta iubitoare după care tânjim şi ca primitori şi ca dăruitori!

Iertarea şi Rugăciunea Numelui te vor ajuta! Te vor conduce Acolo!

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Credeţi că suferinţa ajută creierul în formarea de noi sinapse şi acestea noi formate sunt mai bune decât cele vechi?

Cum am putea noi să facem distincţia între o durere bună, care ne ajută să creştem, şi una care ne topeşte sufletul?!

Am învăţat să dăm suferinţa noastră Domnului şi, într-adevăr, primim răspuns grabnic, dar e bine zis că putem învăţa dinainte, din greşelile altora, numai să vrem... poate că de aceea vă şi feriţi să daţi sfaturi şi poate că cei, ca şi mine, care au vrut, la începutul căutării lor, să primească răspunsuri mură-n-gură cred că nu au capacitatea şi forţa interioară să distingă binele de rău, încă, şi de aceea poate că „perlele" (sfaturile preţioase), noi nu am fi capabili să le rumegăm.

Poate că, dacă am căuta mai mult în adâncul fiinţei noastre, am pregăti cuptorul şi pâinea noastră cea de toate zilele, care s-ar coace mai uşor.

Câteodată mă mir de nerăbdarea mea în a cere sfaturi, fără să-mi fac curat în cămara inimii mele!

Vă rog să ne iertaţi şi să ne aşteptaţi, dacă mai aveţi răbdare...

Cu drag şi dor,
A.M.

Nu, nu, fetiţa mea, suferinţa nu ajută creierul, ci inima! Inima, într-o bună zi, oricât de împietrită ar fi, nu mai rezistă, crapă de durere şi prin acea crăpătură se poate întrezări mila lui Dumnezeu, mereu gata să ne sară în ajutor, dacă apelăm la El în adevăratul sens al cuvântului! Adică, dacă apelăm la El să ne dea ceea ce are El de dat: puterea Lui de a fi în bucurie, indiferent ce ni s-ar întâmpla, şi nu doar o împlinire imediată şi aşa cum vrem noi a dorinţelor noastre egoiste.

Sinapsele noi se formează prin acceptarea suferinţei ca loc de întâlnire cu voia lui Dumnezeu, Care vrea să ne scoată din ea într-un fel care să însemne naşterea şi creşterea noastră *la* şi *în* Viaţa cea adevărată şi nu o

supravieţuire cât mai plăcută în bârlogul biologic al existenţei!

Sinapsele noi se formează în momentul în care acceptăm să fim cum ne-a făcut Dumnezeu: creatori, creativi! Să primim semnalul durerii ca pe un clopot care ne cheamă la liturghia vieţii în Hristos, Mântuitorul lumii, şi să vedem că El ne dă Duhul Său Cel Sfânt Care le face pe toate noi! Astea nu sunt vorbe, ci cuvinte care ne duc la Viaţă!

Curaj!

Da, fetiţa mea dragă, pentru mine binele e tot ce facem şi trăim în prezenţa lui Dumnezeu, făcând voia Lui şi căutând mila Lui, (chiar dacă asta ar însemna să rămân nemăritată sau bolnavă, de exemplu!) şi rău, tot ce e fără Dumnezeu, împotriva voii Lui sau departe de ea!

Mulţumesc mult că mi-ai dat posibilitatea să precizez asta şi acum!

Numai binecuvântarea, bucuria, uimirea şi mulţumirea aduse lui Dumnezeu formează sinapse noi! Adică ne smulg ochelarii de cal pe care ni-i fixasem pe ochi de frica necunoscutului!

Altfel, suferinţa o ia mereu tot pe acolo!

Suferinţa poate transforma o inimă de piatră într-o inimă caldă, dar o şi poate răni şi rupe! E nevoie ca mintea să refuze deznădejdea şi să ajute inima să binecuvânteze şi să creadă în făgăduinţele Domnului!

Avem nevoie de o inimă caldă şi o minte lucidă! Suferinţa este naştere când e trăită astfel. Altfel, devine moarte!

Te îmbrăţişez cu dragoste şi cu recunoştinţă,
M. Siluana

Dragă maică Siluana,

V-am scris din dorinţa de a găsi un răspuns la întrebările mele, deşi câteodată simt că le am deja, dar am nevoie ca cineva să îmi arate drumul. Aud şi totuşi sunt surdă, văd şi parcă sunt oarbă. Aş dori nişte sfaturi, să schimbăm păreri şi, de ce nu, chiar să ne împrietenim, dacă sunteţi de acord. Iertaţi îndrăzneala mea...

Vă mulţumesc şi vă îmbrăţişez cu drag. Domnul şi Maica Domnului să vă păzească.

R.R.

Draga mea R.R.,

Cred că înainte de a ajunge în acest punct, ai auzit şi ai văzut mai mult! Întotdeauna Domnul străbate, pe momente scurte, e adevărat, zidul despărţitor în spatele căruia ne-am pitulat ca să ne fie căldicel şi ne şopteşte ceva nemaiauzit şi ne arată ceva nemaivăzut şi iarăşi Se ascunde!

De ce? Pentru că ne-a făcut liberi! Pentru că nu vrea să ne forţeze voia şi dorinţele! Fetiţa mea dragă, în noi e un conflict de care ar trebui să devenim conştienţi: se luptă voia noastră profundă, voia *chipului lui Dumnezeu* ce suntem, cu voia egoului, voia celui ce se dă drept noi! Prima voie doreşte *asemănarea.* Cea de-a doua doreşte plăcere şi satisfacţie imediate. Toate conflictele noastre, lăuntrice şi exterioare, aici îşi au originea! Şi ieşirea din ele tot pe aici se poate face! La început, simţurile noastre sunt cu totul subjugate egoului, omului vechi! Nu au cum altfel! Aşa s-au format! De

aceea nici nu ne centrăm atenţia pe ele, ci pe ascultarea de Dumnezeu şi de poruncile Lui! Ele sunt noua noastră orientare şi prin ele se formează omul nou, până ajunge să biruiască, să cucerească întru totul vechiul om!

Aşadar, El, Domnul, şi ce spune El este şi Drumul şi Călăuza! Totul e să te înduri să nu mai urmezi calea pe care ţi-o indică vechile călăuze, plăcerea şi satisfacţia imediate! Să accepţi să te rogi fără nicio plăcere! Să posteşti fără să simţi satisfacţia postului! Să nu faci păcatul care te ispiteşte, îndurând neplăcerea care urmează! Domnul e acolo şi duhul tău se bucură! Dar până ajunge bucuria duhului la sufletul şi trupul tău, calea va fi strâmtă! Şi strâmtoarea ei nu va consta atât în greutatea urcuşului, cât în lipsa de satisfacţie şi plăcere duhovnicească, evident! Atunci, egoul, împins de „şeful" lui, diavolul, se va răzvrăti şi-ţi va aduce dovezi că, iată, nu faci nimic bun, că te chinui degeaba, că mai bine să-ţi vezi de ale tale... Şi tot aşa!

Dar tu să nu cedezi şi să crezi în făgăduinţele Domnului!

Te îmbrăţişează cu drag, prietena ta,
M. Siluana

Maică dragă, sunt profund impresionată de tot ceea ce se-ntâmplă pe acest site!!!! Acum trec printr-o perioadă foarte dragă mie şi încerc să-L înţeleg pe Dumnezeu şi să mă lupt cu ceea ce consider a fi rău!!! Fapt pentru care aş vrea să vă întreb: (citind unul dintre răspunsurile dumneavoastră) ce înseamnă să las totul şi să urmez calea Domnului??? Ce ar trebui să fac mai exact? Am renunţat la fumat, postesc miercuri şi

vineri, merg duminica la Biserică şi, cu toate astea, simt că nu fac nimic îndeajuns, ba dimpotrivă! În plus, eu în momentul de faţă nu am nicio ocupaţie şi sunt de ceva vreme îngrijorată, mai ales că mama îmi reproşează mereu lucrul ăsta, dar pur şi simplu nu simt nevoia să muncesc, deşi nici acasă nu mi-e bine, vegetând aşa zi de zi. E oare un păcat??? Pentru că undeva citeam: „Cine nu lucrează să nu mănânce". Aştept cu interes şi cu speranţă răspunsul dumneavoastră!!!

Vă mulţumesc din suflet!

Numai bine,
Adina (22 ani)

Adina mea dragă,

Dacă vrei să-L înţelegi pe Dumnezeu, fă ce-ţi cere El să faci. El spune: „Cine vrea să-Mi urmeze Mie să-şi ia crucea, să se lepede de sine şi să vină după Mine!".

Aşadar, ai lepădat o parte din tine, fumatul şi alte păcate, şi o vei mai face şi mai departe, dar nu ţi-ai luat crucea! Crucea înseamnă să nu faci ce simţi tu nevoie, ci ce cere Domnul de la noi: să muncim, să slujim aproapelui, să iertăm, să nu judecăm, să iubim jertfelnic! Aşa că, scoală-te, ia-ţi patul (lenea??) şi umblă după El! Cere-I Lui să-ţi dea putere şi înţelepciune să lucrezi orice îţi iese în cale până ce vei ajunge să găseşti felul cel mai potrivit ţie pentru a sluji Lui şi semenilor!

Curaj, fetiţa mea dragă!

Vei avea mari bucurii dacă vei fi slugă bună şi credincioasă! Să citeşti pilda talanţilor şi să iei aminte!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Aş vrea să vă întreb ceva, dragă Măicuţă, în legătură cu „Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor va fi Împărăţia Cerurilor". Eu am citit şi în trecut mai multe explicaţii, dar nu prea m-au lămurit, nu m-au mulţumit. Ce înseamnă „cei săraci cu duhul"? Are legătură cu ce spune Sfântul Simeon Noul Teolog în rugăciunea către Sfântul Duh: „Fă-Te cu mine un duh, Preabunule Stăpâne, fără de amestecare, fără de mutare, fără de schimbare!"? Adică să avem un singur duh, neamestecat cu alte duhuri (cu duhul leneviei, cu duhul mândriei, cu duhul înavuţirii etc., etc.), un duh care să nu varieze în situaţii diferite ale vieţii, să fie constant? Adică să fie pur, curat, statornic, puternic, putere doar de la Duhul Sfânt şi nu de la alte duhuri potrivnice. Asta înseamnă „sărac cu duhul"? Sau ce?

Codruţ

Dragul meu Codruţ,

Da! Mulţumesc pentru cuvântul tău inspirat de Sfântul Simeon! Iată o tâlcuire a săracilor cu Duhul pe care ar trebui să ne-o însuşim!

Şi, ca să învăţăm să nu ne amestecăm duhul cu alte duhuri, să-l citim cât mai mult pe Sfântul Siluan şi, cu rugăciunile lui, multe ni se vor mai lămuri în minte şi în inimă! De mare ajutor pe această cale ne va fi şi strădania de a ne descoperi duhul nostru! Pentru asta e nevoie de tăcere şi pace! Să ieşim din zarva gândurilor, să trecem dincolo de ele, în tăcerea aceea dinlăuntrul nostru, şi să ne lipim acolo de Numele Domnului. Să căutăm, în plină nelinişte, pacea de dincolo de nelinişte! E ACOLO! Noi nu suntem ACOLO! Rugăciunea şi ascultarea de Domnul şi de duhovnic ne vor ajuta să găsim calea!

Cu drag şi recunoştinţă pentru cuvânt şi pentru căutările tale,

M. Siluana

Să mă iertaţi că vă spun, dar nu înţeleg ceva de la viaţa asta: de ce nu avem libertate să alegem noi dacă vrem să trăim sau nu? Te naşti, nu te întreabă nimeni, trebuie să te lupţi cu viaţa asta, care e uneori frumoasă, alteori nu... dar nu ai libertatea să alegi... eşti cumva obligat să trăieşti. Pe mine asta mă enervează mult. Dacă nu ne place viaţa asta, de ce să o trăim? Pentru că vrea Dumnezeu?

Ad.

Da, copil iubit, libertatea noastră este limitată pentru că nu putem alege *să fim* sau *să nu fim*, pentru că am putea alege să nu fim doar când nu suntem încă! Şi cum să facem ceva dacă nu suntem?! Iar dacă alegem să refuzăm darul vieţii după ce suntem, alegem să nu mai fim aşa cum vrea să fim Cel ce ne-a dat fiinţă şi nu să nu mai fim. Şi în niciun caz să nu fi fost nicicând!

Acest gând este demonic şi ne aduce multă suferinţă!

Mai bine să încercăm să aflăm un răspuns folositor la problema noastră.

Viaţa omului este un dar făcut lui la creaţie! Viaţa ta e de atunci, de la facerea lui Adam! El, Adam, s-a bucurat de viaţa lui şi de frumuseţile raiului până în clipa în care a fost ispitit să devină dumnezeu fără Dumnezeu!

Tu, ca persoană, ai venit pe lume la iniţiativa părinţilor tăi, indiferent dacă te-au dorit sau nu, dacă au fost conştienţi sau nu că asta vor! Când s-au îmbrăţişat, viaţa din ei cerea să se dăruiască unui om nou, să fie trăită şi de *altcineva*. Şi Dumnezeu te-a creat pe tine atunci, acolo, din ţărâna vie oferită de părinţii tăi. Tu atunci ai văzut pe Dumnezeu şi ai spus DA vieţii. Tu ai

primit atunci următoarele daruri: pe părinţii tăi ca *părinţi trupeşti*, cu tot ce le aparţine lor, bun şi rău, *viaţa*, acest mare râu care curge prin noi, fără întrerupere, încă de la început, *pe tine însăţi ca persoană*, unică şi iubită de Dumnezeu şi pe Dumnezeu ca Tată Ceresc! Atunci ai primit şi darul libertăţii!

Da, libertatea noastră e limitată de faptul că suntem creaţi, că nu suntem dintotdeauna şi nu ne suntem nouă înşine lege, de condiţiile obiective şi subiective ale lumii în care ne naştem, de cei din jurul nostru şi de noi înşine!

Dar darul acesta nu va dispărea niciodată şi se referă numai la a face, numai la calitatea fiinţării şi nu şi la fiinţare! Noi alegem să ne bucurăm de darul vieţii învăţând să-L iubim şi să-L ascultăm pe Dăruitor sau să nu ne bucurăm de el urmând dorinţelor şi poftelor păcătoase şi ucigătoare ale păcatului. Şansa noastră, copil iubit, este să primim Bucuria de a fi de la Însăşi sursa ei! Din cauza împotrivirii şi a sugestiilor făcute de cel viclean şi urâtor de oameni, ni se pare greu! Dar, de vom alege Viaţa Care este Domnul, vom alege şi Crucea prin care a venit Învierea şi Bucuria. Da, când nu ne place viaţa aşa cum o avem acum, înseamnă că nu o trăim corect! Să ne schimbăm, să schimbăm modul în care o trăim şi ea, viaţa, va fi altfel! Va deveni ce este ea: Darul lui Dumnezeu Cel bun! Dacă o vom trăi aşa cum o moştenim de la lumea aceasta, va fi un blestem. Dacă o înnoim, înnoindu-ne mintea şi inima în Domnul, şi ea va fi nouă! Să ne schimbăm, să o trăim aşa cum ne învaţă Dumnezeu!

Curaj, fetiţa mea iubită! Alege Viaţa şi binecuvântarea şi toate se vor schimba!

Împrieteneşte-te cu Domnul şi El îţi va răspunde mai amănunţit şi mai bine la toate întrebările tale!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Deci, omul e chemat să devină ce nu e?
Să înveţe ce nu ştie, să primească şi să fructifice?
Asta e?

Şi deci teoria cu maimuţa îl face pe sine oarecum să renunţe la multele lucruri de care e responsabil şi să renunţe la responsabilitate, zicând că omul e o maimuţă şi că are instincte animalice şi că nu şi le poate controla, pentru că instinctele sunt instincte. Nu?

Şi, adoptând teoria asta, îl lipseşte nu numai pe plan sexual de multe chestii, ci şi pe planul social şi spiritual şi tot, pentru că el nu va voi să devină responsabil de fapta, gândul, vorba, ideea, atitudinile zise, făcute.

Uitaţi că eu nu m-am gândit că este o comoditate în a zice că eşti o maimuţă cu 46 de cromozomi, pe lângă maimuţa care are 48.

E şmecheră treaba! Nu?

Un omuleţ

Da, da, Omuleţule iubit, omul e cel ce va deveni! El este chiar răspunsul pe care-l dă la chemarea lui Dumnezeu de a fi dumnezeu cu şi în El!

Restul teoriilor, de la „eu sunt doar o maimuţă" până la „Eu sunt dumnezeul meu", nu sunt decât răspunsuri caricaturale, ratări şi schimonosiri ale vocaţiei noastre, de dragul unor sărmane trecătoare plăceri puse de vrăjmaş ca momeli pe calea pierzării! De ce alege omul asta? Din prostie, uitare şi lene! Iar acestea sunt chiar demoni unşi cu euforizante de moment...

Da, „e şmecheră treaba" celui viclean, dar nici omuleţii nu sunt chiar aşa de proşti cum crede el!

Curaj, copil iubit! Doare să devii om, dar meritã!

Cu drag şi respect mult,
M. Siluana

Hristos ne spune: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă"... şi toate celelalte. Întrebarea mea este: poţi să fii prieten cu un vrăjmaş, cu cineva care mereu e deghizat în bătrânul lui Acachie? O prietenă mi-a zis că nu vom vedea raiul dacă vrăjmaşii nu ne vor fi prieteni.

Ce a fost Iuda pentru Hristos? Pentru că îl numeşte prieten, atunci când Îl vinde, îi spune: „Prietene, cu o sărutare vinzi pe Fiul Omului?". Ce fel de prietenie a fost între Hristos şi Iuda?

Sărut mâna pentru toate!
Claudia

Claudia mea iubită,

Nu, nu poţi şi nu trebuie să fii prieten cu un vrăjmaş! Prieteniile rele aduc suferinţă şi ne strică şi pe noi! Trebuie să fugim de ele! Iubirea pentru vrăjmaşi presupune rugăciunea pentru ei, iertarea lor, dorinţa ca ei să se mântuiască, dar şi fuga de ei! Pe măsură ce creştem duhovniceşte, Sfântul Duh ne învaţă mai multe despre această iubire! Iubirea de vrăjmaşi nu este o concepţie, ci rugăciune urmată de o atitudine şi fapte corespunzătoare lucrării lui Dumnezeu prin rugăciunea noastră. Prietena ta a glumit sau nu ştie ce spune!

Domnul îl numeşte pe Iuda „prietene", pentru că îi fusese prieten! Trădătorii sunt întotdeauna foşti prieteni.

Un străin ne face rău, nu ne poate trăda, pentru că nu i-am dăruit niciodată încrederea noastră! Domnul l-a chemat aşa pe Iuda ca să-şi amintească măcar în ultima clipă de darul prieteniei Lui şi să se oprească sau să se căiască. Mai ales, cred, a vrut să-l ajute să se pocăiască după cădere!

Cu nădejdea că răspunsul meu te va ajuta, te îmbrăţişez cu drag,

M. Siluana

E păcat să iubeşti sau să ţii mai mult la o persoană decât la Dumnezeu? Adică să mă simt mult mai bine în prezenţa unei persoane de care îmi place, o fericire care nu a egalat-o pe aceea din momentul în care mă rugam sau vorbeam cu Dumnezeu? Şi de ce e păcat, dacă e? Şi de ce mi se întâmplă să nu am cel mai fericit moment când vorbesc cu El? Chiar dacă sunt un păcătos şi pătimaş...

Marius

Dragul meu Marius,

Nu, nu e păcat pentru, că iubirea pe care o simţi tu faţă de persoana la care te referi e ori darul lui Dumnezeu, şi Domnul Se bucură că preţuieşti darul Lui, aşteptând cu drag să-L descoperi şi pe El, ori e o iubire trecătoare, sentimentală sau efervescentă a minţilor adolescentine, şi Domnul înţelege asta! Acum, simţurile tale sunt în primul rând cele senzuale, cele ale trupului şi ale sufletului tău încă de copil! Dar, încet, încet, rugăciunea şi ascultarea de Domnul îţi vor dezvolta simţurile duhovniceşti şi vei simţi şi Prezenţa şi Iubirea Lui!

Ai şi tu răbdare cu tine, că şi Domnul are şi te aşteaptă să creşti şi să înţelegi taina Lui, care nu e din lumea aceasta!

Dacă te fereşti de păcat, nimic din ce simţi lângă iubirea ta nu e păcat!

Tu îl iubeşti pe tatăl tău, nu? Dar când eşti cu prietena ta, simţi atracţie şi iubire pentru ea, nu pentru tata, nu? Şi crezi că o iubeşti mai mult decât pe tata şi eşti capabil să nu respecţi ce spune tata, de dragul iubirii tale! Dar îţi dai seama că, la o adică, iubirea pentru tatăl tău nu se compară cu nici o altă iubire şi că iubirea pentru prietena ta va fi curată dacă şi tatăl tău se va bucura de iubirea şi de iubita ta! Dacă faceţi ceva ce ascundeţi de tata, deja e păcat, nu? Chiar dacă e extrem de plăcut! Aşa şi cu Tatăl ceresc!

Dar El te aşteptă cu drag şi încredere să creşti şi să înţelegi taina omului!

Şi eu te îmbrăţişez cu drag şi te rog să fugi de păcat! Aduce durere şi suferinţă şi strică viaţa omului!

Cu drag mult,
M. Siluana

Maică dragă, am o nelămurire: se spune că dacă drumul pe care mergi curge lin, firesc, înseamnă că aceasta este calea. Dacă îţi vin tot felul de obstacole în cale, să faci un pas înapoi şi să te întrebi dacă chiar ai luat-o pe drumul bun. Este adevărat? Cum ştii dacă Dumnezeu te pune la încercare şi îţi spune să stărui sau îţi arată prin obstacole că nu mergi pe drumul cel bun?

Magdalena

Draga mea Magdalena,

Dumnezeu nu ne pune la încercare prin evenimente „scornite" de El! Evenimentele pe care le trăim sunt determinate de voinţa şi faptele noastre şi ale celor din jurul nostru sau lumea noastră! Dar, dacă noi suntem *cu* Dumnezeu, aceste evenimente se modifică pur şi simplu prin lucrarea harului! Nu le modifică Dumnezeu pentru noi, ci noi, fiind altfel, fiind în har, ieşim de sub incidenţa legii cauzalităţii. Altfel Domnul nu intervine, pentru că El nu intervine ca o cauză exterioară. De asemenea, dacă ne rugăm pentru cineva sau se roagă cineva pentru noi, evenimentele sunt altfel sau sunt trăite altfel şi, ca urmare, au alte efecte!

Noi privim mecanic intervenţia şi ajutorul lui Dumnezeu şi ne supărăm când nu face nimic! Dar nu vedem că ne dă tot harul şi puterea ca să facem noi cu harul Lui! Aşadar, eşti pe drumul bun atunci când eşti cu Dumnezeu în gând, în dorinţă, în rugăciune, în acord cu voia Lui pe care o simţi că e pentru tine, pentru binele tău real şi sfânt.

Când suntem cu Dumnezeu şi primim să se facă voia Lui, noi împlinim poruncile! Indiferent dacă ni se împlinesc sau nu dorinţele, noi facem ce ne învaţă El: iertăm, binecuvântăm, ne rugăm, respectăm voia şi libertatea celuilalt! Iar dacă acela încearcă să ne abuzeze, îl certăm, îl reclamăm, îl pedepsim, dar ne şi rugăm pentru el. Gândul nostru este ca şi el să se mântuiască şi să nu mai aibă posibilitatea să facă păcatul pe care îl îngădui eu.

E greu?

Asta ai vrut să întrebi?

Te îmbrăţişez cu drag şi te mai aştept,

M. Siluana

Sărut mâna,

Cum se reia viaţa de la început...?

A fost odată

Draga mea „A fost odată",

Viaţa nu se poate lua de la început, cronologic şi fiziologic, dar se poate lua de la Începutul ei, Dumnezeu! Învaţă să primeşti viaţa ca dar în fiecare clipă din mâna lui Dumnezeu! Când te trezeşti, ascultă-ţi pulsul, inima, respiraţia şi viaţa care palpită în tine! Şi mulţumeşte Domnului pentru dar şi roagă-L să te înveţe să te bucuri de ea! Doar asta să faci, să înveţi să te bucuri cu Domnul de viaţa ta!

Caută oameni care fac asta deja, în Biserică! Şi un părinte duhovnic!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Vreau să-mi explicaţi cum să reiau viaţa de la capăt... am realizat că nu mai am nimic, am pierdut tot. Nu mă refer la bani, avere... am văzut ce frumos e să te trezeşti fără trecut şi viitorul a căzut odată cu adormirea trecutului. Ce să vă spun... sunt un copil care a căzut şi parcă n-ar vrea să se mai ridice, cu toate că ştiu că o să mă ridic, ca de fiecare dată... Nu sunt un copil fără viitor, sunt un copil cu viitor întârziat, pentru că... nu mai ştiu, poate că vreau totuşi să trezesc trecutul ăla...

Vă rog, nu uitaţi de mine şi nu uitaţi un copilaş care vă iubeşte!

Azi vin mâine plec

Copilul meu drag,

Am mai scris cuiva sau tot tu erai cu mesajul *Cum se poate lua viaţa de la capăt?*

Ai căzut?

Ridică-te, copil drag, şi învaţă tot ce e de învăţat din această cădere! Atunci, din cădere vei ajunge la o înălţare! Dar să nu crezi mâine poimâine că „de data asta poate nu mai cad"! Asta e lozinca dependentului! Tu, fetiţa mea dragă, să-mi spui cine eşti şi să vorbim mai multe! Tu ai căzut pentru că aveai ceva de învăţat! Eşti un copil profund şi cu viitor, cum spui, şi ai răspundere faţă de acest viitor! Tu te-ai născut să te bucuri de darul vieţii ! Eşti responsabilă de asta!

Cu drag, încredere şi duioşie,
M. Siluana

Maică Siluana, vă rog, dacă puteţi, să-mi răspundeţi la câteva întrebări foarte importante pentru mine. Dar foarte pe scurt şi sincer.

Prima: dumneavoastră credeţi că v-aţi putea mântui într-un schit singuratic, unde nu aţi întâlni oameni decât la mari perioade de timp? Adică în singurătate.

Sau dacă un stareţ v-ar da ascultare să nu vorbiţi cu nimeni, ce ar însemna aceasta pentru dumneavoastră?

A doua: dacă oamenii de ştiinţă ar inventa un aparat care ar şti ce stări mentale avem, am putea prin aparate să gândim creştineşte? Adică, dacă totul este o psihologie, mă gândesc că, aşa cum se dezvoltă, ştiinţa va cuceri şi acest domeniu.

A treia: Cum puteţi să-mi demonstraţi mie, păcătosului, că felul propovăduirii dumneavoastră, adică aşa psihologic, este folositor?

Pentru că, dacă vrând să iert, am săvârşit iertarea, unde este Dumnezeu?

Cred că, la felul şi cunoştinţele dumneavoastră, realizaţi însemnătatea acestor întrebări.

Mulţumesc,
Robert

Dragă Robert,

1. Cred că, *oriunde* aş fi, m-aş putea mântui *numai* cu mila lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Sfintei Biserici.

2. Dacă aş primi ascultarea *tăcerii*, acum *cred* că m-aş bucura să mai tac şi eu şi să vorbesc numai cu Domnul. Dar *nu ştiu*!

3. Nu, n-am putea gândi creştineşte nici cu acel aparat! Omul poate gândi creştineşte numai dacă Îl are pe Hristos Dumnezeu în gândirea lui, în inima lui, în viaţa lui, în trupul lui, Viu şi lucrător.

4. Nu, nu-ţi pot dovedi nimic! Nu pot, atât, pentru că sunt cu totul neputincioasă, şi pentru că *asta* nu se dovedeşte acum, ci la Înfricoşata Judecată. Te rog, roagă-te şi pentru mine!

5. Dacă *vreau* să iert, voi descoperi că *nu pot*! Şi asta este exact ce demonstrează psihologia şi ca ştiinţă şi ca viaţă! Şi atunci, bine edificat şi fără niciun dubiu, ajung la concluzia, logică şi *psihologic dovedită*, că numai Dumnezeu mă poate ajuta. Aşa că voi apela la El şi voi face ce mă va învăţa El! Şi-L voi căuta şi găsi acolo unde este El, în Biserica Lui! Şi El va face, după sfânta Lui făgăduinţă, tot ce eu singur nu pot face! Şi eu Îi voi mulţumi şi-mi voi da seama că şi psihologia m-a ajutat!

Mulţumesc şi eu, cu respect şi înţelegere,
M. Siluana

Sărut mâna, Micuţă!

Am citit articolele din seria „Bucurie, iertare, dragoste" şi bineînţeles că pe toate, pe nerăsuflate, ca să zic aşa. La câteva minute am avut senzaţia că am fost în braţele Domnului. Vă mulţumesc încă o dată pentru tot ceea ce faceţi.

Vă rog să-mi recomandaţi câteva lecturi care m-ar ajuta să merg pe cale.

Am şi câteva întrebări care mă frământă:

1. Spuneaţi că durerea e lumina, strigătul Domnului Care ne cheamă pe Cale. E vorba de durerea sufletească sau şi de cea fizică? Când Îi încredinţăm Domnului durerea noastră – şi mă refer la cea fizică – şi când apelăm la doctor? (Scuzaţi-mi naivitatea, ca să nu zic prostia).

2. Am observat că dumneavoastră (Doamne, iartă-mă pentru ce am scris aici!) „L-aţi pus la încercare" pe Domnul în diferite situaţii, zicând, de exemplu: „Dacă Tu poţi să mă faci să-l iubesc pe ăsta..." (şi unul era greu de iubit, era colonel de securitate). Nu-i păcat asta? (Iertaţi-mă, Măicuţă, nu vreau să vă judec, dar vreau să înţeleg cu adevărat.)

3. Am zile sau câte o zi când parcă toate merg bine, şi sunt bucuros, şi asta pentru că simt că Domnul e lângă mine (cred eu), şi zile când oricât aş striga la Domnul, nu-l simt prezenţa, bucuria aceea, e doar osteneală şi rutină zilnică. Cum ne dăm seama totuşi că Domnul e cu noi cu adevărat, că nu e doar nevoia noastră de a simţi că e aici cu noi? Când eşti pe Cale, când îţi merge totul din plin sau atunci când trebuie să te lupţi mult să obţii ce vrei?

4. Se apropie Postul Mare şi îmi pun problema ce o să mărturisesc la Sfânta Spovedanie. Am înţeles că, pe măsură ce ne îndreptăm spre Lumină, vedem tot mai mulţi câţi de păcătoşi suntem şi asta mă îngrijorează pentru că am senzaţia că, de la o spovedanie la alta, parcă mai dispar din ele (din păcatele pe care le făceam altădată) şi parcă n-ai ce spune, adică vreau să mă vindec, dar nu ştiu simptomele. Credeţi că ar trebui să citesc un îndreptar de spovedanie? Ce-mi recomandaţi?

Vă rog să mă iertaţi încă o dată pentru îndrăzneala mea! Domnul să vă binecuvânteze în tot ce faceţi şi să ne ajute să ne întâlnim în Bucuria Lui!

Daţi-mi, vă rog, adresa forumului în care se întâlnesc cei ce pun întrebări pe site.

Ovidiu

Dragul meu Ovidiu,

Mulţumesc pentru cuvântul tău. Uite aşa lucrează Domnul, şi prin bolovani, ca să ne mângâie pe Cale!

Nu-ţi pot recomanda nicio lectură, copil drag, pentru că vor veni cărţile singure la tine! Din momentul în care omul se deschide să-L primească pe Domnul, se lasă găsit de El, Domnul aranjează toate întâlnirile, şi prin oameni şi prin cărţi şi prin toate! Aşa lucrează El! De aceea ne-a şi spus să căutăm mai întâi Împărăţia, că restul se vor adăuga! Numai de am crede noi în făgăduinţele Lui!

Iar de nu credem, să-L punem la încercare! Nu, nu e păcat şi Domnul nu Se supără! Dimpotrivă! Numai noi să facem faţă *dovezilor*! Vezi păţania Sfântului Apostol

Petru după ce a cerut dovada că e Domnul pe valuri! Să fii curat în inima ta, şi El va face tot ce-I ceri! Desigur, cu simpla condiţie să faci şi tu ce-ţi cere El!

Da, şi durerea sufletească şi cea trupească ne fac atenţi la viaţa noastră. Durerea e stranie, e o voce din altă parte! Ea ne conduce să descoperim ce ne spune!

Dacă am avut vreodată simţirea Prezenţei Domnului, nu o mai putem uita şi nu putem să nu o dorim! În acelaşi timp, înţelegem că e liber să ne facă să-I simţim această prezenţă sau nu! Şi Îi dăm voie să fie liber! Dar nicio forţă nu mă mai poate face să cred că nu e cu mine! Când „cred" asta, ştiu că e diavolul şi resping şi nu deznădăjduiesc şi aştept cu încredere – sunt ca acel copil care a crescut destul de mare ca să aibă încredere că părinţii se vor întoarce să-l ia de la bunici, dar tot le simte lipsa şi dorul! Dar Domnul are mai mult decât telefon mobil şi, din când în când, ne dă câte un *bip*. Să ne fie suficient! Asta înseamnă să avem încredere! Apoi, uneori luptăm, alteori ne odihnim! Totul e să fim cu gândul la El şi să ne hrănim cu El şi să-L respirăm pe El!

În lumina iubirii Lui, începem să vedem şi păcatele mai subtile! Şi păcatele binelui pe care nu-l facem! Dar e o vreme, ca cea în care eşti acum, în care ne odihnim de păcatele făcute şi ne bucurăm de pace şi linişte! Dă slavă lui Dumnezeu şi spune-I asta Domnului la Spovedanie! Şi El te va lumina ce să faci în continuare prin părintele tău! Nu, nu cred că trebuie să citeşti un îndreptar de spovedanie. Te va îndrepta părintele!

Te îmbrăţişez cu drag,
M. Siluana

E bună mânia pe mine însămi? Dacă eu văd că a vorbit gura fără mine (prostii) şi că nu mi-am făcut rugăciunile sau am osândit pe alţii, e bine să mă pedepsesc uneori, să mă lovesc, însă nu tare? Că uneori aşa îmi vine să mă bat, să mă frig la lumânare, că tare Îl supăr pe Dumnezeu! Iertare!

Nicol

Draga mea fetiţă,

Da, e bună, dacă e sfântă! Dar dacă e violenţă, nu! Dacă te pedepseşti, iei locul lui Dumnezeu şi poţi ajunge la o plăcere perversă de a te lovi! Dacă nu ai încotro, poţi să apelezi o dată sau la mare criză, dar să o spovedeşti, pentru că e păcat!

Împotriva mâniei avem răbdarea şi rugăciunea. Să ne rugăm încă de dimineaţă să ne apere Dumnezeu şi să strigăm la El în clipa de pericol. Dacă am căzut, să ne cerem iertare şi să o luăm de la capăt!

Ştii, ai nevoie de răbdare că să înveţi binele! Nu se poate aşa, dintr-o dată! Practicăm ce nu ne place de mulţi ani şi am vrea în câteva ore să ajungem la sfinţenie!

Curaj! Ai grijă de tine! Eşti foarte preţioasă în ochii lui Dumnezeu!

Cu drag mult, mult,
M. Siluana

Sărut mâna, maică Siluana!

Încep prin a mă prezenta: mă numesc Radu Viorel, sunt un tânăr de 20 de ani şi sunt student în anul al

doilea, la Facultatea de Instalații, în cadrul Universității Tehnice de Construcții București.

Înainte de a așterne în scris problema care mă frământă pe mine, aș vrea totuși să vă mulțumesc personal și sincer pentru ceea ce faceți dumneavoastră și, nu în ultimul rând, pentru felul și modul cum abordați fiecare cerere de durere a celor aflați în deznădejde, suferințe etc.

Ceea ce mă tulbură pe mine e o întrebare care mă seacă de la începutul facultății și la care, până în momentul de față, nu am găsit răspuns bun, și anume: Ce caut eu la Facultatea de Instalații? Am să încep cu începutul, spunându-vă că eu nu am fost pregătit pentru facultatea aceasta și, cred eu, nici pentru alta, pentru că mie nu mi-a plăcut să învăț, totdeauna am fost împins de la spate. Dar Mântuitorul Hristos, în imensa Sa bunătate, a voit ca eu să fiu om în viață sau poate e doar o încercare de la Dânsul să vadă granițele neputinței mele. Asta mă apasă pe suflet ca o piatră, credeți-mă. Eu, în momentul de față, am mai multe restanțe și unele la care cred că nu pot intra, pentru că nu m-am prezentat la colocvii. Și acum îmi pun întrebarea: Să continui facultatea sau să o abandonez?, având în vedere că anul trecut am mai avut restanțe și Atotmilostivul Dumnezeu a voit să mă ajute, pentru efortul meu, să le iau. Cei cu care am mai discutat mi-au sugerat ideea de a face Facultatea de Teologie, având în vedere că am ceva cunoștințe și pentru că îmi place, dar eu simt că nu e pentru mine și mai e și faptul că îmi vine foarte greu să încep o altă facultate, din punct de vedere moral. Duhovnic nu am la care să alerg, iar preotului la care mă spovedesc nu îndrăznesc să îi răpesc din timpul

său preţios şi să fiu cicălitor de fiecare dată. Aşa că o bună creştină mi-a dat această idee de a apela la sfatul Cuviosiei Voastre şi să vă întreb ce aş putea face pe viitor.

Ştiu şi îmi pare rău că nu am cum să mă exprim foarte bine pentru a fi înţeles. Una e să vorbeşti faţă în faţă cu persoana în cauză şi alta e să înţelegi din scris ce îl supără pe bietul creştin, având în vedere că eu sunt o persoană mai melancolică de felul meu, mai retrasă. Şi când zic retrasă, fac referire la faptul că simt cum puterea lui Hristos Dumnezeu coboară în mintea, în mădularele mele şi mă linişteşte, asta ca să nu mai pun la socoteală şi acţiunile din iconomia Bunului Dumnezeu. Aş fi vrut să vă scriu mai mult, ca să înţelegeţi cum mă simt eu când văd că cei pe care îi iubesc aşteaptă de la mine să ajung om în viaţă... ca un ied însetat şi fără de glas. Şi să nu mai spun câtă durere le-am provocat. Numai Hristos Dumnezeu ştie şi câte şi mai câte altele. Tot ce pot să vă spun este să vă gândiţi şi la scrisoarea mea, dacă e cu putinţă. Am să închei prin a spune „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, milostiv fii nouă, păcătoşilor robilor Tăi".

Doamne ajută!

Cu respect şi mulţumire,
Viorel

Dragul meu Viorel,

Îţi mulţumesc mult pentru mesajul tău, pe care l-am înţeles, cred, în profunzimea lui! Aud în el durerea atâtor tineri care au fost şi sunt „împinşi de la spate" să facă o facultate la care, cu adevărat, nu au ce căuta! Cine vă

împinge? Dragostea! Aici e cea mai mare durere! Dragostea sinceră şi jertfelnică a părinţilor voştri e cea care vă ucide vocaţia pentru care v-aţi născut pe lume. Care e cauza acestei pervertiri a dragostei, care ar trebui să fie ziditoare şi nu ucigătoare? Frica! E frica pe care a sădit-o în oameni comunismul, ucigând adevărata valoare a persoanei umane prin înlocuirea ei cu nişte funcţii care nu aveau nicio legătură cu competenţele persoanei respective. Comunismul a ucis mult şi în multe feluri, şi una din crimele cu adânci urmări în timp şi neam a fost uciderea vocaţiei persoanei umane. El a inventat diplome de hârtie, fără acoperire vocaţională. El a făcut din poeţi geniali, macaragii, şi din macaragii cu demnitate umană şi competenţă profesională, directori de muzee de artă! Şi aşa mai departe. Încet, încet, omul se mulţumea să primească raţia de mâncare şi se simţea în siguranţă dacă avea un serviciu bun care îi era asigurat dacă era ascultător şi avea o diplomă. Nu conta deloc ce abilităţi aveai.

Părinţii tăi, părinţii voştri, copii dragi, se tem pentru viitorul vostru dacă nu aveţi o facultate. Nu se lasă impresionaţi deloc de îmbolnăvirea voastră, de compromisurile morale şi financiare pe care le fac, de inutilitatea diplomei care acum nu mai face „doi bani" în cele mai multe cazuri! Ei iubesc şi vor să asigure copilului un viitor bun! Şi sunt cu atât mai nemiloşi în a vă împinge spre acest viitor luminos, cu cât au mai multe frustrări din trecut pe această temă. E uimitor! Parcă ar voi să se răzbune! Dar nu e decât păcatul care ne împinge să ducem mai departe răul, sperând că „de data asta va fi altfel"!

Revenind la tine, dragul meu copil, pot să-ţi spun că-ţi doresc să foloseşti harul pe care ţi-l dă Domnul ca să te confrunţi cu dragostea părinţilor, ca să vezi ce anume ai vrea şi ai putea să faci ca să-ţi câştigi pâinea cea de toate zilele, astfel încât să fii sănătos şi bucuros şi să te bucuri de darul vieţii! Ai nevoie să devii responsabil şi să nu mai depinzi de părinţii tăi, cât mai curând posibil! Să ai curaj să-i asiguri că nu se vor bucura de tine, decât dacă îţi vei afla bucuria de a fi tu însuţi! Nu te teme, părinţii te iubesc cu adevărat şi te vor înţelege. Dacă nu, riscă să te împingă într-o nevroză sau chiar mai rău, să ajungi să crezi despre tine că „nu eşti bun de nimic", pentru că nu eşti bun de inginer!

Cei care te iubesc vor să ajungi om în viaţă după un model abstract, din capul lor! Tu eşti om! Eşti unic şi extrem de valoros pentru Dumnezeu şi lume şi nu ai voie să te ratezi pentru a deveni ce cred ceilalţi că înseamnă om! Cu cât te vei supune mai mult, în ciuda dorinţelor tale, cu atât te vei rata mai mult şi te vei dispreţui mai mult şi te vei urî că-i faci să sufere! Nu, nu, Viorel! Ei singuri îşi provoacă suferinţă şi e vremea să se trezească şi tu să-i ajuţi!

Acum să te rogi mult şi să le spui adevărul! Poţi asta! Şi încă ceva: a spune lucruri dureroase sau îndrăzneţe părinţilor nu înseamnă că nu-i iubim sau nu-i respectăm. Dacă un părinte ne abuzează în vreun fel, putem să-i spunem cât ne doare şi că nu mai vrem să suferim, şi asta e iubire! Nu cred că e cazul tău, dar să luăm aminte. Dacă ţi-e frică, să nu te ruşinezi, te rog, să facem împreună Seminarul *Să ne vindecăm iertând* şi vei învăţa să ai curaj! Te rog, caută cât mai curând şi un părinte duhovnic cu timp pentru problemele tale!

Îți mulțumesc mult pentru mesajul tău și celei care te-a îndrumat!

Te mai aștept.

Cu drag și respect,
M. Siluana

Bunicul meu a suferit mult, a avut arterită, i-au tăiat piciorul și a mai suferit multe luni cu infecția răspândită în corp. S-a spovedit și s-a împărtășit și a murit cu lumânare! Eu cred cu toată ființa mea că bunicul meu iubit e în rai și mă bucur nespus pentru el! Dar dacă nu se spovedea, suferința lui, răbdarea în durere nu îl ajutau să se mântuiască?

Ivana

Dacă Sfânta Biserică se roagă cu atâta insistență pentru fiii ei plecați de la noi și fără spovedanie și fără lumânare, este semn de nădejde că mântuirea lor nu ține numai de noi, de cei care apucăm sau nu să ținem lumânarea.

Mântuirea omului ține de pocăința lui și uneori omul, neajutat de cei din jur, trăiește pocăința singur, în ultimele clipe ale vieții! Noi nu știm nimic. Avem credință, nădejde și dragoste către Domnul și ne exprimăm nădejdea și credința în sfintele slujbe rânduite pentru cei plecați!

Să nu fim nesimțitori cu darul Sfintelor Taine, dar să nu deznădăjduim când am fost! Nu suntem singuri! Iubirea e mai mare, mai puternică decât moartea! Rugăciunea celor vii și a Sfinților e de mare ajutor pentru toți păcătoșii care nu s-au lepădat de Hristos, chiar dacă nu au reușit să se pocăiască după Sfânta Rânduială.

Dar nu suferința îl mântuiește pe om! Suferința îl poate ajuta să-și afle inima, să se împace cu Dumnezeu, pocăindu-se!

Curaj și caută să cunoști din trăire, prin Sfintele Taine, iubirea lui Dumnezeu și mila Lui pentru noi.

Cu binecuvântare,
M. Siluana

ÎNĂLŢĂRI ŞI POTICNIRI PE CALEA CREDINŢEI

Măicuţa ne-a poftit la o soluţie: Seminarul „Să ne vindecăm iertând". Măi, ce pompos sună, mi-am zis la început! Dar să vezi că nu e la întâmplare. M-am gândit la sensul cuvântului „seminar". Seminar înseamnă o activitate în cadrul unei facultăţi, prin care studentul îşi lărgeşte, adânceşte cunoştinţele şi realizează anumite proiecte cu grad dificil de cunoaştere. Aha, deci Dumnezeu, Căruia m-am rugat să îmi dea o soluţie, mă trimite la Universitate! Gândul acesta m-a fericit, dar m-a şi responsabilizat, căci vreau neapărat să-mi iau diploma de absolvire: să înţeleg ce este iertarea şi prin iertare să ajung la iubirea Care vindecă! Fără iertare nu există iubire şi invers.

Ce să iertăm?

Eu am aflat, din sesiuni, că trebuie să mă iert mai întâi pe mine. La asta nu mă gândisem niciodată ! Din temele (proiectele) date, am înţeles cine sunt, de ce sunt cine sunt, de ce sunt cum sunt etc. În fine, lucrând la teme am conştientizat că trebuie să fiu extrem de sinceră, transparentă chiar! Nu mi-a fost deloc greu şi nici ruşine, pentru că Măicuţa nu judecă. Şi cu cât sufletul meu este mai bolnav (de patimi, de păcate), cu atât Măicuţa mă iubeşte mai tare. Căci şi sufletul are boli, precum trupul. Aşadar am fost transparentă.

Apoi am fost perseverentă. Mi-am dat un timp pentru fiecare sesiune şi am făcut exact ce scrie că trebuie

să fac şi am făcut. Am încercat să scriu cumva dinafara mea: să mă privesc cu detaşare şi să mă văd pe mine aşa cum sunt. Astfel, am reuşit să fiu foarte sinceră. Am încercat să nu mă îndreptăţesc pe mine, ci să scriu întâmplările cum s-au petrecut şi patima mea. Am încercat să nu scriu fraze pompoase, ca astfel să mă pricep mai bine. Să ştii că nu am omis lucrul rău datorită căruia firea mea s-a stricat. Scormonind în mine, am dat de dureri intense. Pe care le-am scris. Simplu.

M-a ajutat şi cartea „Meşteşugul Bucuriei", pe care am recitit-o în timpul Seminarului şi din care mi-am tot notat pe caiet fragmente la care am revenit:

„Taina meşteşugului bucuriei este să facem din fiecare clipă epicleză";

„Acesta este meşteşugul bucuriei: vindecarea mea ca persoană";

„O altă piedică în trăirea bucuriei este sentimentul că noi nu merităm bucuria";

„O mare piedică în calea bucuriei este gândul că eu nu mă pot ierta";

„Problema nu se rezolvă decât prin iubire";

„Când eu văd păcatul la cineva şi nu plâng, e semn că ochiul meu e bolnav";

„Să umblăm în vârful picioarelor printre trupuri, căci acolo, înăuntru, este un suflet despre care eu nu ştiu nimic"!

„Mai întâi şi mai întâi să ne îmblânzim pe noi", spune Măicuţa. Să ne vindecăm pe noi!

Apoi mi-am adus aminte ce spunea un sfânt părinte, şi anume că omul cu sufletul sănătos nu vede în jurul lui oameni răi. Toţi sunt buni, toţi sunt sfinţi. Astfel mi-am dat seama ce grad are boala sufletului meu (acută, cronică) şi unde este el: este pe cale, este în afara ei, este aproape de ea, dar se chinuie etc.

Şi, nu în ultimul rând, rugăciunea. Rugăciunea transformă aici, lucrarea o face chiar ea, prin Duhul Sfânt. De aceea, Seminarul este general valabil pentru zeci şi zeci de suflete şi totuşi atât de particular. Iată ce mai spune Măicuţa în „Meşteşug": „Bagă-te în cuvintele rugăciunii, cuibăreşte-te în cuvântul rugăciunii". Mai zice: „Te va învăţa rugăciunea". Adică cum „mă va învăţa rugăciunea"? Îmi spune ea mie ce să-i spun omului care m-a jignit sau ce decizie să iau sau încotro să îndrept viaţa mea? În realitate, cred că este foarte simplu: mă va învăţa să iubesc. Când eşti în iubire, eşti în Domnul Hristos şi dintr-o dată toate îţi devin clare şi luminoase şi frumoase.

Ca de obicei, m-am lungit cu scrisul. Sper să-ţi fie de folos modul în care am lucrat la acest Seminar. Să realizezi că sufletul tău este unic, veşnic, valoros!

Cu drag în Domnul,
V.

De multicel nu v-am mai scris. Cu mila Domnului, Seminarul îşi arată roadele. Fiecare zi e un examen şi eu încă mai pic adesea. Noul mod de a vieţui încă nu s-a înrădăcinat în mine. Am câteva lucruri care mi-au făcut bucurie şi mi-au certificat că e minunat să binecuvântezi totul. Ştiţi, vechiul mod mă provoca să spun, la nervi sau la ce ştiu eu ce inconveniente, cuvinte de cârtire şi durere care apasă tot mai greu. Dar dacă binecuvântez greul acela, se uşurează uneori şi într-o clipă. Exemplu cu vasele, că mi-i tare greu să le spăl zilnic – numai eu. Dar zic: „Doamne, fii binecuvântat, vino şi ajută-mă, dă-mi harul Tău ca să fiu harnică. Spală şi sufletul meu de mizeria păcatelor!".

Spuneaţi să-l pândim pe aproapele şi să prindem pricinile de iertare a lui. Ei, da' eu făceam invers. Îl pândeam să-l prind că nu-i corect, că nu-şi face datoria şi haţ, îl atenţionam. Şi pleca harul! Pacea fugea de la mine. Azi mă duceam cu cărucior cu copilul pe stradă şi la o intersecţie fără trecere de pietoni şi cu maşini multe, aiurea de tot, tot aşteptam să pot trece. Şi când să trec, numai văd o tanti la volan că îmi trece pe dinainte. M-am făcut foc şi am strigat la ea: „Băi, semnalizează...". M-a răscolit. Ea nu a respectat regula şi putea să mă calce cu copil cu tot. Ei, sufletul meu s-a umplut de mânie, de ceva care mă tulbura şi pe de o parte mă mustra conştiinţa că am strigat la ea. Dar mi-a amintit Duhul Sfânt şi am început să zic „Doamne, binecuvânteaz-o pe femeia aceea şi adu-i aminte să semnalizeze când trebuie şi fereşte-o de rele...", oricum, am tot formulat acolo până ce pacea a venit în suflet... Domnul să vă binecuvânteze lucrarea şi Îi mulţumesc că a rânduit să învăţ prin Sfinţia Voastră ce n-am învăţat la şcoală nouă ani. Slavă Ţie, Doamne!

Doina

Doină, Doiniţă dragă,

Îţi mulţumesc din toată inima mea! Da, mai cădem, cât trăim putem cădea, şi unde am mai fost, şi unde n-am mai fost, dar să învăţăm din durerea căderii că nu *acolo* e locul nostru, ci în Bucuria binecuvântării şi degrabă să alergăm la ea, cum ai şi făcut!

Cu deosebită recunoştinţă şi cu drag mare,
M. Siluana

Dragă măicuță Siluana,

MĂ BUCUR! E o bucurie pe care aș vrea să nu o mai pierd niciodată. Cum de poate rugăciunea pentru vrăjmași să aducă bucurie și lacrimi de mângâiere? Mă minunez cum Domnul ne miluiește. Mie mi se pare că ne umple de daruri pentru ca noi să ne bucurăm și mai mult, să-L căutăm în rugăciune. Ah, ce dulce-i rugăciunea, chiar dacă-i spusă de un copil ce abia a început să vorbească! De acum înainte am s-o includ în programul zilnic de rugăciuni: „Doamne, miluiește pe cei care mi-au făcut și îmi fac rău, m-au făcut și mă fac să sufăr și binecuvântează-i pe ei!".

Tot timpul m-au atras cuvintele „bine" și „bun", astfel că le-am căutat în multe din clipele vieții mele. Le-am căutat prin multe locuri, la mulți oameni, dar nu le-am căutat la Dumnezeu. Eu am vrut cele bune ale Domnului, dar fără El, și bineînțeles că nu le-am găsit. Nu îndrăzneam să-L caut, credeam că El privește doar la cei „buni", iar eu știam destul de bine că nu sunt „bună". Acest gând vrăjmaș m-a ținut captivă până când am citit „Între iadul deznădejdii și iadul smereniei" (Sfântul Siluan) și am simțit iubirea Domnului. Nu-mi venea să cred că Dumnezeu mă poate iubi în mizeria în care sunt și din care nu mă pot ridica.

„Sfinte Siluane, îți mulțumesc pentru rugăciuni și pentru că mi-ai arătat iubirea Domnului pentru zidirea Sa!"

...Boala copilului meu m-a adus în fața Domnului, suferința m-a adus în fața Lui.

„Doamne, ajută-mă!", am șoptit timid, și de atunci viața mea e alta, pentru că am simțit că, atunci când toți te părăsesc, Domnul nu te părăsește și nu te judecă, ci dimpotrivă, te ajută.

„Cum eşti Tu, Doamne?" îmi venea să strig, şi de atunci am început să-L caut. În Biserică, în Sfintele Taine, împlinind poruncile după putere şi cerând putere şi ajutor de la Domnul, de la Măicuţa Domnului, de la Sfinţi. Aşa am ajuns la lecţia iubirii vrăjmaşilor... Dar Domnul vrea fapte („pomul se cunoaşte după roade şi omul după fapte", „credinţa fără fapte moartă este"), iar eu vreau să-mi fac temele, aşa că rămâne să exersez binecuvântarea prietenilor severi. Acum simt şi ştiu că vrăjmaşi îmi sunt gândul şi fapta care mă despart de Domnul şi cunoscutul vrăjmaş al sufletelor noastre. Pentru mine este important să ştiu împotriva cui lupt şi care sunt regulile, pentru că de prea multe ori am căzut din neştiinţă, nepăsare sau uitare. Şi chiar de-aş mai cădea, să fug repede la Sfânta Spovedanie şi să continui lupta.

Binecuvântat fii, Doamne, pentru că m-ai adus la o aşa şcoală, slavă Ţie pentru toate! Dumnezeu să vă binecuvânteze în tot locul şi în toată clipa şi să vă umple de daruri.

Cu metanie, mult drag şi respect,
L.

Am fost duminică la Sfânta Liturghie, că ăsta este canonul. Acum începe să-mi fie drag să merg acolo. În fine, nu e ceea ce vreau să zic. Şi am discutat cu părintele, simţeam că am nevoie de spovedanie, cu inima împietrită. Ştiam că am greşit, dar încă nu-mi părea rău. M-a întrebat ce s-a întâmplat, m-am bâlbâit: „păi, era să cad... adică am căzut". Părintele se tot uita la mine. Aştepta un răspuns clar. Şi a sosit răspunsul singur, ca şi cum cineva mi l-ar fi suflat la ureche: „Părinte, am vrut să fac voia mea şi nu voia lui Dumnezeu.".

Părintele mi-a zâmbit, a zis „Asta e!", de parcă aș fi câștigat la loto; mi-a făcut cruce și după, mi-au venit lacrimile. Eu plângeam și lumea se uita la mine... ce jenă... dar am simțit ce e dragostea și mila adevărată... dragostea asta care a fost cu mine de când eram mică, Slavă lui Dumnezeu!!! Ce Creator minunat!!

Vă scriu, Maică, vă scriu... nu știu cine ar putea să mă înțeleagă și vreau să împărtășesc. Într-o zi o să învăț să țin pentru mine...

Doamne ajută!
C.

Iubit copil,

Chiar dacă ne e jenă de privirile celor din jurul nostru, când ne manifestăm uimirea de a fi atât de iubiți de Domnul, să îndrăznim! Cine ar putea pricepe, privind din afară, asemenea taine?

Cu drag și recunoștință,
M. Siluana

Maică Siluana, știți cum e? Că înainte mă simțeam adesea tare singură și simțeam că nu e nimeni atât de aproape de sufletul meu. Și pe prietenii mei îi simțeam departe, dar acum ei sunt în sufletul meu și nu mai pleacă nicăieri, de când am descoperit că mă pot ruga pentru ei și îi pot purta cu bucurie acolo, în inimă. Și astfel, parcă nimeni nu mă mai dezamăgește, pentru că nu mă mai aștept la nu știu ce de la fiecare, decât să îl pot iubi și să mă bucur de existența lui în viața mea.

Și acum înțeleg că e important să fii fericit ACUM și AICI, cu clipa care ți se dă și tot ceea ce conține ea și tot ce vine e în grija lui Dumnezeu și e frumos, în măsura în care trăiești fiecare „acum" cu frumusețe.

Maică Siluana, face miracole rugăciunea pentru celălalt, în primul rând în sufletul tău. Şi dacă în tine e seninătate şi împăcare, atunci îi poţi dărui ceva bun din tine şi celuilalt.

Eu am încetat să mai fac ultima sesiune a Seminarului acum mai mult timp, pentru că am simţit că nu mai am nevoie, am păstrat din el doar ce am considerat eu mai important pentru mine. Apoi, odată, la nevoie, am început să-l fac din nou, dar de data asta mi-a fost de-ajuns doar prima săptămână... Seminarul e o formă extraordinară de autocunoaştere, mărturie pentru cei care vor să-l facă şi încă nu au îndrăznit.

Cu drag tuturor,
Iulia

Da, Iulia mea dragă,

Da, face miracole rugăciunea pentru celălalt, pentru că celălalt e chiar viaţa mea, cum spune Sfântul Siluan!

Să o facem, fie şi numai cu buzele şi minunile nu vor înceta! Cercul strâmt al egoului se va lărgi mereu şi mereu!

Da, poţi lua ce te ajută şi te zideşte din Seminar! El lasă urme în noi, aşa cum lasă şcoala urme!

Fii binecuvântată şi curaj pe Cale!

Mulţumesc pentru mărturie!

Cu dragoste,
M. Siluana

Scumpa mea măicuţă Siluana,

Nu e lipsă de respect adresarea mea, e o dintr-o dragoste cum n-am mai simţit. Nu ştiu cu ce să încep, mi-e

frică să nu scap ceva, dar și să nu mă înșir prea mult. Mai întâi, astăzi am primit cărțile, sunt atât de fericită, am frunzărit puțin și știu că îmi vor schimba viața. Dar gestul dumneavoastră l-a copleșit și pe soțul meu, el nu credea că există pe lume oameni dezinteresați, dumneavoastră l-ați convins de asta. Dumnezeu chiar lucrează, lucrează cu adevărat și concret! A lucrat în familia mea, minuni mai mari decât s-au petrecut în casa mea nu pot fi! Soțul meu a început să spună rugăciunea lui Iisus, a făcut asta fără să-mi spună. Mi-a zis abia după vreo două zile; mi-a zis că era foarte supărat și a zis : „hai să încerc"; și Dumnezeu a avut milă și i-a dat semn că există! Mi-a zis că a coborât în el o pace și o liniște și într-adevăr a dormit ca un prunc în noaptea aceea, și eu am văzut asta...

Sunt atât de fericită, nu-mi vine să cred! Eu, la începutul acestui drum, nu speram nimic, în orice caz nu-mi imaginam asta și, dacă speram în minuni, altele erau minunile pe care le așteptam și de fapt nu le așteptam, era ceva cu care mă hrăneam ca să pot supraviețui, dar știam că nu vor veni niciodată, știți dumneavoastră ce vreau să spun, chiar dacă eu nu știu a spune.

Mă rugați să accept să puneți fragmente din mesajul meu pe site. Dacă credeți că poate fi de folos cuiva, puneți-l. Nu mă mai tem, am învățat că nu trebuie să dau socoteală decât lui Dumnezeu pentru ce fac. Și așa cum și eu am învățat din mesajele celorlalți, nu-mi pot permite să fiu egoistă. Pentru că așa am fost atrasă spre dumneavoastră, citind mesajele și răspunsurile, și, așa cum vă scria chiar astăzi cineva, de multe ori am plâns citind. Eu sunt mai timidă, asta-i tot, nu e altceva care să mă încurce. Datorită Seminarului mi-am descoperit independența față de lume și dependența numai și

numai față de Dumnezeu. Știu că, dacă îmi leg libertatea de Dumnezeu, nu o să fac rău nici la alții, cel puțin așa mă învață El, mie nu-mi rămâne decât să înțeleg și să mă străduiesc, așa cum spuneți dumneavoastră.

Cartea am început-o și îmi subliniez ușor cu creionul pasaje la care să revin atunci când simt nevoia de ajutor. Sunt în ea lucruri care nu-mi pică bine, mi-e greu să le fac, și mă rog lui Dumnezeu să mă ajute. Ce bine mă simt la gândul că mă va ajuta, acum știu asta. Parcă nici nu mai e așa mare efortul meu, tot de la dumneavoastră am aflat că nu are rost să mă consum și să mă enervez pentru ce nu pot să fac, trebuie numai să mă rog sincer.

Cu teamă să nu vă răpesc prea mult timp, încheiez și vă asigur de toată dragostea și recunoștința mea,

S.

Draga și ascultătoarea mea S.,

Ce bucurie trebuie să fie în inima de om a Domnului când vede și simte bucuria noastră venită din ascultarea simplă de El! Da, se vede că nu ajungem la această bucurie până nu moare în noi orice speranță deșartă în deșertăciuni!

Mulțumesc mult pentru acordul tău de a dărui din bucuria ta celor care încă se tem de Iertare și Binecuvântare, adică de prezența vie și lucrătoare a Domnului în viața lor!

Cu drag și recunoștință,
M. Siluana

Dragă Măicuță Siluana,

(La sfârșitul sesiunii a șasea)

A plecat bucuria la fel de brusc cum a apărut, dar a rămas liniștea, pacea. Nu mă mai simt sfâșiată, parcă în rugăciune i-am adunat la piept, i-am îmbrățișat pe toți cei care m-au rănit (chiar și pe mine). Acum pot face diferența între păcat și păcătos și, indiferent ce ar face cineva, acum știu că orice om este după chipul și asemănarea Domnului. Acum pot urî păcatul fără să urăsc persoana. Slavă Ție, Doamne, pentru toate!

De ce este atât de grea viața, mă gândeam de multe ori? Acum știu răspunsul: pentru că o trăim fără Dumnezeu, fără El nu avem puterea să facem față durerii provocate de lume și de noi înșine. Cu El totul e dar, e iubire, e bucurie că primești și că dăruiești, e puterea de a înfrunta tot necunoscutul, e vederea propriei neputințe, e liniștea din tine, chiar dacă trăiești într-o lume nebună, nebună.

Bine îmi este mie aici, cu Tine, Doamne! „Gustați și vedeți că Bun este Domnul!". Acum mi-e frică să nu Te pierd, Doamne! Mi-e frică să nu Te alung!

„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătoasa!"

Mă simt înregită acum, de parcă asta-mi lipsea: o rugăciune zilnică pentru prietenii severi în care să-i strâng în suflet, ca o îmbrățișare.

În ce relație sunt eu cu Tine, Doamne? Nu știu, știu doar că acum privesc viața ca pe un dar, nu mai este doar ce mi-au dat părinții mei. Și acum ce fac eu cu acest dar? Te rog pe Tine, Doamne, să-l primești și să mă ajuți să fac voia Ta, pentru că am obosit făcând voia mea, care s-a dovedit a nu fi ceea ce-mi trebuie. Eu nu știu ce e bine pentru mine, așa că tot ce voi primi

de acum înainte va fi ca de la Tine, Doamne, şi le voi primi cu mulţumire şi binecuvântare, pentru că vor fi după voia Ta.

(Prima sesiune opt)

Rămân uimită în faţa iubirii Domnului. Exerciţiul duhovnicesc este binevenit pentru mine. Este exact ceea ce-mi lipsea, ce nu făcusem niciodată în viaţă: să mulţumesc şi să binecuvântez cu adevărat, să simt asta, nu s-o spun numai din gură, să simt că viaţa s-a transformat în dar în loc de dat. Ce am trăit eu până la acest Seminar a fost doar moştenirea de la părinţi. Acum e minunat să simt că viaţa mea este DARUL DOMNULUI pentru mine şi-mi doresc ca tot ce voi întâlni de acum înainte să le primesc ca din mâna Lui, să înţeleg ce-mi transmite, ce trebuie să învăţ, să-I mulţumesc şi să-L binecuvântez.

Doamne, fii binecuvântat în fiecare clipă a vieţii mele, în fiecare eveniment, plăcut sau nu, pe care l-am trăit!

Doamne, fii binecuvântat în părinţii mei, în fraţii mei, în fiecare persoană pe care am cunoscut-o şi cu care am stat de vorbă!

Doamne, fii binecuvântat în tot locul şi în toată clipa trăirii mele!

Doamne, fii binecuvântat în mintea mea, în sufletul meu şi în trupul meu!

Fie Numele Domnului binecuvântat de acum şi până-n veac!

Vă mulţumesc pentru punerea la dispoziţia noastră a acestui Seminar, pentru consiliere şi îndrumare. Fiţi binecuvântată!

Rugăciunea pentru vrăjmași va rămâne în programul meu zilnic.

Cu metanie, multă mulțumire,
mult, mult drag și respect,
Liliana

La două-trei zile după ce am terminat Seminarul și mă perpeleam că răspunsul de la dumneavoastră nu mai venea, hop și-o probă: soțul meu vine supărat acasă și, printre altele, voalat, îmi reproșează că e singur, că nu are ajutor... Îmi cer iertare în gând (pentru că nu pot cu voce tare) și cât e ziua de lungă am rugăciunea ca tovarăș (câte una scurtă, ca să pot fi atentă la cuvinte). De când mi-ați spus dumneavoastră, de câte ori îl văd sau îmi amintesc de el, spun: „Doamne, miluiește-l și-l binecuvântează pe soțul meu!". Dar parcă așa de bine mi se potrivește, încât spun și pentru copiii mei și pentru frații și părinții mei și pentru fiecare cu care mă întâlnesc în cale și asta îmi aduce multă bucurie. Vă mulțumesc pentru așa dar, ***binecuvântarea!***

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Pot să mai spun și altor creștini care nu au internet și nu binecuvântează tot ce întâlnesc, că multă bucurie e aici!

Și soțul a stat supărat vreo trei zile și, la insistențele mele, mi-a spus cauza supărării: avea ceva probleme la serviciu. Eu m-am mirat că nu m-am supărat și nu mi-am pierdut pacea și nici nu l-am acuzat pe el și m-am și bucurat (mare minune binecuvântarea!).

Aseară, fratele meu a deschis o discuție despre Domnul, de unde știu eu că El e Fiul lui Dumnezeu, de unde știu eu că Ortodoxia e cea care are Adevărul. I-am răspuns și eu că problema este cui acorzi încredere, iar

eu cred în Biserica Ortodoxă. Discuţiile pe tema asta mă tulburau înainte şi-mi era frică de neputinţa mea de a convinge, însă acum nu m-am mai tulburat şi am binecuvântat şi mulţumit lui Dumnezeu că am avut ocazia să spun Crezul cu alte cuvinte şi m-am bucurat.

Doamne, miluieşte şi binecuvântează pe fratele meu!

Asta da viaţă! Sunt tot eu în acelaşi timp şi spaţiu, dar cu altă viaţă!

Vă mulţumesc, Măicuţa mea dragă!

Cu metanie, mult drag şi respect,
L.

Mulţumesc şi eu, copil ascultător şi viteaz, pentru permisiunea de a pune aici aceste câteva fragmente din mesajele tale!

Domnul să te răsplătească pentru dar!

Cu drag mult şi respect,
Maica Siluana

Sărut mâna!

Sunt o tânără din Botoşani. Merg pe 18 ani şi lucrurile devin din ce în ce mai complicate... Sunt pradă răului: nu merg la biserică în fiecare duminică (şi atunci când merg cu greu stau atentă), deci biserica nu mi-e ca o mama... Mă rog, dar simt că nu mă dedic cât trebuie, ba uneori mă grăbesc ca să pot pune la punct nişte treburi lumeşti şi deşarte, deci nu-L am pe Dumnezeu de tată, nu-mi ascult mama şi o supăr, sunt rea de gură şi foarte nervoasă, nu sunt bună la suflet, nu pot întoarce şi celălalt obraz când sunt lovită, îmi pasă de părerea lumii, sunt foarte orgolioasă şi ancorată

în cele trecătoare de pe acest pământ! Am patima banilor și a hainelor, mă refugiez în ei, precum și în discotecă... nu am fost în post la disco, dar mă chinuie gândul de a merge tot timpul... nu am căzut în păcat cu vreun băiat, dar nu știu câtă importanță mai are, dacă am atâtea păcate pe care alți adolescenți nu le cunosc la vârsta mea... Sunt frustrată... am avut un tată bătăuș, acum părinții mei s-au despărțit; am un frate bolnav psihic, iar eu îi calc pe urme... am deseori stări de plictiseală și nemulțumire deși, slavă Domnului, mai că nu-mi lipsește nimic! Cel mai greu mi-e să-mi găsesc un echilibru. Când sunt machiată și în discotecă, când mă dau în talente, mă simt bine și atotputernică, dar când apar adevăratele suferințe, mă găsesc foarte descoperită, fără cap și fără coadă, fără credință, deci cu NIMIC! Sunt ca o frunză în vânt, el mă poartă unde vrea și poate ar fi mai ușor dacă aș cădea pur și simplu, pentru că ce face el cu mine nu e nici pe departe dans... De multe ori gândesc bine, în spirit divin, doresc să încep o viață nouă, dar orice părere din afară sau un imbold străin de orice fel mă dărâmă! Nu cunosc adevărata fericire de la Dumnezeu... și mi-e foarte greu să cred că există și că o voi cunoaște după ce voi fi mai aproape de ceea ce se numește „creștin". Știu că numai Dumnezeu ne ajută, la cât de mici și slabi suntem, dar tentațiile sunt mari și EU, o mare proastă! Am dreptul să aleg: lumină sau întuneric... Realizez că nici măcar într-o zi din viața mea nu am respectat toate poruncile, eu nu știu ce înseamnă frica de Dumnezeu (Doamne, iartă-mă!), dar văd cât de pierdută sunt în această lume din ce în ce mai nebună și depravată! Sunt la granița dintre rău și bine, sunt în pragul maturității și mi-e greu să mă comport ca atare... sunt o lașă și fudulă pe

deasupra! Vreau să mă schimb, dar sunt atât de slabă şi e aşa greu să vrei să fii altfel, când toţi din jurul tău parcă fac tot posibilul să te împiedice... Pentru mine, la vârsta asta totul e aşa derutant şi totuşi mă bag în prostii mai mari ca mine...

Să ştiţi că sunteţi o binecuvântare! Vă mulţumesc, mă abţin să mai scriu, deşi abia am început...

P.S.: Aş dori şi eu să cunosc persoane dintre cele suferinde care vă scriu dumneavoastră, poate aşa aş deveni mai recunoscătoare...

A.

Fetiţa mea dragă,

Nu e uşor să fii adolescent şi nu e uşor să fii om bun! Nu fi prea exigentă cu tine! Eşti încă un copil şi ai avut şi probleme destule până acum. Dacă mergi la biserică, aşa cum poţi, şi te rogi şi te spovedeşti, nu fi tristă că nu eşti încă desăvârşită! Ai răbdare cu tine! Şi ai grijă de sănătatea ta!

Faptul că eşti încă fetiţă cuminte într-o lume aşa nebună e o dovadă că eşti puternică şi că vei birui toate cu Domnul!

Acum ai nevoie de prieteni duhovniceşti şi de înţelegere.

Cred că pe site ai găsi astfel de prieteni şi vezi că cineva a înfiinţat un forum de discuţii între cei care sunteţi pe site.

Mie, te rog să-mi scrii cât poţi de mult, despre toate problemele tale, şi eu voi încerca să te ajut cum pot şi mă voi ruga pentru tine. Ai un părinte duhovnic?

Nu te lăsa, fetiţa mea iubită, şi alege sănătatea şi curăţia şi Domnul nu te va părăsi. Când ieşi pe uşă din

casă, fă cruce și roagă-L pe Domnul să te păzească de tot răul și ai răbdare cu tine! Și nu chiuli de la școală!

Cu drag și încredere,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuță!

Am un mesaj pentru A., tânăra din Botoșani.

Dragă A., când ai scris „frunză în vânt", mi-am amintit că exact la fel spuneam eu despre mine când eram la liceu. Nu-mi imaginam că voi da la vreo facultate, nici nu știam la care, mă simțeam destul de pierdută și fără perspective. Nu credeam în vreo schimbare, nu credeam că eu m-aș putea schimba în bine. Mergeam la biserică de prin clasa a șaptea (când Domnul mi-a adus la ora de religie pe părintele care avea să-mi devină duhovnic), dar eram departe de Dumnezeu.

Zilele trecute însă mă gândeam la lucrurile astea și observam că nu mă mai simt așa pierdută ca pe vremea aia. Greutăți sunt și acum, chiar mai mari ca atunci, dar e altfel. Dumnezeu a intervenit și a schimbat fără ca eu să-mi dau seama de asta; așa mi-a dat și putere să cred în schimbare, să cred că mă poate îmbunătăți. Acum, cu ce am fost eu ocupată, de nu mi-am dat seama ce face El (glumesc)... Am încercat să-mi ascult duhovnicul, apoi să citesc din scrierile Sfinților. Și conferințele maicii Siluana ori ale părintelui Rafail Noica m-au ajutat mult. Așa se întâmplă: facem puțin și primim înmiit. Iar rugăciunea este un leac minunat.

Curaj, că Domnul nu ne scapă din ochi, de tare ce ne iubește!

Doamne ajută!

Cu drag,
Dana

De îndată ce sufletul reuşeşte să se desprindă puţin de sub tirania teribilă a contestării, a neacceptării: „De ce a făcut Dumnezeu lumea astfel şi nu altfel??", de îndată ce sufletul face o pauză în a mai lupta împotriva firescului, observ o normalizare, un firesc, o naturaleţe, o aşezare în albia îndelung dorită şi sperată a sufletului meu.

Nu ştiu cine este autorul acestei rugăciuni: „Doamne, dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile aşa cum sunt, curajul să le schimb pe cele pe care le pot schimba şi înţelepciunea să le pot deosebi", dar mi se pare că sintetizează aici o întreagă atitudine sănătoasă de viaţă. Privind în spate, observ cu stupefacţie că adesea am luptat să schimb la modul obsesiv ceea ce trebuia să accept cu seninătate, iar ceea ce trebuia schimbat cu curaj, am acceptat cu tristeţe şi resemnare. Cât despre înţelepciunea de a le deosebi... o aveam în acea formă ciudată şi răsturnată a confundării celor două. Şi încă o mai am.

Iată, când lupta absurdă încetează, Hristos începe să lucreze şi să schimbe. Mare este Dumnezeu! Îl ştie că fără El nu putem face nimic. Ştiu atât de bine că mă iubeşte, şi încă atât de mult. Mi-a trimis atâtea piedici insurmontabile, atâta chin şi efort şi suferinţă în a obţine şi cea mai mică realizare în ultimul timp, încât nu pot decât să mă gândesc cu recunoştinţă că a vrut cu tot dinadinsul să mă tragă către El. Nu ştiu de ce, pentru că în mod normal I-am întors spatele atât de categoric, vrând să fac voia mea. Dumnezeu ştie tot timpul că, neatârnând de El, Care este Sursa Vieţii, libertatea după care am tânjit o viaţă ar fi căpătat forme monstruoase. De când mă ştiu am tânjit după această libertate, într-o formă evident supradimensionată,

comparativ cu cei care mă înconjurau. Dar era o ambivalență dureroasă în mine, pentru că aveam nevoie de oameni, mă sprijineam pe ei ca pe niște cârje, însă îi uram și mă uram pentru că aveam nevoie de ajutorul lor. În general, din copilărie, am încercat să reduc la minimum minimorum dependențele mele. Încă nu înțeleg de unde a provenit în mine această pornire. Începusem cu alimentația: am început să am o enervare teribilă față de faptul că aveam unele intoleranțe alimentare și am făcut tot posibilul să le elimin. Am ajuns să mănânc orice, oricum, oriunde. Am ajuns să mă consider extraordinar văzând alergiile alimentare ale unora, indigestiile lor, preferințele lor culinare de nesubstituit, unii, cu lactate, alții, cu vegetale, alții, împotriva cărnurilor ș.a.m.d. Era o modalitate relativ ușoară de a mă considera superior față de ceilalți și dădeam multă satisfacție mândriei mele astfel. Câștigam mult timp personal și rapiditate a asimilării nutrienților și mă puteam concentra asupra lucrurilor „cu adevărat importante". Făcând toate astea de capul meu, nu puteam – cât de bine înțeleg acum! – să le fac la modul sănătos și normal· plăteam un preț greu, însă consideram că merită, atunci: fumam enorm. Cu victoria împotriva „calității" alimentelor, am căutat și diminuarea cantității, astfel încât am crescut proporțional numărul de țigări fumate. Am ajuns la trei pachete pe zi, în momentele finale ale acestei pseudo-asceze morbide. Trăgeam cu satisfacție din țigară și râdeam în sinea mea văzând cum prietenii mei umblau cu stres și cu grijă după diverse produse culinare. Totul îmi părea atât de simplu.

Iată patologia viciului și demonismul patimii: căzut fiind, te crezi puternic și intangibil. Doamne, de unde

m-ai scos! Nu doar despre fumat vorbesc, ci despre starea mea morală. Fumând enorm şi trăgând în principal fumul pe nas (iniţial datorită sensibilităţii plămânilor mei, ulterior am realizat că obţineam mai multă plăcere astfel), mi-am distrus simţul mirosului. Cum trăiam în primul an de facultate într-un mediu destul de mizerabil, în cămin studenţesc, lipsa mirosului m-a scutit de neplăcerile de a simţi diversele emanaţii care pluteau în aer. Iată, eram cu un pas mai aproape de acea „libertate". Da, libertatea pe care o dobândeam nu era prin trăirea frumoasă a vieţii sau prin despătimire, ci prin aplatizarea structurilor mele fiziologice şi sufleteşti de percepţie. Nu am reuşit să merg prea departe în această direcţie nebunească, cred că Dumnezeu şi o puternică iubire de echilibru, de viaţă, sănătate şi frumos, sădite în mine de El, nu m-au lăsat să mă mutilez prea tare nici fizic, nici psihic, pentru a dobândi acel fals control asupra corpului meu şi asupra pornirilor mele interioare.

Din nou, îmi aduc aminte atât de clar că mă luau pe dinainte emoţiile şi sentimentele şi adesea îmi spuneam în sinea mea: trebuie să impun dominaţia raţiunii, a minţii, a intelectului asupra a tot ceea ce sunt, trebuie să devin rece şi insensibil şi numai aşa voi putea reuşi fără greş în ceea ce-mi propun. Îmi uram slăbiciunea „muierească". Tata urla din interiorul meu adesea: „Eşti o tufă, eşti o muiere bleagă!". Avea o ură extraordinară în priviri când mă prindea de piept, mă strângea şi-mi urla asta. Eram o păpuşă fără oase în mâinile lui uriaşe, o cârpă. Sufletul meu de copil se asocia cu mama, care era mereu dominată, lovită, insultată, umilită. Ce ciudat! Se întâmplau două fenomene în sufletul meu: Eram mama mea, adică eram într-adevăr muiere bleagă, dar în acelaşi timp simţeam

în mine dându-mi târcoale ispita de a ucide, care era finalul urii şi al mâniei pe care tata le stârnea în mine, nefiindu-mi de fapt tată, ci tiran şi despot întunecat al unui regat (familii) al violenţei, alcoolismului şi al fricii. Sufletul meu de copil bănuia cumva că, dacă se lasă infestat de această ură, va muri. Dar am crescut cu sămânţa acestei uri împrăştiată peste tot în sufletul meu, astfel încât, în disperare de cauză, simţind cum prinde rădăcină şi începe să dea „roade", prin resentimente, dorinţa de răzbunare, dorinţa de a domina, începeam disperat să-mi transform sufletul în pământ pustiu şi arid. Nu creştea nici buruiana otrăvitoare şi ucigaşă, dar nici grâul cu spice frumoase. Era un efort sortit finalmente eşecului, pentru că anii treceau şi eu creşteam atât de deformat şi atât de nearmonios, de ne-firesc. Multe seminţe ale acestei uri au început să crească şi nu le-am mai putut opri, iar dacă le-aş fi smuls, le-aş fi smuls probabil cu bucăţi de carne şi de sânge, aşa că am încercat să le dirijez creşterea, să le tund, să le deviez, să le dau aparenţa de plante inofensive. Creşteau amestecate cu cele bune, împletite unele cu altele.

Doamne, din nou, atât de plin sensul acestui cuvânt: ***fără iubire, ne sinucidem, crezând că ucidem omul cel vechi.*** *Fără iubirea lui Hristos nu există vindecare. Şi, ce este mai minunat, această descoperire atât de târzie, Doamne, atât de târzie şi totuşi atât de devreme, fără iubirea lui Hristos nu putem începe pocăinţa, adevărata pocăinţă ca bucurie a întoarcerii fiului risipitor către Tatăl său. Iar adevărata pocăinţă a fiului risipitor a fost după ce Tatăl său l-a primit în iubirea Lui.*

Cred că până ce nu înţelegem că Tatăl stă mereu cu braţele deschise nu putem să fim vindecaţi.

Am adesea momente în care mă pocăiesc cu spatele la Dumnezeu, stând în genunchi, cu fruntea lipită de pământ, dar întors, răsucit în încăpăţânarea mea atât de omenească, şi ştiu că El este acolo, la Răsărit, în lumină. Dar eu stau cu îndârjire cu faţa spre apus şi nu mă întorc decât din când în când către Iubirea Lui. Cam aşa simt. Nu pot să explic mai bine ceea ce simt.

În sfârşit, înţeleg puţin cu sufletul. Pocăinţa mea, făcută egoist, individual, cu spatele la Dumnezeu, nu este răscumpărare! Hristos a plătit deja pentru păcatele mele! Tot ceea ce trebuie să fac este să mă întorc către Dumnezeu. Doamne, cât de greu este ca, văzând puţin din adâncimea păcatului, să nu simţi nevoia teribilă de a fi pedepsit! Noi, oamenii, vrem pedeapsa, o căutăm sau o aplicăm celorlalţi în atâtea forme vizibile şi invizibile, pentru că nu putem metaboliza răul şi suferinţa pe care am produs-o sau care ni s-a produs. Adesea coborâm (sau îi coborâm pe ceilalţi) în cele mai adânci forme ale mizeriei şi suferinţei cu o deplină convingere interioară că o meritâm (sau că merită), ca pedeapsă. A sta în mizerie şi suferinţă şi pedeapsă fără gândul la Dumnezeu, fără a dori iertarea Lui, fără a te preocupa măcar de posibilitatea iertării este o mare ispită a celor care trăiesc cu un adânc sentiment de culpabilitate bolnavă.

Canonul de umilinţă nu este pedeapsă pentru păcatele mele, ci este ajutor pe drumul către vindecare şi întoarcere acasă.

Metaniile sau postul nu sunt autoflagelări, nu sunt nici plata păcatului, nu sunt nimic din toate prejudecăţile mele omeneşti revendicative şi vechi-testamentare.

Deşi teoretic lucrurile îmi erau „clare", în adâncul sufletului meu am crezut întotdeauna că Hristos a luat

asupra Sa doar păcatele umanităţii de până la El. Nu am înţeles niciodată cu toată fiinţa mea că Jertfa Lui transcende istoria până în mine, până în prezentul meu, care devine prezentul Lui.

Prin Învierea Lui, Hristos coboară şi în iadul meu acum, astăzi! Şi îi ridică de acolo pe toţi strămoşii mei. Iată legătura de neam. Iată, fiecare copil are în sine, de la Dumnezeu, speranţa de mântuire a întregului său neam.

Doamne, tainice sunt lucrurile Tale şi mă înspăimânt în faţa Ta. Slavă Ţie!

C.

Dragul meu C.,

Te primesc de atât de puţină vreme în casa inimii mele şi deja te simt acolo dintotdeauna! Ca şi pe mulţi fraţi ai tăi din Seminar! Şi asta cu o inimă atât de îngustă şi egoistă! Îţi dai seama ce trebuie să fie în inima de Om a Domnului?

Mulţumesc, om drag, pentru biruinţa împotriva împotrivirii care ar fi putut să te oprească din drum!

Biruinţele voastre nasc în mine o recunoştinţă ameţitoare, în care voi, fiecare în parte, şi Dumnezeu sunteţi una! Da, fără Dumnezeu, e limpede, nu se putea întâmpla nimic. Dar fără voi, fără tine, fără jertfa ta de a-I face loc, iarăşi, ce s-ar fi putut întâmpla? Nimic! Şi eu, lângă voi, devin deodată, martora creaţiei din nimicul atât de posibil! Ştii, de când Domnul m-a scos din mocirla nimicului fără faţă şi fără sens, toată viaţa mea s-a adunat, s-a concentrat în dorinţa de a spune celor care suferă cum am suferit eu oarecând: *Încercaţi numai! E atât de simplu!* Şi tu, copil drag, dimpreună cu toţi

„nebunii" care aţi răspuns acestei provocări, sunteţi dovada că nu sunt nebună! Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

Mulţumesc pentru rugăciuni!

M. Siluana

Maică, eu nu mai înţeleg nimic... Vă rog din inimă să mă lămuriţi şi pe mine ce se întâmplă cu persoana mea! Aştept neîncetat şi cu disperare (credeţi-mă) răspunsul dumneavoastră, pentru că ceva este în neregulă. Tocmai am încheiat o discuţie cu un prieten de-al meu pe Messenger, pe care aş dori s-o reproduc, ca să înţelegeţi mai bine prin ce trec în momentele acestea!

Mihai: Eu am calea mea şi e una a bucuriei şi a recunoştinţei, a ta e altceva...

Eu: Şi ce? Viaţa asta e bucurie în Hristos, adică sacrificiu şi jertfă (eu aşa percep).

Mihai: Tu iei viaţa prea în serios şi ea te ia la fel din cauza asta... Trebuie să realizezi că e totul o joacă, Dumnezeu ţi-a dat viaţa să te bucuri de ea în orice, vezi copii, bucură-te, te uiţi la cer, bucură-te, te uiţi la tine în oglindă şi mulţumeşte-I Celui de sus. Dacă mâine paralizezi, crezi c-o să te simţi mai rău sau mai bine? Ştiind că erai tânără şi în putere? Şi te simţeai mizerabil... Tu nu faci decât să-L mânii pe Dumnezeu că nu înţelegi ce ţi-a dat şi doar plângi... şi te simţi mizerabil şi mai iei şi numele Lui în deşert.

Eu: Ce te face să crezi asta?

Mihai: Pentru că te comporţi ca ultima leproasă, doar plângi. Ştii zicala aia: „înţeleptul se bucură cu ce are şi prostul plânge pentru ce n-are"?

Eu: Păi eu ce n-am?

Mihai: N-ai! Tu doar te plângi. Fii sinceră cu tine, viaţa e atât de frumoasă, dar cum îi poţi vedea măreţia

când tu te gândeşti că eşti nedemnă de ea? Asta-mi arăţi tu... şi ştii ce e cel mai distractiv? Că tu de fapt nu ai credinţă, e doar gura ta care strigă şi vorbeşte despre Dumnezeu toată ziua, dar ţie de fapt ţi-e frică, pentru că nu ai credinţă, e doar pe buzele tale...

Eu: Doamne, mă sperii, aşa să fie?

Mihai: Tu eşti confuză şi foloseşti numele Lui ca paravan, îţi baţi joc de tine prin gânduri mizerabile, în loc să fii fericită şi să te gândeşti că Domnul te vrea fericită... Of, ai înţeles total greşit Noul Testament... Nu faci decât să te izolezi, crezând că aşa Îl mulţumeşti şi-I faci pe plac, dar greşeşti, te autodistrugi...

Eu: Poate că ai dreptate... Încep să mă gândesc serios la asta!

Mihai: Ziceai că vrei să duci o viaţă de pustnic... Tu ştii ce te aşteaptă acolo? Răul... nu? Nu eşti pregătită pentru aşa ceva. Tu te gândeşti doar la rău!!!! De asta ai şi atacurile de panică de care-mi spuneai, pentru că te gândeşti mai mult la rău decât la Domnul!

Eu: Auuu, ce tare m-a durut asta...

Mihai: Domnul înseamnă fericire, compasiune, iubire... Câte din astea le simţi?

Eu: Compasiunea, cred.

Mihai: Eu nu, din moment ce te chinui aşa, dacă aveai compasiune, nu se ajungea aici... le simt în pragul disperării! Ai totul, dar nu vezi asta! Trebuie să ai încredere în tine în primul rând... Vezi prea negru totul! Diavolul e neîncredere, îngrijorare, teamă, exact ce simţi tu de când am vorbit!

Eu: Unde să caut toate astea... sunt aşa dezamăgită că-L dezamăgesc!

Mihai: Dumnezeu te aşteaptă să te întorci cu credinţă la El! Te vrea fericită şi cu credinţă!

Eu: Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale... Sper să mă fi ajutat!

Cam asta a fost, Maică dragă, şi recunosc că m-a pus pe gânduri... Şi am simţit că-n mare are dreptate, dar eu am nevoie de cuvântul dumneavoastră...

Eu cred că am gustat foarte puţin din Harul Lui, dar datorită neîncrederii şi fricii m-am îndepărtat şi am ajuns la disperare... M-am bucurat la început şi poate m-am simţit mai specială decât alţii, dar n-am făcut decât să decad...

Mă consum, Maică, şi plâng în fiecare seară, pentru că simt că nu fac deloc bine ce fac şi că asta nu mai e credinţă!

De ce nu pot şi eu să scap de suferinţa asta care mă împresoară şi de ce nu pot să mă bucur de Dumnezeu?

Ajutaţi-mă, Maică, simt că mă prăbuşesc, vă rog să mă credeţi...

Am o mare tristeţe în suflet. Vă rog, călduros şi disperat, să îmi spuneţi, pas cu pas, ce trebuie să fac să-L cunosc pe Domnul şi să Îl simt în inimă şi nu în vorbe, aşa cum spune şi Mihai... Îmi vreau credinţa înapoi, Maică! Vreau să scap de frică şi deznădejde... Mă doare sufletul şi nu ştiu de unde-mi vine durerea... Mi-e frică să mai plâng, mi-e frică să mai suflu... Aştept o vorbă, o încurajare, un zâmbet...

Sărut-mâna!
Adina... mi-e şi ruşine...

Da, Adina mea dragă, bine faci că îţi este ruşine!

Ştii, iată Domnul ţi-a vorbit prin gura acestui băiat! Să-i spui că-i sărut fruntea pentru că primeşte înţelepciunea sub ea!

Acum, tu fii atentă: dacă alegi tristețea fără motiv și plânsul, înseamnă că refuzi maturizarea și poruncile lui Dumnezeu și vei deveni depresivă. Poți să te îmbolnăvești psihic de-adevăratelea! Și asta va fi alegerea ta, pentru că îți face plăcere să te vaieți, să atragi atenția asupra ta prin tristețe și plâns! Poate scapi c-o simplă isterie! Dar cel mai bine ar fi să înveți Bucuria în Biserică! Iată, ai și prieteni pe măsură!

Te rog, fii onestă cu tine și alege viața!

Te rog să facem Seminarul *Să ne vindecăm iertând*, dacă ai în viața ta lucruri pe care nu le poți ierta și să înveți binecuvântarea și bucuria!

Te aștept cu drag dacă te hotărăști pentru Seminar!

Cu drag și încredere
că vei depăși acest moment,
M. Siluana

Sărut mâna, Maică!

Îmi amintesc că prima dată când am scris pe acest site aveam inima plină de durere, făcută firimituri. Acum înțeleg, că durerea mea era așa mare, fiindcă eu în neștiința mea de atunci, sufeream pentru amândoi. Sufeream pentru traumele mele, dar și pentru traumele celui care „mă rănise" (fără să vrea poate, fără să dorească sau fără să conștientizeze... poate era felul lui de a se apăra...). Sufeream și nu știam să mă rog... suferința mea a fost strigătul inimii mele către Hristos... așa m-am apropiat de El. Dumnezeu era acolo, lângă mine, lângă inima mea, aștepta doar să-I deschid „ușa inimii mele".

Este incredibil cum toate traumele suferite în copilărie – o copilărie în timpuri comuniste, când lumea s-a

îndepărtat de credinţă şi biserică, când la şcoală nu aveai voie să spui că ai fost la biserică de Paşti... cumplite vremuri... şi-au pus amprenta pe sufletele noastre şi fără să vrem „rănim" sau „ne lăsam răniţi" de alţi fii răzăciţi ai lui Dumnezeu.

Şi este incredibil cum, în marea Lui iubire, Dumnezeu a luat inima mea făcută firimituri şi, cu un strop din harul Lui, m-a făcut să-L simt... poate pentru prima dată... să simt că Dumnezeu există cu adevărat, era acolo cu mine. Era în camera mea şi mă învăţa să mă rog, să cer iertare, să strig după ajutor. În râul lacrimilor mele, lacrimi care mi-au spălat sufletul şi ochii, am văzut poate pentru prima dată măreţia creaţiei Lui.

Ne dă totul, toată iubirea Lui şi asta necondiţionat! Cine ar mai putea face asta? Nimeni, doar El poate.

Suferinţele noastre nu sunt „pedeapsa" lui Dumnezeu pentru că am păcătuit. Nu, suferinţele noastre sunt efectul păcatului nostru uman.

O, dacă am înţelege odată că toţi suntem atât de „legaţi între noi" şi păcatul nostru se răsfrânge asupra tuturor. De am înţelege că suntem toţi fraţi între noi şi fii ai lui Dumnezeu, indiferent de statutul social, intelect etc.

Dumnezeu ne aşteaptă, cu răbdarea şi iubirea Lui infinită, „să vedem" că nu e bine ceea ce facem şi să ne întoarcem la El. Nu doreşte de la noi decât să ne iubim aproapele ca pe noi înşine şi să respectăm poruncile.

Citind întrebările, frământările celor care vă scriu şi răspunsurile date de dumneavoastră, simt cum mă îmbogăţesc duhovniceşte. De multe ori plâng pentru durerea lor sau mă bucur pentru credinţa lor. Sper să simtă cât mai mulţi acest lucru.

Noua lege: iubirea aproapelui ca pe tine însuţi.

Dacă noi, oamenii, am reuși să înțelegem această lege atât de simplă și atât de complicată, atât de ușoară și atât de grea!

Fiindcă, dacă am avea credință cât un bob de muștar, și l-am cere ajutor Tatălui nostru și nu ne-am lăsa pradă păcatului, am reuși să îndeplinim această lege a iubirii, lege care ar putea rezolva toate „problemele" noastre omenești. Se demonstrează cum „legile noastre omenești" se votează și se abrogă, se modifică și se completează cu o viteză uluitoare și problemele rămân nerezolvate sau cu o rezolvare parțială, amăgitoare...

Dar noi, oamenii, chiar și cei drepți, nu suntem drepți desăvârșiți și nu vom fi drepți desăvârșiți, decât după moarte, dacă vom urma calea ortodoxă.

Fratele cel mare din pilda Fiului risipitor suntem noi, cei care încercăm să devenim drepți, cei care suntem creștini sau pretinși creștini, care, la cea mai mică „supărare" produsă de aproapele nostru, simțim nevoia să ripostăm, să ne apărăm, să-l certăm, să-i reproșăm etc. ...

O lege ușoară și grea, o lege simplă și complicată: iubește-ți aproapele ca pe tine însuți...

Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne ajute să respectăm legea iubirii!

Doamne ajută,
Daniela

Sărut mâna, Măicuță!

Vă scriu pentru că ieri mi-am dat seama că neputința de a ierta e încă în mine... și mă face să îmi disprețuiesc viața, întreaga ființă.

Ieri m-am uitat în oglindă și mi-am văzut pe față expresia părinților mei. Eram singură, deci nu eram

supărată pe cineva, nu aveam motiv să am vreo expresie pe față. Și totuși... era ceva rece, disprețuitor, urât. Era exact acolo, pe fața mea. Figura părinților mei. Și totuși nu erau ei, ci eram eu! Și aceasta mi-a provocat mult dispreț, un fel de greață față de mine.

Sunt exact tot ceea ce urăsc în părinții mei, exact tot ceea ce m-a rănit, m-a făcut să mă simt neiubită, neînțeleasă. Și totul e în mine acum. Nu mi-am dat seama cu atâta claritate decât ieri. Nu mi-am dat seama că am devenit ei și acum, deși sunt departe de ai mei, ei sunt în mine și continuă să îmi facă rău. Numai că acum nu-mi mai fac ei propriu-zis rău, ci îmi fac eu rău, pentru că am devenit ei.

Poate că asta însemnă că victimele devin abuzatori. Abuzatorii trăiesc după aceea în victime. Și normal că își continuă abuzul. Victimele devin abuzatori și în exterior (față de alții) și devin abuzatori și față de ei. Eu acum îi rănesc pe cei din jurul meu exact așa cum rănește tata, pentru că eu sunt tata acum. Și, în același timp, mă rănesc și pe mine, pentru că totul continuă în interiorul meu.

Aseară am încercat să binecuvântez fața care îmi provoca atâta dispreț. După aceea a trecut tulburarea aceea, sentimentele pe care le-am simțit atunci când am văzut fața în oglindă. S-a dus disprețul acela intens. Dar a rămas tristețea conștientizării. Sunt exact ca părinții mei și pentru că ei mi-au făcut rău, acum trăiesc și cu durerea rănilor provocate de ei, dar trăiesc și cu durerea că și eu sunt așa și că de fapt mă disprețuiesc. Acum are sens de ce vreau cu atâta intensitate să mă autodistrug. Să distrug fața aia disprețuitoare, răutatea, egoismul, cinismul, privirea rece, distantă. E așa tulburător... pentru că privirea aia m-a chinuit pe mine

când eram copil și acum mă chinuie din nou pentru că e pe fața mea. Și urăsc faptul că acum sunt ca mama. Mă văd urâțită de răutate, de răceală, de egoism. Și totuși... asta sunt.

Cum scap? Poate că știu răspunsul... poate că după Seminar voi fi alt om, cu altă expresie.

Vă sărut mâna și vă îmbrățișez,
M.

Draga mea M.,

Numai Duhul Sfânt a putut să facă această lucrare în tine! Atâta claritate!

Acum știi că nu mai ai cum să nu mergi mai departe! Ai fi ucigașa sufletului tău și a copilașilor tăi care ar trebui să ducă fața asta mai departe! Acum, gata, fetița mea! Tu vei transfigura această față cu binecuvântarea!

Să faci sesiunea a opta cât poți de des, fie și scurt, dar să faci toți pașii necesari și să binecuvântezi viața din tine, și pe părinții tăi, în toate amintirile care îți vor veni!

Ai învățat să urăști și să rănești de la ei, Duhul Sfânt te învață să ierți și să binecuvântezi!

La început nu e ușor, dar bucuria pe care o aduce efortul e vie și nepieritoare!

Cu drag și respect,
M. Siluana

Doamne ajută, Măicuță dragă!

Voiam să vă împărtășesc bucuria mea. Am citit un e-mail postat aici, semnat de Iulian Selaje, pentru Lav.

Dacă nu mă înşel, e duhovnicul meu de la Moldova Nouă, cel care m-a învăţat atâtea, ale cărui învăţături îmi sunt bază sufletească şi acum. Şi chiar dacă nu mai ţin legătura cu dânsul, îl pomenesc mereu în rugăciunile mele stângace.

Sper să fie el cel care a scris. Dar, chiar dacă nu este, prilejul acesta m-a umplut de bucurie. Ştiţi, Măicuţă, că v-am scris, când am venit în Timişoara, că am avut un bun părinte şi acum mi-e greu să găsesc pe cineva care să-mi fie duhovnic. Şi mergeam la cea mai apropiată Biserică şi plângeam că nu aveam cu cine să mă duc la niciun preot să-l rog să-mi fie duhovnic.

M-am rugat mult, aşa cum ne-a spus Părintele Iulian când a plecat, cu nădejde, lăsând totul în mâinile lui Dumnezeu. Şi iată că, într-o seară, la Vecernie, a fost invitat un preot de la o altă parohie, care ne-a vorbit foarte puţin, dar ale cărui cuvinte m-au liniştit (nu ştiu dacă ăsta e cuvântul potrivit). Apoi, m-am dus şi l-am rugat să-mi fie duhovnic.

Îmi aduc aminte că am căutat mult până am găsit biserica. Am plecat pe la opt de acasă şi am ajuns abia pe la sfârşitul Liturghiei. Dar mare mi-a fost bucuria: era o biserică mică, împodobită frumos, care îmi amintea de capela unde mergeam la mine în oraş şi pentru care Părintele Iulian a muncit foarte mult să o înfrumuseţeze.

M-a pus şi pe mine să am grijă de grădina de acolo. Dacă aţi şti cât am întrebat, cât am citit ca să mă informez. Până la urmă tot nu am fost capabilă să fac nimic şi m-a pus să ajut la curăţenie în Biserică.

Şi acum merg de drag aici, în Timişoara, şi o ajut pe o bătrânică să îngrijească florile, să facă curăţenie.

Da, la început mi-a fost greu. Noul meu duhovnic mă sfătuia, dar nu mă certa niciodată, nu mă oprea niciodată de la Împărtășanie. Mă sfătuia, îmi explica foarte multe, dar nu mă mustra. Mi-a luat ceva timp până m-am acomodat.

Iertați-mă că vă mai încarc și eu cu astea. Dar dacă vă spun mereu durerea mea, de ce să nu vă împărtășesc și bucuria?

Bucurie și sănătate, Măicuță, că pentru unii ca dumneavoastră și ca Părintele Iulian Dumnezeu ne mai rabdă și pe noi, nevrednicii.

Andreea

Mulțumesc mult, Andreea mea!

Pun cu drag mesajul tău pe site și nădăjduiesc să împărțim bucuria ta cu toți ascunșii noștri Părinți duhovnici care lucrează cu Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor noastre! Fii binecuvântată!

M. Siluana

Am văzut mesajul prietenei mele Andreea către iubitul nostru părinte duhovnicesc Iulian Selaje, pe care îl vom avea întotdeauna în inimile noastre. Atunci când o persoană nu mai este lângă noi, ne dăm seama, prea târziu de fapt, cât de mult valorează (în adevăratul sens al cuvântului). Adică, așa cum ne spunea și părintele nouă, atunci când a plecat, noi, oamenii, suntem mai emotivi și ne emoționăm din orice. Ah, ce bine era dacă nu pleca părintele – un adevărat înger pentru orașul nostru. Dar sper că acolo o să îi fie mai bine!

Ne dădea multe sfaturi, pentru tot se străduia, încerca multe, dar noi abia ne dădeam silința, abia veneam la Sfânta Biserică, mă refer în special la mine păcătoasa, care nu îl ascultam. Și îl rog, dacă o să vadă mesajul, să mă ierte, pentru că atunci eram foarte departe de credință, știe dânsul, și trăiam într-un păcat mare. Îmi amintesc o întâmplare, am scris-o aici pe site și nu i-am spus părintelui, iar dânsul a știut imediat că era vorba despre mine. O, cât de mult har, niciodată nu m-a certat, la fel cum spunea și Andreea. Toți suntem neputincioși și avem unele patimi, dar Dumnezeu mi-a deschis ochii, ochii duhovnicești, și m-am apropiat mai mult de El, dar m-am rugat mai mult.

Ca și Andreea, m-am rugat și Bunul Dumnezeu mi-a dat un duhovnic foarte asemănător cu părintele Iulian, ceea ce îmi și doream. Cum ne ascultă Dumnezeu rugăciunile, slăvit să fie Numele Lui! Îl iubesc foarte mult ca părinte duhovnicesc și îi mulțumesc pentru că îmi dă multe sfaturi, la fel cum îmi dădea și părintele Iulian. M-am schimbat foarte mult. Atunci când era părintele, îl aveam aproape și nu mă spovedeam des, foarte rar, când puteam să o fac. Dar n-o făceam. Iar acum îmi pare rău. Acum, când îmi doresc să mă spovedesc trebuie să parcurg o distanță de câțiva km, pentru a ajunge în satul unde părintele are bisericuța cea mică, dar nu îmi pare rău, din contră, mă bucur enorm că pot să fac ceva pentru sufletul meu păcătos. Pentru că, dacă îți dorești ceva, nimic nu te împiedică, așa cum se spune: „cu credință adevărată poți muta și munții".

Merg la acea bisericuță foarte frumoasă și plină de mult har duhovnicesc și de fiecare dată îmi doresc să ajung acolo. Și, chiar dacă nu am cu ce, fac rost, pentru

că îmi doresc mult, inima îmi tresare când merg să mă spovedesc, ceea ce puteam să fac și înainte, dar nu o făceam. Dar mă bucur că eu sunt ca oaia cea pierdută și m-am reîntors și Îi mulțumesc Binelui Dumnezeu că mi l-a dat pe părintele Ioan. Îmi cer încă o dată iertare că nu am ascultat sfaturile părintelui Iulian și vreau să știe că mi-e dor de Sfânta Liturghie pe care o făcea dânsul și tot ce făcea și face în continuare, pentru că face cu dragoste pentru Hristos și pentru noi, credincioșii, dar noi nu am știut să îl prețuim. Noi nu l-am uitat și nu am uitat nici familia dânsului, pe doamna preoteasă Raisa și copilașii minunați și binecuvântați de Dumnezeu. Și eu încă îl consider un părinte duhovnicesc al meu.

Eu mă gândesc că trebuie să biruim patimile și una am biruit-o cu ajutorul părintelui de acum și cu Harul lui Dumnezeu, dar știu că Hristos trebuie să fie TOTUL pentru mine, iar Maica Domnului, așa precum îmi spune întotdeauna părintele, trebuie să mă acopere cu Sfântul ei Acoperământ. Să ne rugăm ei și numai cu ajutorul părinților noștri duhovnicești ne ducem biruința cu patimile și de aceea trebuie să le ascultăm sfaturile, dacă vrem să avem Viața cea veșnică, pentru că ei, săracii, sunt răspunzători de sufletele noastre și trebuie să ne purtăm cu luare aminte. Vă mulțumim, sfinților Părinți, că aveți grijă de sufletele noastre și mulțumim Domnului că v-a dat nouă. Puneți înaintea Tatălui nostru Ceresc o rugăciune pentru noi.

Vă iubesc, Măicuță, foarte mult și vă rog să îmi puneți mesajul pe site.

Rugați-vă pentru noi!
Angela

Mulţumesc, Angela mea dragă, pentru mesaj şi pentru dragoste şi Îl rog pe Domnul să lucreze cu mărturia ta în inimile celor care încă nu au părinţi duhovniceşti pe Cale sau au încă probleme în relaţia cu ei!

Cu recunoştinţă şi preţuire,
M. Siluana

SUFERINȚE, NECAZURI, ÎNTRISTĂRI, ÎNCERCĂRI

Vă rog mult, ajutați-mă și pe mine, simt că lumea se sfârșește. Am greșit în relația mea cu S., m-am purtat urât, ba chiar am ridicat mâna la ea; știu că am greșit, dar nu m-am putut controla când am aflat că m-a înșelat cu supraveghetorul ei. Ea este de la Casa Copilului și suntem împreună de patru ani. În cele din urmă, am iertat-o pentru ce s-a întâmplat, pentru că o iubesc foarte mult și vreau să trăiesc o viață lângă ea, m-am obișnuit să mă trezesc dimineața și ea să fie lângă mine. Fără ea totul e pustiu, chiar și mâncarea nu mai are gust fără ea. Nu cred că aș mai putea trăi fără ea. În momentul când mi-a spus că nu mai vrea să mă mai aibă lângă ea, am simțit că mi s-a rupt inima în două. Vă rog mult, spuneți-mi ce să fac. Vă scriu cu lacrimi în ochi; i-am cerut iertare în genunchi și nici măcar milă nu mi-a arătat. Cer oare prea mult!? Vreau doar să nu plece de lângă mine, vreau doar să mă lase să mai am o șansă, asta îi cer ei și lui Dumnezeu, să nu o lase să plece de la mine. Nu sunt o persoană care merge la biserică, dar cred în Dumnezeu și în acest moment am nevoie de El. Pentru mine, viața fără ea e ca Pământul fără oxigen. Nu știu ce să mai fac... ba chiar mi-a dat un ultimatum până vineri, 25 ianuarie, iar după, s-a terminat totul. Sunt disperat, nu știu ce să mai fac, vă rog mult un răspuns. Pentru mine viața se termină în 25 ianuarie 2008.

Florin

Dragul meu Florin,

Acum să mergi cât poţi de repede la biserică şi să te spovedeşti şi să ceri iertare pentru partea ta de vină şi să te rogi să-ţi dea Dumnezeu putere să treci prin această încercare grea. Şi noi ne vom ruga pentru tine!

Curaj!

Cu drag în Domnul,
M. Siluana

Speranţă. Da, speranţă, pentru că nu am pierdut-o încă. Curaj am primit din nou, chiar acum, când întâmplător am intrat pe această pagină. Măicuţă, ce sfaturi îmi daţi pentru cele ce vă voi spune acum? Sora mea a decedat acum aproape şapte ani. A avut o fiică, Teodora, care a fost crescută de bunica din partea mamei aproape trei ani (de la doi ani). Atunci tatăl a luat fetiţa, brusc, condiţionând rămânerea ei în grija bunicii doar dacă aceasta urma să dea casa fetiţei, pentru că „el poate se va recăsători şi va avea un copil şi atunci..." (acestea sunt cuvintele lui). Mama mea ar fi acceptat acest lucru, dar a aflat că tatăl fetiţei avea de gând să vândă casa. Acesta cred că ar fi motivul pentru care nu mai avem voie să vedem fetiţa, nici eu, nici mama. S-a recăsătorit, are un copil, dar toate încercările noastre de a putea vedea fetiţa nu au reuşit. Fetiţa este frumoasă, dar tristă, după cum spun cei ce o văd. Povestea e lungă... Am uitat să vă spun că cumnatul meu a fost preot ortodox, doctor în teologie, dar acum un an a fost caterisit. Frecventează acum biserica greco-catolică. Îmi pare rău să o spun şi ştiu că nu este bine „să-l vorbeşti" pe preot, dar nu merită să mai poarte haina preoţească. Eu nu mai am ce să fac, decât să mă rog lui Dumnezeu să-i dea înţelepciune şi să-i înmoaie sufletul.

Dacă mă puteţi ajuta cu sfaturi, vă mulţumesc din suflet.

Măicuţă, rugaţi-vă pentru mine!

Luciana

Luciana mea dragă,

Da, sunt situaţii în care ajungem să nu mai putem face altceva *decât* să ne rugăm, pentru că oamenii nu ne mai permit altceva şi Dumnezeu îngăduie asta din respect faţă de darul libertăţii făcut omului. Acest *doar* înseamnă însă că e *singurul* lucru pe care îl mai putem face şi în niciun caz că ar fi *puţin* lucru! Cred că în sensul acesta ai spus şi tu acel „doar", nu? Pentru că, în această situaţie, rugăciunea ta şi a părinţilor tăi este cea mai valoroasă moştenire şi cel mai preţios ajutor pe care îl puteţi da fetiţei! Ea va creşte şi vă va căuta! Acum, ajutaţi-o cu rugăciune şi cu gânduri bune şi către amărâtul ei tătic! Şi el are nevoie de rugăciune! Şi, fiind el ajutat, şi copila va primi şi mai mult ajutor! Rugăciunea şi iertarea, copila mea, fac minuni! Binecuvântaţi-l şi nu-l blestemaţi şi inima lui se va înmuia, pentru că e om şi el! Şi surioara ta se roagă de acolo de unde este, şi voi să vă rugaţi pentru ea să-şi afle odihna...

Toate acestea, Luciana mea dragă, sunt lucrări ale căror dimensiuni nici nu le bănuim! Rugăciunea ta de azi e o cărămidă la zidirea bucuriei veşnice a nepoatei tale!

Curaj, fetiţa mea! Şi Domnul vă va dărui bucuria să-i fiţi de folos, la ceasul potrivit, şi în această viaţă!

Domnul să vă mângâie durerea şi să vă dea putere să faceţi imposibilul pe care numai harul Lui îl poate face: să iubiţi acest vrăjmaş vremelnic, pentru a vă întâlni în Bucuria cea fără de sfârşit!

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Dragă Măicuţă Siluana,

Am şi eu o problemă. Nu mă pot hotărî să mă angajez undeva, să încep o relaţie cu un băiat. Am 23 de ani, am terminat de curând facultatea. Pur şi simplu mă gândesc să mă angajez într-un loc şi apoi mă răzgândesc. Nu sunt hotărâtă pentru nimic. Simt că orice aş alege nu-i drumul meu. Mi-e frică de o alegere greşită. Cum să fac să ies din starea asta de nehotărâre? Înseamnă că am sufletul bolnav de frică, dacă nu mă pot hotărî? E o stare foarte apăsătoare.

Numai bine vă doresc,
Gabriela

Draga mea Gabriela,

Neputinţa de a lua hotărâri este o neputinţă emoţională care poate ajunge chiar nevrotică. Viaţa vie şi activă în Biserică îţi va oferi vindecarea de care ai nevoie. Dacă vrei, te pot ajuta şi eu, dacă facem împreună Seminarul *Să ne vindecăm iertând.* Pe acolo vei învăţa să-ţi descoperi rănile emoţionale din trecut, să te rogi şi să-ţi schimbi stilul de viaţă care te împiedică să-ţi asumi responsabilităţi.

Te aştept cu drag mult şi încredere,
M. Siluana

Era o bătrână cocoşată şi urâtă, hâdă, care căuta în gunoaie după resturi alimentare. Fuşa o numeam. Doamne, îmi aduc aminte numele sau porecla ei.

Locuia retrasă într-o casă care ni se părea tot timpul sumbră, zvăpăiaticilor care alergam prin lumea copilăriei. Circula în legătură cu ea o legendă cum că explozii sau o explozie anume o îmbunătăţise. Se mişca încet, cocârşită, cu spinarea aplecată, printre blocuri,

printre tomberoane. Apariția ei provoca în aproape toți copiii de cartier comunist o mobilizare spontană de adunare în jurul ei.

Unul venise cu ideea să strige „Bum" și de atunci, de fiecare dată când apărea, grupul nostru striga „Bum"! Fiecare strigăt îi provoca o spaimă incredibilă, care o făcea să ridice mâinile și să urle cât o țineau plămânii. Nu era milă în niciunul dintre noi.

Îmi aduc aminte că m-am apropiat oarecum rezervat de toată această scenă. Priveam alergătura lor în jurul ei și aveam o reținere, ceva nu-mi plăcea, dar îmi spuneam că suntem doar copii, că nu facem nimic rău. După câteva clipe de ezitare, mi-am spus: Oare cum ar fi să strig și eu o dată „Bum", să văd cum e, toți o făceau, de ce nu aș fi făcut-o și eu? Păreau că se distrează cu toții atât de bine, râdeau pe seama ei, erau entuziasmați, ba chiar unii mai curajoși se apropiau de ea din spate și strigau „Bum" de aproape, iar efectul spaimei ei era maxim. Și am făcut-o. Am ieșit din reținerea și din rezerva mea, și am început și eu să alerg în jurul ei și să strig „Bum"!

Doamne, ce s-a întâmplat atunci!? S-a oprit, și cum avea capul aplecat în față, l-a întors spre stânga, către mine, m-a privit cu o privire stranie și mi-a zis: „Și tu?". M-am oprit. Am simțit o stare de revoltă incredibilă! I-am strigat: Da! Și eu! Ce? Eu n-am voie? Eu sunt mai prost? Toată lumea se distrează și se simte bine, iar eu nu? Mă observase, Doamne. Incredibil! Eram absolut convins că nu avea cum să observe că mulțimii de copii care se agita în jurul ei se mai adăuga unul. Dar știuse tot timpul ce e în sufletul meu, iar acel „Și tu?" nu a fost unul de acuzare, de reproș, ci unul de suferință și resemnare: „Până și tu, până și tu?". Și îmi părea doar o bătrână

retardată şi nebună, mizerabilă şi incapabilă de a înţelege ce se întâmplă în jurul ei.

Doamne! Erai acolo, atunci. Şi erai mai deplin în ea, în mijlocul acelei batjocuri, decât, poate, în multe biserici în care am intrat să Te caut. Şi eram cu toţii doar nişte copii, aparent inocenţi.

Şi eu... eu voiam să mă distrez şi eu. Să Te scuip şi eu. Să Te batjocoresc şi eu. Să-Ţi strig „BUM!" şi să Te chinui!

C.

Dragii mei copii, dragi,

Tare m-aş bucura dacă voi, cei care trăiţi durerea acestui copil care scrie cele de mai sus, v-aţi aduna şi aţi învăţa să fiţi prietenii celor pe care nu-i iubeşte nimeni! Sunt aşa mulţi în clasa voastră! În blocul vostru! Pe strada voastră!

Ei sunt singuri şi batjocoriţi! Şi Domnul e acolo!

Cu drag şi nădejde,
M. Siluana

Dragă Măicuţă,

Scriu cu nădejdea de a afla răspunsul la problema mea. Mie mi-e greu să-l aflu singură, vorbind direct cu Dumnezeu... şi atunci sper că El vă va lumina pe dumneavoastră întru aceasta.

Sunt studentă în anul întâi, la Iaşi, şi locuiesc la cămin împreună cu patru fete şi doi băieţi care obişnuiesc să le facă vizite mai dese prietenelor lor, colegele mele, şi să rămână şi peste noapte aici.

Eu până să vin aici, aveam acasă camera mea, fără nicio sursă de „zgomot", unde îmi făceam liniştită canonul şi plângeam ori de câte ori simţeam nevoia să o

fac. Aveam o bisericuță exact în fața blocului în care locuiam și care era zilnic deschisă și se făceau slujbe destul de des. În vacanță, mai toată ziua eram pe la biserică; mă ataşasem de părinte și de oamenii de acolo și asta mă întărea foarte mult în lupta duhovnicească, mai ales că pe părintele meu duhovnic îl găseam oricând aveam o problemă și stătea de vorbă cu mine cât aveam nevoie.

De asemenea, înainte să am parte de această viață duhovnicească, adică până acum un an și jumătate, eram cu totul altfel. Mergeam duminica la biserică, dar seara eram în baruri în fum de țigară, cu berea în față și râzând pe seama glumelor indecente care se făceau. Ascultam rock și nu mi se părea că acest gen de muzică și celelalte sunt contra Bisericii. Oricum, aveam o viață destul de departe de Dumnezeu. Mare a fost mila lui Dumnezeu cu mine de a adus schimbarea asta în viața mea.

În Hristos și în Biserică m-am regăsit, am aflat cine sunt cu adevărat și nu mi-a mai fost rușine să fiu ceea ce sunt. Am avut curaj să fiu eu. Am trăit bucurii nepământești... sunt multe de zis. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Vă dați seama că, odată cu schimbarea mea, a venit și o luptă cruntă, de neînchipuit pentru mulți. De multe obiceiuri am reușit să scap cu ajutorul lui Dumnezeu, dar de altele nu în totalitate. Lupta continua, era în plină desfășurare când am ajuns aici, în Iași. Însă acasă mă izolasem de orice ispită și luptam cu trecutul și amintirile. Aici am dat de un întreg mediu nociv.

Nu am unde să mă rog. Aici, doar biserica Mitropoliei și mănăstirile sunt deschise ziua, dar sunt oarecum departe și nu pot ajunge acolo în fiecare dimineață și

seară pentru canonul de rugăciune. În cameră nu pot... tot ce fac e să stau în pat, să mă fac că citesc ceva şi de fapt să citesc dintr-o carte de rugăciuni.

Starea însă nu mai e aceeaşi... acasă mă mai trezeam noaptea, aprindeam o lumânare, tămâie şi mă rugam altfel... era ALTFEL!!! Simt că m-am îndepărtat de Dumnezeu şi-mi vine greu să mă apropii.

Pe de altă parte, se râde mult aici şi e un râs care te goleşte pe dinăuntru. Înainte luam foarte uşor oamenii în râs, eram ironică şi mă consideram superioară... şi acum, deşi nu vreau şi-mi propun în fiecare zi să nu fac asta, mă trezesc glumind cu restul pe seama aproapelui meu. Aud tot timpul poveşti „picante" pe teme sexuale şi multe altele... mă trezesc în faţa neputinţelor mele şi de multe ori ajung aproape de deznădejde.

Mă ridic de fiecare dată şi am nădejde la Dumnezeu că nu va lăsa sufletul meu nemântuit...

Ce aş putea face? Cum să mă rog? Am încercat să mă rog cumva în gând, pe parcursul zilei, dar după cinci minute îmi zboară gândul în altă parte şi de multe ori realizez tocmai seara că eu în acea zi am încercat să mă rog la un moment dat, dar am întrerupt atât de repede. Am vrut să mă culc devreme şi să mă trezesc noaptea să mă rog, dar aici nu ai cum să te culci mai devreme de 24:00. Şi din moment ce dimineaţa pe la şase trebuie să fiu în picioare, nu am cum. Am încercat să mă rog la baie, dar... lipseam prea mult din cameră şi mă căutau colegele, stârneam prea multe semne de întrebare şi mi se acorda prea multă atenţie... iar la sala de lectură pur şi simplu nu pot...

Sunt conştientă că rugăciunea e cea mai importantă în viaţa duhovnicească, cel puţin eu aşa simt. Azi aşa, mâine aşa... ce va fi cu sufletul meu? Nu mai vreau să fiu ce am fost, mi-e dor de Dumnezeu şi e greu tare. Duhovnicul meu mi-a spus că eu trebuie să găsesc o soluţie,

dar simt că nu mai am putere, am nevoie de cineva care să înţeleagă gravitatea trăirilor mele, am nevoie de un răspuns, de o soluţie... Vă rog!

Vă mulţumesc că aţi avut răbdarea să-mi citiţi scrisorica! Domnul şi Maica Domnului să vă lumineze! Doamne ajută!

Andreea-Oana

Fetiţa mea dragă,

Acum ai de trecut unul din cele mai importante examene ale vieţii tale. Acum ai nevoie să înveţi să nu judeci, dar să spui tot ce te doare şi ce nu poţi îngădui să se întâmple în camera voastră. Dacă vei face asta cu rugăciune şi fără să judeci, Domnul va face multe minuni! Dar să te rogi pentru colegele tale şi pentru prietenii lor. Şi să le spui tot ce simţi şi ce gândeşti. Nu te teme de conflicte! Dacă tu nu spui nimic, ei îşi închipuie că nu e nicio problemă. Dacă vei spune şi vei anunţa că nu mai accepţi asta, vor face ei ceva!

Dar, repet, fără judecare şi cu rugăciune, ca pentru tine!

Cu drag şi înţelegere,
M. Siluana

Măicuţă,

Sunt un proaspăt profesor de educaţie muzicală într-un liceu agitat, mult prea agitat pentru un debutant.

Încerc să fac faţă provocărilor clasei. La început m-am îngrozit, dar într-o zi, privind catalogul de la coadă, am descoperit cele scrise de elevi despre părinţii lor, datele personale şi serviciul. Aşa am înţeles drama prin care trec. Mulţi dintre părinţi sunt peste graniţă, în Spania sau Italia, iar educaţia copiilor rămâne pe seama bunicilor, unchilor etc. Părinţii care n-au reuşit a-şi

întemeia o familie durabilă, din al căror „eşec" au reieşit copiii, acum sunt la fel de iresponsabili precum odinioară. Şi încep tot mai mult să accentuez importanţa unei familii sănătoase, model rar întâlnit în postmodernitate.

În hărmălaia în care mă străduiesc să-mi desfăşor ora, îi privesc ca pe nişte victime nevinovate, dar care se complac în starea lor. Cel puţin aceasta m-au lăsat să cred. Nu mai vor copiii să înveţe din greşelile părinţilor, chiar unele uşor sesizabile, de pe urma cărora suferă şi ei.

Mă bântuie gândul deznădejdii, când îmi vorbesc cu atâta patos despre traiul lor prin discoteci, petreceri, în ambianţa drogurilor mai uşoare... şi această deznădejde mă include şi pe mine. Mai există posibilitatea unui viitor fericit, peste ani, când aceste generaţii îşi vor întemeia propriile familii?

Îi înţeleg de ce-i urăsc pe preoţi, nu îi cunosc decât din bârfele mass-media, îi înţeleg de ce nu cercetează Biserica, cândva membrii Bisericii nu i-au căutat pe ei: îi înţeleg în răzvrătirea şi dependenţele lor, căci n-au avut pe cineva cândva lângă ei, ca să le spună ce le este de folos... dar ce se poate face pentru ei? Este adevărat: rugăciunea cu credinţă mută munţii! Ce soluţii salvatoare să găsim acestor tineri lipsiţi de căldura şi educaţia familiei, pentru a-i pune pe brazda cea bună?

Cu drag şi mulţumire,
Răzvan, un debutant... în toate

Dragul meu Răzvan,

Mă doare strigătul tău şi îmi vine să te iau în braţe cu toţi elevii tăi, cu tot!

Dar nu putem decât să nădăjduim în iubirea şi lucrarea lui Dumnezeu şi să ne facem slujitori smeriţi ai

acestei iubiri, aşa cum El Însuşi ne va învăţa în fiecare situaţie în parte. Rugăciunea şi respectul te vor învăţa!

Hai, să nu judecăm, să nu deznădăjduim, să nu stăm cu mâinile în sân, să fim vii şi Cel Viu ne va ajuta pe Cale! Poate poţi încerca să vorbeşti cu ei despre durerile lor! Să-i asculţi! Durerea e râul de foc al vieţii! Pe el putem ajunge la inima celuilalt şi pe el putem ajunge şi la izvorul vieţii care nu vrea să suferim în zadar!

Te mai aştept. Poate vii chiar până la noi, să vezi ce facem ca să fim tot mai pregătiţi, să ne rugăm împreună pentru cei ce suferă şi nu ştiu sau nu vor să se roage!

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Aş dori un sfat căci, sunt la capătul puterilor. De trei ani iubesc şi sunt iubită, dar suntem despărţiţi mereu, nu apucăm să fim împreună niciodată, mereu se întâmplă câte ceva. Am cerut ajutor lui Dumnezeu în nenumărate rânduri, dar lucrurile merg tot mai prost. Acum sunt pe cale să pierd bărbatul iubit. I-am fost alături mereu când i-a fost greu, dar el vrea un nou început cu altcineva, cu toate că tot pe mine mă iubeşte. Ce să fac?

Carmen

Copil drag,

Încearcă să înveţi să iubeşti în Hristos! Iubirea ta a fost mai mare decât a iubitului tău şi i-ai oferit mai mult decât ţi-a dat şi fără binecuvântarea lui Dumnezeu! Asta duce mereu la suferinţă!

Alege împăcarea cu Dumnezeu, renunţă la păcat şi vei avea viaţă cu bucurie!

Cu drag şi nădejde,
M. Siluana

Fratele meu spune că a te închina la sfintele icoane e ca şi când te-ai închina la idoli. Tot timpul când încerc să-i vorbesc de Dumnezeu e reţinut. Măicuţă, îl iubesc, nu aş vrea să ajungă în iad, să moară nespovedit, ca tatăl meu. Mă doare. Am tot sperat, m-am tot rugat pentru tata şi a murit aşa, în mizerie morală. Îl cheamă Alexandru pe fratele meu. Mă ajutaţi?

Fbgf

Draga mea fetiţă,

Mă voi ruga pentru frăţiorul tău şi te rog să faci şi tu la fel! Şi lasă-i libertatea să decidă singur cum şi când va veni la Domnul. Să-i spui ce ai de spus, să-l mustri – dacă te ascultă – şi, mai ales, să fii un exemplu de bucurie pentru el!

Cu icoanele, ce spune, e o vorbă pe care a preluat-o din aer şi o zice fără să se gândească! Ce ştie el ce e un idol? Dacă ar vedea la câţi idoli se închină, s-ar îngrozi! Mi se rupe inima de mila celor care fug de Bucuria Sfântă, rostind cuvinte pe care nici nu le gândesc!

Dar e felul lor de a se minţi pentru a face voia lor! Durerea şi dorul de mai mult, de Absolut, îi vor ajuta totuşi, mereu şi mereu, să se hotărască să asculte glasul inimii lor!

Curaj! Tu să te rogi! Şi Domnul lucrează! Şi pentru tatăl tău să te rogi! Aici e taina omului: comuniunea, iubirea, care e mai mare decât moartea!

Nu te teme! Cere numai şi roagă-te!

Cu drag şi înţelegere,
M. Siluana

DESPRE COPII, PĂRINŢI ŞI DURERILE LOR

Iubită Măicuţă,

Citeam ceva mai devreme, într-o revistă, mărturisirile unei femei care considera că „a stat toată viaţa într-un jug: a stat măritată".

Şi m-am tot gândit: oare asta vrea Dumnezeu atunci când ne căsătoreşte, când ne face un dar nepreţuit prin Sfânta Taină a Cununiei? Să ne simţim ca într-un jug sau ne vrea oameni liberi? Atunci cum se împacă cele două? Jugul căsniciei şi libertatea? Văd în jurul meu mulţi oameni înhămaţi la „jugul căsniciei" trecând prin rutina, dezamăgirile, frustrările prin care orice cuplu trece la un moment dat. Şi mai văd oameni singuri, care suferă în singurătatea lor şi şi-ar dori un suflet alături. Şi ei sunt prizonieri ai unui jug: jugul singurătăţii...

Şi atunci, unde este soluţia, care este secretul? Ce putem face?

Am înţeles că jugul ni-l punem noi, indiferent dacă suntem sau nu singuri. El este format din păcate (ale noastre sau ale înaintaşilor), gânduri greşite, emoţii negative, patimi, ignoranţă, mândrie, orgoliu etc.

Toate stau ca o pâclă, ca o ceaţă peste libertatea noastră, care este de fapt „fărâma de Dumnezeu ce aşteaptă să se exprime, să-i dăm drumul în afara noastră" şi ne încătuşează ca un jug. El ne opreşte să iubim, să ne bucurăm, să dăm tot ceea ce putem da pentru cei

din jurul nostru în viaţa asta, ne împiedică să ne cunoaştem, să deosebim binele de rău, prietenii de vrăjmaşi, să fim fericiţi.

Jugul acesta îl putem înlătura prin credinţă. Numai Dumnezeu ne poate ajuta, dar El are nevoie de acordul liberului nostru arbitru. Dacă opunem rezistenţă, refuzăm să privim în noi, să luptăm cu „răul" din noi şi cu cel din jurul nostru, dacă nu ne lăsam „modelaţi" în mâinile Lui, ne meritărn soarta...

Şi este inutil să căutăm vinovaţi în jurul nostru. Noi suntem principalii responsabili pentru jugul pe care-l purtăm.

Aceasta e minunea, acesta este adevărul?

Eu aşa l-am descoperit, atunci când am fost pregătită să-l pricep... Acum.

„Doamne, Îţi mulţumesc, fii binecuvântat în aceste gânduri eliberatoare, care adună în ele tot ceea ce m-ai învăţat în toţi aceşti ani, atunci când în sfârşit Te-am lăsat. Când am recunoscut şi defăimat mândria, egoul, am dat la o parte încăpăţânarea, răzvrătirea şi am vrut să se facă Voia Ta. Fii cu mine, luminează-mă mai departe, nu mă lăsa să rătăcesc, întăreşte-mă în credinţă şi în iubire". Amin.

Cu smerită plecăciune şi adâncă recunoştinţă,
Mihaela

Da, copil iubit, jugul e de la noi şi de la cei dragi nouă! De multe ori îi alegem tocmai pe cei care pot şi vor să ne facă jugul mai greu. Suntem „atraşi" de ei şi nu ascultăm niciunul din semnele care ne avertizează că vom suferi, pentru că vrem să ne împlinim dorinţa „fie ce-o fi"! Ba chiar ne închipuim că vom putea noi să

schimbăm răul pe care îl întrezărim în bine! Această atitudine în fața vieții și a realității este dictată de necredința în Dumnezeu și ignoranța răului din noi și a puterii lui de distrugere. Ambele sunt păcate mari și ele formează jugul vieții trăite fără harul lui Dumnezeu.

Dar, ce este și mai important în mesajul tău și doresc să afle asta cât mai mulți, este descoperirea Rugăciunii ca învățător pe Cale! În ea, în Rugăciune, mai ales în cea de binecuvântare, *este* și *lucrează* cu noi Duhul Sfânt! El „ne învață toate" după sfânta făgăduință a Domnului! Numai să ne îndurăm noi să alegem în locul jugului acesta plin de blestem și durere, jugul Lui, care e ușor și bun! Jugul Lui este Darul Lui, este *Puterea ascunsă*, adică dăruită nouă fără să ne desființeze libertatea, *în poruncile și făgăduințele Sale*. Jugul Lui este Duhul Sfânt dăruit nouă ca să ne curățească de toată întinarea, să ne lumineze, să ne învețe, și să ne îndrume pe Cale.

Dar, după cum vezi, tare ne mai împotrivim! Împotrivirea este, cum spunea o prietenă a mea, poetă, piatra cea grea, lespedea pusă peste mormântul Vieții pe care am răstignit-O și îngropat-O în adâncul cel mai adânc din noi. Acolo, și numai acolo, ne putem întâlni cu *Tatăl nostru Cel Ceresc*, acolo și numai acolo, suntem și putem deveni ce dorește Dumnezeu să fim! Dar noi nu mai putem, nu mai știm și nu mai vrem să intrăm Acolo, pentru că avem o grămadă de dorințe și treburi pe „afară", în „întunericul cel mai din afară"!

Curaj, fetița mea iubită!

Domnul să te binecuvânteze și să te lumineze pe Calea Care este chiar El!

Dacă ai fi așteptat ca, rugându-te și binecuvântând, toate *să se schimbe* și *să fie mai bine* și *mai ușor*, ai fi fost victima unei atitudini magice și ai fi trăit în înșelare,

urmată, mai devreme sau mai târziu, de dezamăgire, spaimă, deznădejde! Dar tu ai ales *crucea binecuvântării* şi a *bucuriei*, care nu vine decât prin cruce! Noi ne temem de cruce din cauza vrăjmaşului care ne sugerează gânduri şi temeri închipuite, împiedicându-ne să ne dăm seama că mai multă durere este în afara ei, pentru că nu e niciodată însoţită de bucurie, ci, prin plăcerile după care alergăm, ne afundă mereu şi mereu mai adânc în mlaştina însingurării bântuite de nemulţumire, frică, deznădejde şi resentimente!

Ne plângem, copil iubit, şi ne face plăcere să ne plângem, că ne e greu, că e greu să ne luptăm cu ispitele, că nu e drept ce ni se întâmplă, dar nu încercăm calea poruncilor Lui, adevărat izvor de lumină în tenebrele acestei lumi...

Ştii, durerea Domnului este tocmai această împotrivire a noastră la Jugul Lui, singurul care este uşor, şi la Bucuria Lui! De ce nu se poate fără jug? Pentru că noi am refuzat Libertatea şi ne-am înjugat la carul plăcerilor păcătoase şi acum nu ştim merge decât înjugaţi! Când vom deveni ceea ce „încă nu ştim", cum spune Sfântul Evanghelist Ioan, ceea ce numim acum jug, va fi, pur şi simplu, un colier de slavă dumnezeiască. Cei ce aleg Jugul Lui şi se exersează pe Cale după rânduiala ascetică a Bisericii deja întrezăresc asta!

Îţi mulţumesc pentru hotărâre şi onestitate!

Biruinţa ta nu va semăna cu niciun succes de pe piaţă şi cu nicio fericire mediatizată. Poate nu va semăna nici chiar cu ceea ce ai tot căutat şi aşteptat tu de-a lungul vieţii sau în momentul în care te-ai hotărât să faci Seminarul! Dar va fi ceva ce numai şi numai tu poţi găsi, realiza şi mărturisi!

Cu drag, recunoştinţă şi respect,
M. Siluana

Măicuță, iată urmarea scrisorii de mai devreme, cum am înțeles eu să rezolv această problemă pe care ți-o împărtășeam, spre a nu o mai lăsa să sape în mine și în cei din jurul meu. Să scriu o scrisoare către „surioara Mărioara".

„Iubita mea fetiță,

Acum patru ani Dumnezeu mi-a făcut un dar prin sufletelul pur, minunat pe care l-a sădit în mine. Erai dorită de frățiorul tău, Andrei, el de fapt cred că te-a chemat în Ajunul Crăciunului.

Am fost foarte fericită că urma să faci parte din familia noastră. Parcă te și vedeam alergând prin casă alături de Andrei, care abia te aștepta și te-ar fi ocrotit și iubit, sunt sigură de asta. Și te vedeam „înmulțindu-l" pe soțul meu, făcând să pălească orgoliul lui în fața gingășiei și frumuseții tale, de care sufletul lui are atâta nevoie. Te vedeam ca pe un echilibru de feminitate, atât de necesar în familia noastră...

Iartă-mă, îngeraș iubit, prințesa mea, am fost slabă, orgolioasă, egoistă, m-am gândit la mine înaintea copilului născut și a celui nenăscut. Cum am putut face așa ceva? Îți vedeam inimioara, erai parte din ființa mea, vorbeam cu tine...

La început am fost pornită pe tăticul tău, pe răceala, superficialitatea lui, dar și eu am greșit față de el. Nu am avut răbdare, putere să-i explic, să-l introduc în lumea noastră. M-am încăpățânat, m-am ambiționat și am cedat ispitei...

Crede-mă, plătesc pentru asta. De câte ori îți văd frățiorul nervos, dornic să se joace cu cineva, arătându-mi bebeluși, întrebându-mă de tine, reproșându-mi lipsa

de curaj, spunând altora că el ar fi avut o surioară de trei ani, dacă mami nu ar fi „scos-o". E drept, nu am fost sigură că vei fi sănătoasă, medicul mi-a spus că este posibil să nu te dezvolţi normal.

Nu am ştiut ce să fac. Am vorbit atunci cu tine, iubita mea, şi ţi-am cerut iertare, aşa cum o fac şi acum. Lacrimile parcă nu-s de ajuns să exprime regretul meu, dar Dumnezeu mi le dă din plin, să-mi cureţe sufletul... Nu am fost pregătiţi să te primim aşa cum se cuvine, poate că acum sufleţelul tău şi-a găsit loc în altă familie, unde are parte de linişte şi fericire.

Asta îţi doresc din suflet, mereu vei ocupa un loc în inimile noastre...

Te iubesc, Îl rog pe Bunul Dumnezeu să te vegheze, să-ţi dea ce e mai bine pentru tine, să fii credincioasă, să nu ajungi în situaţia mea, să fii bună, blândă, răbdătoare cu cei din jurul tău. Să-ţi dea Dumnezeu fericire şi linişte, pace sufletească şi oameni buni în preajmă, să te călăuzească pe calea ta.

Cu iubire în suflet,
Mama

(Sunt sigură că şi Andrei ar dori să-ţi transmită dragostea şi dorul lui)
05.02.2008"

„Doamne, fii binecuvântat în „surioara Mărioara", feliţa pe care ar fi trebuit să o nasc acum patru ani. Pe care din orgoliu, mândrie, încăpăţânare, necredinţă, nerăbdare, egoism, păcătoasa de mine a refuzat să o aducă pe lume, aşa cum ar fi fost voia Ta. Mă rog pentru sufletul ei, mă rog pentru liniştea copilului meu, Andrei,

pentru sufletele celorlalți copii nenăscuți, trei la număr, pe care cu prea multă ușurință i-am „aruncat".

Iartă-mă, Doamne, dacă mă consideri vrednică, nu-Ți întoarce fața de la mine, luminează-mă, învață-mă să-mi trăiesc și să-mi plâng durerea, să nu o vărs peste cei din jurul meu. Ai grijă de mine, întărește-mă în credință, iubire, răbdare, arată-mi pe unde să umblu, ferește-mă de alte ispite și păcate, curăță-mă de toată întinăciunea și ajută-mă să merg mai departe... Facă-se voia Ta!

Amin"

Asta este, Măicuță, scrisoarea, nu-ți pot trimite lacrimile vărsate, colțișorul pe care l-am încropit în grabă, cu poze, lumânări, icoana, în fața căruia am cerut iertare. Eram derutată, tristă, mă uitam cu nerăbdare să văd dacă-mi trimiți vreun răspuns. Ca să treacă timpul, am început să te citesc pe site. Și, la un moment dat, am citit: „obsesia pentru păcat face parte dintr-o strategie a diavolului, să mă țină cu gândul la păcat, să nu mă gândesc la Mântuitor", să nu văd că El e bun și iertător, că îmi vede pocăința și va avea grijă de mine. Și mi-am dat seama că așa este: mă complac în starea asta, deznădăjduiesc și, ce-am făcut? Cad în alte păcate...

Și brusc, am realizat că trebuie să merg mai departe.

Dumnezeu a fost bun și milostiv, nu pot să-I fac asta. Să stau tristă și bosumflată toată ziua. Nu, Îl voi ruga să facă cum am citit pe site: „Doamne, pune bucuria Ta pe fața mea până seara, când ajung acasă!", apoi să plâng între patru pereți. Să am încredere că El este cu mine, lucrează în mine Harul Lui, să nu mă las pradă lenei și deznădejdii...

Cred că El Îşi doreşte să lupt, să merg mai departe, să mă rog neîncetat, să caut bucuria. Şi bucuria este acum în toată suferinţa pe care o simt, pentru că există Cineva Care iartă, iubeşte, ajută! Să fac în aşa fel încât de acum încolo să merg pe Calea Lui, după voia Sa, rugându-mă să nu mă mai rătăcesc, să mă întăresc în credinţă şi în iubire... Amin.

Adâncă şi smerită plecăciune,
Mihaela

Citesc scrisoarea mamei către Mărioara şi plâng şi-s furioasă. N-am „scos" încă niciun copil din pântecele meu, dar plâng pentru că am altele.

De multe ori mi-am permis să greşesc, ştiind că Tu ai să mă ierţi. Nu-i mare lucru, mi-am zis. Dar merită oare înşelarea chiar şi infimă a iubirii Tale?!

Doamne, cum de mă suporţi şi mă iubeşti?!

Cum de mă ierţi?!

Cum să fac să nu-Ţi mai greşesc niciodată?

Cum să fac să nu Te mai înşel niciodată?

Cât este de la a nu mai învăţa pentru un examen, pentru că nu am chef, până la a nu primi un copil, pentru mai ştiu eu ce motive?

Doamne, iartă mamele care-şi ucid pruncii şi ajută-le să nu mai facă asta! Doamne, fereşte-mă de ucidere!

Păzeşte, Doamne, picioarele mele de alunecare, nu pentru demnitatea mea ori pentru teama mea de ridicol, de suferinţă, de moarte, ori de iad, ci pentru Iubirea Ta de oameni, pe care prea am nesocotit-o.

Uşor îmi este a regreta şi a cere iertare după, dar atunci, ATUNCI când pot alege să fac sau să nu fac,

atunci împărăţeşte Tu înlru mine, Doamne, ca să nu greşesc. Ştiu că deja faci asta, pentru că ne iubeşti, dar Îţi cer pentru mine, ca să conştientizez şi eu câte ceva. Ca să ştiu că Te-am rugat, să-mi fie ruşine de ceva din toate astea şi să mă opresc la timp.

Mame dragi, nu pe voi vă judec, ci pe mine, pentru că am aceleaşi porniri spre păcat. Aşadar sunt furioasă pe voia mea căzută şi pe păcatul din mine. Acum aflu cum este asta: Slavă Ţie, Doamne!

Sărut mâna, Măicuţă!
D.

Fetiţa mea iubită,

Îţi sărut şi eu mânuţele care încă n-au ucis şi Îl rog pe Domnul să te înveţe cum să nu-L trădezi! Şi, să ţii minte, copil drag, Iuda a fost trădător pentru că a deznădăjduit, nu pentru că L-a vândut pe Domnul!

Iată strategia, copil iubit:

Doamne, eu nu pot!

Tu poţi!

Te voi lăsa pe Tine să lucrezi cu şi în voia mea!

Facă-se voia Ta în mine şi cu mine!

Cu drag şi duioşie şi încredere că voia ta cea bună va birui cu puterea Domnului!

M. Siluana

Dragă Maică, pentru că îmi sunteţi dragă, deşi nu vă cunosc personal, vă rog să îmi daţi un cuvânt folositor. Eu fiind însărcinată în şase luni, trebuie să nasc înainte de Paşti. Soţul meu minunat a trebuit să plece la o perfecţionare în Franţa. Vine lunar acasă. Îmi este

greu tare fără el, dar cred că Dumnezeu a pus limitarea asta între noi doi, pentru că ne iubim foarte mult şi poate nu L-am pus pe El pe primul loc. Sarcina a fost cu ceva probleme, dar acum sunt mai bine. Rugaţi-vă pentru noi, cei care ne iubim mult, şi pentru băieţelul nostru!

Sărut mâna, Măicuţă şi să vă ajute Domnul în fiecare clipă!

Mihaela

Mihaela mea iubită,

Da, deşi doare această depărtare, ea vă va fi de folos, mai ales pentru a trăi în curăţie în această perioadă. Fiorii trupeşti nu-i fac bine copilului aflat în pântecul mamei! Dar, avem nevoie de prezenţa iubitoare a lui tati şi putem să ne ajutăm de ceea ce ne stă la îndemână. De exemplu, tati să citească din Evanghelii sau să se roage sau să cânte sau să vorbească cu voi, de acolo de unde este, şi voi să ascultaţi de pe CD acestea!

Apoi, tu să „aranjezi" nişte întâlniri speciale cu Domnul şi în afara Sfintei Liturghii, de la care nu trebuie să lipseşti. Acolo, copilul tău va învăţa să fie în Biserică şi se va bucura de ocrotirea caldă a Domnului şi a sfinţilor. Acasă, să alegi anumite momente, mai ales noaptea, în care să asculţi muzică, bisericească sau cultă, dar liniştitoare şi ziditoare, cu întreaga ta fiinţă! Să asculţi şi cu burtica ta! Să te laşi pătrunsă de muzică, de armonia ei! Să fie ca o baie de muzică şi rugăciune! Să citeşti cu voce tare din Evanghelii şi să te rogi cu voce tare, ca să audă şi micuţul!

Şi Domnul te va mai învăţa multe, că El iubeşte nespus copilaşii şi părinţii care îi lasă pe copii să vină la El!

Cu drag mult, mult şi respect,
M. Siluana

Mama era fată cuminte înainte să-l cunoască pe tata şi, deci, eu sunt mierea mierilor!

Ştiţi ce senzaţie plăcută e să ştii că ai apărut în urma unui sentiment aşa puternic, care face ca doi oameni să îşi cânte trupurile (oh, ce exprimare pe mine!)? E aşa... ştii că ai apărut în urma iubirii dintre doi oameni! Ce plăcut şi frumooos sună (iar mă fură visareaaaaaa!)!

Are o melodie un vers: „Ura nu naşte copii!". Deci iubirea naşte copii! Vă daţi seama ce oribil e pentru un embrion care e doar un experiment sau mai mulţi embrioni, ca să fie apoi unul inseminat artificial?

Câtă durere! Ei nu sunt făcuţi din iubire! E iubire, dar... e altceva, cu totul altceva! E durere!

Şi embrionii umani care sunt / vor fi clonaţi!

Oh! Asta mi se pare cel mai dureros! E... este... n-am cuvinte! Nu mă ajută vocabularul meu limitat să mă exprim!

Efectiv când ştii că în urma iubirii ai apărut, te simţi aşa... protejat! Eu mă simt protejată în condiţiile în care am apărut? Văd că da!

Ceva mi s-a dereglat la cap, nu am simţit eu asta. De când spermatozoidul a fecundat ovulul, spermatozoidul avea X, şi a apărut deci genul dictat de XX şi apoi s-a divizat celula şi au devenit doi. Băi, ce mică am fost şi eu. Din nimic am apărut. Ba nu! Din iubire! Şi apoi şi cromozomii s-au îmbinat, genele, şi deja se ştia ce trăsături se vor manifesta! Şi gata fata! A ieşit la lumina zilei! Şi acum sunt!

Prefer să evadez gândindu-mă la micile astea minuni şi să mă minunez de ele!

Un omuleţ

Da, da, Omuleţ iubit!

Şi când mai ştii şi că ai un Domn în Cer Care ţi-a dăruit pe Tatăl Său, şi pe Duhul Său Cel Sfânt, şi pe Maica Sa cea sfântă, şi că te iubeşte de-Şi dă viaţa pentru tine...

Cu drag şi recunoştinţă pentru gândurile
pe care mi le trimiţi,
M. Siluana

Părintele Ghelasie de la Frăsinei – Dialog în absolut

„Noi ne Naştem deodată ca Suflet pe care-l Creează direct Dumnezeu şi ca energii Corp din Părinţii noştri. Sufletul nostru este Creat de Dumnezeu pe baza Corpului pe care-l Moştenim de la Părinţii noştri. Aici este o mare Taină a Misticii Creştine. Adam şi Eva au fost Creaţi direct şi pe baza Gândirii doar de Dumnezeu. Noi, Urmaşii lui Adam, suntem dublă origine, ca Suflet din Creaţia pe care o face Dumnezeu şi din Părinţi ca Trup. Mai mult, Iubirea Părinţilor noştri determină Crearea Unui Nou Suflet. Dumnezeu ne Creează Sufletul doar în Vederea şi în Măsura Noului Copil-Corp ce se Zămisleşte în Mamă. Astfel, Sufletul nostru nu este Creat doar ca simplă întrupare într-un Corp Zămislit în Mamă, ci este Un Suflet Special în Măsura Unui Corp anume. De aici Destinul Hristic din noi, că Dumnezeu ne Creează ca Suflet cu Puteri şi Daruri speciale în vederea Mântuirii unui Corp Anume moştenit de la Anumiţi Părinţi.

Noi nu suntem nişte Suflete indiferente faţă de Părinţii noştri, ci suntem Suflete înrudite cu Specificul Părinţilor. Părinţii noştri sunt Părinţii noştri în Veşnicie, după cum Dumnezeu este Creatorul nostru. Noi nu putem să ne negăm Părinţii noştri, nici să ne rupem de ei,

ci în Veșnicie vom fi înrudiți și în Legătură. Prin aceasta, Creștinismul este și o Religie a Părinților ce nu se pot anihila niciodată. Și în Viața Veșnică Părinții noștri vor fi Părinții noștri, iar noi, copiii lor. Și comuniunea Veșnică va fi în Sublimul acestei Taine.

Astfel, Dumnezeu ne Creează ca Suflete cu menire de Mântuire și de învierea unor Moșteniri ce au nevoie de Restabilire și Ridicare din păcat. Prin aceasta, Dumnezeu intervine direct în Restabilirea Creației, fără s-o silească sau s-o oblige. Așa, Sufletele înzestrate cu Menire de Mântuire, ele însele fac în mod Firesc Intervențiile respective. Aici este împletirea Tainei Iubirii lui Dumnezeu cu Taina Reînvierii Creației. Creația, prin căderea din Rai, a ucis pe Dumnezeu din Creație, iar Dumnezeu este Reînviat tot de Creație prin Copiii Săi Mântuitori. Dumnezeu Răspunde Creației cu Iubire îndoită și Creația Răspunde cu Reîntoarcerea la Dumnezeu. Dumnezeu ne Dăruiește nouă, Copiilor, odată cu Sufletele, și Puteri speciale de Mântuire și Reînviere la starea adevărată de Creație care, de asemenea, Răspunde lui Dumnezeu cu Iubire și Recunoștință.

Unii se întreabă cum mai Creează Dumnezeu Suflete Nevinovate pentru niște Corpuri păcătoase și bolnave... Aici este Taina Creștină, a Menirii Hristice de Mântuire și înviere din moarte a Creației căzute. Unii cred că Sufletul nostru este totodată Naștere din Sufletul Părinților, iar alții că este o Reîncarnare a Unui Suflet ce a mai fost și face evoluția Creației. În viziunea pur Creștină, Creația nu se poate Crea pe Sine, încât Sufletul nostru nu se poate Naște din Sufletul Părinților, iar Reîncarnarea de asemenea este nedemnă de o Creație Completă a lui Dumnezeu. Creația nu evoluează de

la inferior la superior, nici nu trece prin planuri Corporale diferite, nici prin renaşteri succesive, ci este o Creaţie Completă şi Deplină ca Rai, dar în involuţie şi destructurare după căderea din Rai, ca şi în Restructurare-Restabilire spre Chipul Perfect primordial pierdut.

Aşa, Dumnezeu Creează direct Orice Suflet Nou de Copil! Cum, un Suflet Nevinovat să se întrupeze într-un corp păcătos şi bolnav? Este o condamnare?... în sens Creştin nu este o condamnare, ci o „Asumare" de Destin Hristic de Mântuire. După cum Domnul Hristos Vine Nevinovat şi ia păcatele Lumii în Vederea Salvării Lumii, ca Act de Dăruire şi Supremă Iubire, aşa fiecare Suflet nou creat de Copil, Vine în Lume cu Destin Hristic de Mântuire a Părinţilor lui. Sufletele al meu, dacă eşti Copil Creat al lui Dumnezeu şi fratele Domnului Hristos Omul Dumnezeu, oare nu vrei şi tu să fii Un Urmaş Asemănător lui Hristos pentru Părinţii tăi?... Dumnezeu este Iubire Deplină, tu nu vrei să fii asemenea? Noi ne Naştem totodată ca Trup din Părinţi păcătoşi, fapt care atrage Naşterea-Crearea de Suflet din partea lui Dumnezeu.

Informaţiile păcătoase ale Trupului pătrund până în Conştiinţa Sufletului. Sufletul meu, ca Iubire, nu se murdăreşte de acestea, dar le „Primeşte" ca pe o Cruce în vederea Curăţirii lor. Doamne, eu Moştenesc păcatele adamice care nu îmi distrug Sufletul, ci îl fac Menire Hristică de Curăţirea acestor păcate. Doamne, Tu îmi Ceri, ca Demnitate de Fiu al Tău, să iau aceste păcate ca pe o Cruce a Mântuirii Părinţilor mei. Doamne, Tu mă Creezi cu Daruri Speciale de Suflet tocmai în Vederea acestei Cruci de Moştenire de la Părinţi. Eu nu sunt un condamnat al păcatelor Părinţilor mei, ci un Mântuitor al Părinţilor mei. Doamne, oare să refuz eu

această Demnitate pe care Mi-o Dai Tu? Mă simt nedreptățit?...

Iubirea poate lua Suferința nu ca nedreptate, ci ca pură Iubire ce se Depășește pe ea însăși. Cine nu se Dăruiește nu Iubește. Păcatul este ucidere de Iubire, dar Iubirea învie din ea însăși și așa păcatul se șterge. Doar Iubirea poate șterge păcatul. Tu, Doamne, îmi înzestrezi Sufletul cu Iubire pentru Mântuirea Părinților mei și așa este posibilă ștergerea păcatelor. Eu depășesc egoismul propriei reîncarnări, trec peste condamnarea nedreaptă a unor păcate străine, mă Urc până la Dumnezeiasca Iubire de Jertfire Hristică pentru Părinții mei și așa „Eu" sunt Un Suflet Demn de Chipul de Fiu al lui Dumnezeu și un Copil Mântuitor al Părinților mei.

Doamne, mă înfricoșează Acest Dar de Menire de Taină,

Tu îmi ceri să fiu Menire Mântuitoare,

Tu îmi ceri să Port Această Cruce Podoabă.

Astfel, fiecare din noi suntem o „Restabilire de Creație". Și Taina acestei Restabiliri este Iubirea nemăsurată a lui Dumnezeu ce dăruiește Puteri de Mântuire Sufletelor Copiilor. Vai de Familiile care nu au Copii, că nu au Mântuire, doar dacă ei înșiși fac tot posibilul să se Mântuiască. Vai de Neamul și Poporul care-și omoară Copiii Mesianici și Izbăvitori."

Ai mei sunt despărțiți și stau cu mama. Nu cred că există săptămână în care să nu ne certăm. Se enervează foarte repede din orice lucru și tot timpul când ne certăm îmi zice: „O să ajungi ca tată'tu, un ratat!". Și mă doare când îmi zice aceste lucruri. Și cel mai tare mă doare că nu crede în Dumnezeu și poate de asta nu avem o relație așa bună.

Dar cum pot eu, un copil de 17 ani, să conving o femeie de 39 de ani să creadă că Dumnezeu există şi să meargă şi ea la biserică?...

Un copil de 17 ani

Dragul meu copil de 17 ani,

Nu, nu poţi să o convingi pe mama ta! Ea e rănită de tatăl tău şi asta e problema lor! Tu, acum, nu trebuie decât să rezişti şi să o înţelegi şi să te rogi pentru ea. În niciun caz să nu te transformi într-un „substitut emoţional de soţ"! Înţelegi? Să nu o laşi pe mama ta să se „agaţe" de tine! Faptul că vă certaţi e mai bine decât să te transformi în „băiatul mamei"! Tu va trebui să înveţi din greşelile părinţilor tăi ca să devii un bărbat care să iubească femeia. Să nu-l judeci pe tata, să-l ierţi pentru ce ţi-a greşit ţie şi să înveţi că numai cu Domnul putem deveni ce suntem chemaţi să fim: bărbat şi femeie după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu!

Tu să mergi la Biserică şi să ai răbdare cu mama ta! Învaţă să faci din orice conflict o ocazie să devii mai răbdător şi mai iubitor! La ce bun să devii mânios? Vei descoperi că poţi asta cu ajutorul lui Dumnezeu! Când mama ta va învăţa din durere că viaţa fără Dumnezeu e adevărata cauză a durerii, va veni singură ACASĂ! Tu să te rogi pentru ea şi să ai grijă de tine!

Nu, nu vei fi un ratat! Dumnezeu nu ratează!

Cu drag, respect şi admiraţie,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuță dragă!

Aș vrea să mă sfătuiți dacă puteți într-o problemă: nu de mult am cunoscut o fetiță care este în clasa a șasea la liceul la care învăț eu. Această fetiță este adoptată și trăiește într-o familie în care este agresată, deși nu ar trebui să fie așa. Este agresată fizic, adică lovită de multe ori, pentru că ea nu poate avea grijă de fratele ei mai mic (care are probleme psihice). De asemenea, acestui copil i se reproșează de multe ori că „nu ești de-a noastră", ceea ce pe ea o afectează foarte mult. Această fetiță își cunoaște părinții ei adevărați – mama ei este plecată în străinătate, iar tatăl locuiește în același oraș. Cu toate acestea, nu prea vin să o vadă decât foarte rar. Acest copilaș suferă pentru că simte că nimeni nu poate avea încredere în ea și nimănui nu-i pasă de ea. Eu nu știu cum să o ajut. Vă rog, sfătuiți-mă, dacă aveți timp și posibilitate.

Vă îmbrățișez cu drag.

Aștept răspunsul dumneavoastră. Sărut mâna.

Doamne ajută!
Sabina

Draga mea Sabina,

În primul și în primul rând să te rogi mult pentru ea și să încerci să fii prietena ei. Apoi, să te sfătuiești cu părintele tău duhovnic și, dacă poți, să o faci și pe ea să se spovedească și să se împărtășească. Și învață-o să se roage pentru părinții ei. E cel mai mare ajutor deocamdată. Și, pe parcurs, Domnul te va învăța încă multe! Poate chiar și prietenii noștri de pe site îți vor da niște sfaturi!

Te rog să-mi trimiţi şi mie numele ei, ca să mă rog pentru ea.

Cu drag mult şi respect,
M. Siluana

Dragă maică Siluana,

Vă scriu iar, pentru că am nevoie şi de părerea dumneavoastră.

Viaţa mea este foarte încurcată acum. Faptul că nu ştiu ce să fac mă face să fiu foarte dezorientată. O să vă spun despre ce-i vorba.

De când mă ştiu am fost cam leneşă şi de asta a fost nevoie să aleagă părinţii liceul, facultatea pe care să le urmez. Am învăţat bine, se mai întâmpla să iau şi câte o notă care să nu fie 10 şi părinţii mă certau. Eu am prins frică de cearta părinţilor şi de aceea am urmat facultatea dorită de dânşii.

Părinţii mei au o înclinare mai mult spre partea lumii acesteia, în sensul că pun mai multă bază pe lumea asta, decât pe faptul că mai există şi o viaţă veşnică.

La liceu nu am avut prea mulţi prieteni, din cauză că eram retrasă, păcatele mă apăsau şi ele. Eram foarte închisă, nu vorbeam cu nimeni despre problemele mele. Singura mea grijă era să iau note mari, căci altfel mă certau părinţii. Nu-i judec, chiar le mulţumesc. În timpul facultăţii am avut persoane pe care să le pot apropia, dar le-am îndepărtat, să nu afle că eu am făcut Facultatea de Drept de frica părinţilor. Acum am terminat-o cu bine, Dumnezeu mi-a ajutat să nu am nicio restanţă. De asta cred părinţii c-aş fi bună pentru magistratură.

Dar eu sunt dezorientată, pentru că în timpul facultăţii L-am descoperit pe Dumnezeu mai bine şi am spus că o să mă fac maică. Asta am zis eu în sinea mea, dar părinţii insistă cu magistratura. În mine sunt mai multe dorinţe: dorinţa părinţilor, dorinţa mea de a-i vedea fericiţi. Dar fericirea lor nu ar dura decât pe lumea asta şi chiar nu ştiu: ar fi fericiţi? EU nu sunt, pentru că mă gândesc că făcând de frică ceva nu sunt liberă. M-a sfătuit şi părintele la spovedanie, dar simt că nu sunt liberă să aleg. Nu pot să iau o decizie privind viaţa mea. Sfatul părintelui duhovnic e contrar celor zise de părinţii mei. Eu stau cu ei în casă şi chiar nu ştiu ce să fac. Pentru mănăstire, părintele mi-a zis să stau un an în lume să lucrez. Dar nu pot face asta pentru că părinţii se împotrivesc, spunându-mi să mă duc la magistratură. Eu nu ştiu multe despre viaţa în mănăstire, dar ştiu că atunci când iau deciziile părinţilor mă simt debusolată. Aş învăţa în mănăstire multe, căci fiind mai mult cu cărţile nu mă pricep la cele gospodăreşti. Mănăstirea abia peste un an, cum a zis părintele, dar ce mă fac cu părinţii?

Ar putea părea că mă contrazic în ceea ce zic, dar deciziile mele nu au fost încurajate de părinţi. Cred că îmi doresc mănăstirea şi pe Domnul, dar mi-e frică.

Trebuie să mă ascund mereu de frica celorlalţi şi nu pot fi eu. Nu ştiu care sunt eu şi nu ştiu ce să fac ca să aleg o cale pentru a ajunge la Domnul. Eu ştiu că Domnul ştie ce vreau eu, dar eu nu pot alege. E foarte greu, parcă sunt închisă. Mă iertaţi pentru lunga conversaţie.

Vă rog să vă rugaţi pentru mine!

Multă bucurie!
Mariana

Mariana mea dragă,

Nici nu ştii cât de mult mă bucur pentru mesajul tău! Îl văd ca pe un act de mare curaj, ca pe o naştere la adevărata ta identitate!

Te îmbrăţişez şi te rog să mă crezi că vei deveni foarte repede alt om. Acum e „plinirea vremii" pentru tine să te maturizezi, să rupi cordonul ombilical!

Pentru asta va trebui să ai curajul să înfrunţi înăuntrul tău autoritatea părintească! Nu în afară, ci în tine! Acolo să umbli şi să demaşti ce te-a rănit şi mutilat în relaţia cu iubitorii tăi părinţi. Da, te iubesc şi iubirea lor e sinceră, dar e ucigătoare! Dacă nu te rupi, vei înnebuni! Nu te-ai născut să fii împlinirea părinţilor tăi.

Eu nu ştiu dacă ai nevoie de mănăstire, pentru că s-ar putea să fie doar o posibilitate de a scăpa de autoritatea imatură a părinţilor tăi. Oricum e mai bună decât a fetiţelor care se aruncă în braţele unui iubit care să o scape de părinţi şi...

Aşa că uite ce-ţi propun! Să facem împreună Seminarul *Să ne vindecăm iertând* şi să înveţi curajul de a fi tu însăţi, de a-ţi cunoaşte nevoile şi dorinţele şi de a le exprima şi afirma în faţa părinţilor tăi. Dar să o faci cu rugăciune şi aşa cum vom învăţa împreună în Seminar.

Pentru început, să ştii că te-ai născut ca să fii tu fericită, nu să-i faci pe alţii, în niciun caz pe părinţi. Fericirea părinţilor va fi fericirea ta! Nu invers! Curaj! Doar să fugi de păcat, că acela te poate răni mortal!

Anul de probă va trece repede.

Până atunci să dai o fugă la o mănăstire şi vezi cam cum e. Să stai cât poţi mai mult sau să mergi mai des!

Te aştept să-mi scrii!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Draga mea Mariana,

Te rog din toată inima să iei în serios cele ce îți spune Măicuța Siluana legat de Seminar.

Eu am trecut exact prin zbuciumul prin care treci tu acum, iar faptul că am luat decizii în funcție de dorințele altora, inclusiv ale părinților, m-a costat multă suferință. Atât de multă, încât la un moment dat nu mai știam dacă sunt eu însămi sau doar proiecția celorlalți asupra mea.

Iar dacă mie mi-a luat cu 10 ani mai mult decât ție să mă pot desprinde, vin să îți spun că știu și simt că și tu o poți face acum.

Fii hotărâtă și sinceră.

Dacă dorești și dacă Maica ne dă binecuvântarea, putem lua legătura una cu cealaltă pe email.

Te îmbrățișez cu drag,
Silvia

Dragă Mariana,

Vreau să-ți spun și eu că prin ce treci tu am trecut și eu. Și Domnul m-a ajutat să rup acel „cordon ombilical" care mă ținea strânsă de părinți. Cum spunea Maica, poți să ajungi să înnebunești. Eu am fost la un pas de sinucidere. Altă șansă nu mai vedeam. Când credeam că nimic nu se mai poate face omenește, atunci Domnul a intervenit. Îți spun, trebuie să te lupți, să fii tu însăți, nimeni să nu-și facă planuri pe viața ta!!!! Mi-au plăcut enorm de mult vorbele Maicii: „nu ești născută să fii împlinirea părinților tăi". Eu am crezut că trebuie să fim împlinirea părinților. Dar văd că nu

e așa. Uite, aș vrea să vorbesc cu tine cât se poate de repede, să vedem ce putem face. Pe Maica o rog să-ți dea adresa mea de email.

Situația ta e mai gravă ca a mea, pentru că părinții tăi vor să te oblige să faci magistratura. Multe avem de discutat. Hai să vorbim!

Adina

Vă sărut mâna, măicuță Siluana!

Vă mulțumesc pentru toate sfaturile pe care ni le dați și cu care ne hrănim cu nesaț!

Am nevoie, vă rog, de o mânuță de ajutor...

Fiul meu este tare negativist... Ce argumente pot să-i dau fiului meu de 18 ani, (că toate sunt datorate Bunului Dumnezeu) care gândește cam așa:

„...Există milioane de galaxii în universul observabil. Fiecare dintre ele conține sute de mii de stele. În una din galaxii, în jurul unei stele, gravitează Pământul, o planetă albastră condusă de mamifere bipede. Aceste mamifere nu se consideră mamifere și nici măcar animale, dimpotrivă, le place să înșiruie toate lucrurile pe care cred că le separă de acestea: adaptabilitate, conștiința de sine sau metode de comunicare avansate.

Sunt primate ale căror creiere au evoluat până la punctul în care le este imposibil să fie fericite; de fapt ele sunt singurele animale care cred că ar trebui să fie fericite. Dar pentru ele nu este atât de simplu. Ele sunt bipede sociabile, deci încearcă în permanență să se integreze în grupuri, ceea ce e destul de greu de realizat, pentru că majoritatea își urăsc trăsăturile care le fac diferite: locul de origine, culoarea sau părerile. Astfel,

toate aceste bipede ajung să se simtă singure şi plătesc alte bipede ca să le asculte problemele.

Ele îşi doresc răspunsuri şi sunt conştiente că vor muri, deci bipedele inventează zei, iar apoi îi venerează. Atunci ele încep să se contrazică, spunând că zeul lor este mai bun şi acestea sunt momentele în care ele decid să se omoare. Fac bombe cu hidrogen şi aranjează planeta astfel încât la o apăsare de buton, totul să sară în aer. Unele încearcă să demonstreze cu orice preţ faptul că divinitatea există. Cea mai cunoscută lucrare filosofică a lui Pascal este însă Pensées. Această lucrare cuprinde şi celebrul pariu al lui Pascal, care încearcă să demonstreze că Dumnezeu există, folosindu-se de o teorie a probabilităţilor. Începută în corespondenţă cu Fermat pentru a demonstra o problemă a jocului cu zarurile, Pascal presupune că toate cazurile apar „la fel de uşor", pentru că Cineva, Supremul, avea grijă să le distribuie astfel. Pariul său era: „Dacă Dumnezeu există şi sunt catolic, câştig viaţa veşnică, supunându-mă bisericii; dacă nu, nu am nimic de pierdut.". Ceea ce el nu a luat în considerare a fost posibila existenţă a altor entităţi superioare, diferite de cea descrisă de religia catolică. Astfel, concepţia lui Pascal care, în cuvinte puţine spune: „Dumnezeu există pentru că este cel mai bun pariu", este greşită.

Unele bipede cântă în faţa altora sau fac trofee pe care şi le oferă reciproc. Altele îl studiază pe Nietzsche şi argumentează dacă sunt sau nu de acord cu el, fără să ia în considerare că Nietzsche, la rândul lui, a fost tot un mamifer biped. El critică valorile fundamentale ale societăţii, ajungând la negarea oricărui principiu ce ţine de cenzura transcendentă şi la afirmarea liberului arbitru ca destin imanent al omului.

Ele îşi fac planuri, se îndrăgostesc şi apoi fac mai multe mamifere bipede. Îşi tund părul de pe corp ca să îşi nege originile evidente.

Bipedele trag multe linii imaginare pe pământ şi le numesc graniţe. Ele îşi poluează planeta şi se prefac că totul este sub control.

Unele chiar cred că întregul univers a fost creat spre beneficiul lor.

Ele sunt cele mai frumoase şi în acelaşi timp cele mai urâte creaturi de pe planetă. Şi totuşi, ele nu vor să fie doar mamifere bipede, îşi doresc să fie altceva..."

Mă doare sufletul... sper ca Bunul Dumnezeu să-l întoarcă spre El cu o mână blândă îmbrăcată în mănuşă de catifea...

Vă îmbrăţişez cu drag,
Liliana

Draga mea mămică îndurerată,

Te rog să faci loc în durerea ta şi unei bucurii! Ai un băiat deştept şi deschis să gândească şi să afle singur cele ce i se par esenţiale. Dacă nu e cu Dumnezeu, e sigur din cauza noastră, a celor care suntem cu Dumnezeu! Dar, în acelaşi timp, să ai o mamă credincioasă înseamnă să ai ambasador în cer! Curaj! Nu-l cicăli, ai încredere în el şi în Domnul, nu e numai copilul tău! Tu slujeşte-l, iubeşte-l, învaţă-l de bine, dar nu-l cicăli şi ajută-l să devină responsabil şi liber! Să nu fie „băiatu' mamei", ci băiatul lui Dumnezeu, cu Care, deocamdată nu se înţelege, pentru că Îl crede după chipul bipedelor

care l-au dezamăgit (inclusiv propria persoană, cred). Dar va descoperi într-o zi că aceste bipede neliniștite care doresc „altceva" sunt însetate de Dumnezeu!

Tu să fii acolo, cu ulcica de apă vie pregătită! Ulcica e credința ta și apa vie răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea ta!

Cu drag și înțelegere pentru tine și cu nespusă
încredere în negativistul tău fiu,
M. Siluana

Cum să fac s-o conving pe mama să mă lase la un club de fotbal?

Andrei

Dragă Andrei,

Îți mulțumesc pentru întrebare și-l rog pe Domnul să mă ajute să ajung la un răspuns care să te ajute să pornești cu bărbăție pe calea care te poate ajuta să devii un fotbalist bucuros!

Ei, când doi oameni au dorințe diferite privind același lucru, sunt oarecum în conflict. Dacă se iubesc, așa cum bănuiesc că este cazul vostru, vor trece la rezolvarea conflictului punând ca prim scop protejarea iubirii reciproce. Asta să ne fie prioritatea.

Pasul următor este ca fiecare să-și afirme dorința și să identifice care sunt nevoile din spatele dorinței respective.

De exemplu, tu dorești să mergi la clubul de fotbal. Să scrii pe o coală care sunt nevoile pe care ți le-ai împlini dacă ai face asta. Mama ta dorește să nu mergi la club. Să scrie și dânsa pe o coală care sunt nevoile ascunse în spatele acestei dorințe.

Apoi, dacă mama ar accepta dorinţa ta, ea are nişte temeri: care crezi tu că sunt temerile dânsei şi care spune dânsa că sunt? Cum vei ţine cont de ele? Ce asigurări îi aduci?

Dacă tu ai accepta dorinţa mamei tale să nu mergi la club, ce temeri ai? Ce temeri crezi tu că ai şi ce temeri crede mama ta că ai? Faceţi aceste liste şi staţi de vorbă pe fiecare punct în parte.

Înainte de a începe negocierea, să te rogi cinstit Domnului s-o ajute pe mama ta să te înţeleagă, şi pe tine să o înţelegi pe mama ta. În acelaşi timp, vă rog să meditaţi amândoi, separat şi apoi să discutaţi împreună, la următoarele:

Când părinţii tăi s-au iubit şi îmbrăţişat, viaţa lor s-a revărsat şi unit în două din seminţele de viaţă pe care le poartă în trupul lor viu, indiferent de intensitatea şi calitatea sufletească a iubirii lor omeneşti. Dumnezeu a primit acea nouă viaţă suflând peste ea Suflarea Lui dumnezeiască şi creând un om nou, o persoană nouă. Aşadar, nu Dumnezeu a vrut ca tu să vii pe lume, deşi te ştie dintotdeauna, fiind Atotştiutor, şi te iubeşte nemărginit, ci părinţii tăi, fie dacă erau sau nu conştienţi de asta. Părinţii au făcut ce a rânduit Dumnezeu să facă bărbatul şi femeia pentru a aduce prunci noi pe lume şi Dumnezeu a făcut lucrarea Sa dumnezeiască. Aşadar, tu, şi eu, şi orice om care vine pe lume, are atât părinţi trupeşti, cât şi Părinte Ceresc. Părintele Ceresc ne încredinţează părinţilor pământeşti, cărora le aparţine şi iniţiativa şi responsabilitatea venirii noastre pe lume şi le dă putere şi pricepere, dacă vor, să ne crească pentru a ajunge la scopul pentru care ne-am născut: acela de a ne bucura de darul vieţii aici pe pământ, şi în viaţa veşnică.

La început, copilul este cu totul dependent de părinţii lui şi va beneficia de ce i se oferă sau va suferi tot ce i se întâmplă fără a putea să mulţumească sau să se apere. Desigur, părinţii vor da socoteală în faţa lui Dumnezeu pentru tot ce i se întâmplă şi tot ce face rău un copil până la vârsta maturităţii. Această maturitate se instalează treptat şi se simte ca responsabilitate şi libertate bucuroasă. Când omul e responsabil pentru ceea ce face, simte şi gândeşte, se simte cu adevărat liber şi fericit. Prima responsabilitate apare la şapte ani, când copilul îşi dă singur seama de păcatele pe care le face. Până atunci, toate păcatele lui sunt atribuite părinţilor care aveau datoria să-l crească în iubire de Dumnezeu şi respect pentru minunea vieţii lui şi a celor din jur. Până la firul de iarbă şi gândăcel!

Apoi, părinţii sunt responsabili şi în faţa legilor omeneşti şi în faţa lui Dumnezeu de grija şi preocuparea pe care o au pentru ca fiii lor să fie capabili la maturitate să-şi câştige existenţa prin muncă cinstită, creatoare şi aducătoare de satisfacţii şi bucurii! Ei răspund dacă fiii lor nu sunt împliniţi şi gata să contribuie prin activitatea lor creatoare la bucuria altor semeni!

Aici e mult de lucru şi e greu, mai ales în zilele noastre, pentru că fiii sunt crescuţi tot mai iresponsabil. Li se împlinesc toate dorinţele, până la mofturi, şi ei nu se mai maturizează, ci se transformă în consumatori de plăcere imediată. Toată creativitatea lor se robeşte plăcerii imediate şi consumatoare! Bieţii părinţi au iluzia că-şi iubesc copiii, când de fapt îi mutilează sufleteşte mai rău ca cei care-şi neglijează copiii. Aceştia măcar vor dori să se realizeze cum pot în viaţă ca să ajungă şi ei la bucuria pe care o doresc în inima lor.

Aşa că aici trebuie să aveţi grijă acum voi doi, dragă Andrei! Să înţelegi că mama ta răspunde în faţa lui Dumnezeu pentru tine, pentru cum te-a crescut! Poate că mama ta crede că acolo vei găsi un anturaj rău, violent, vulgar! Aş vrea să o asigur că, în lumea sportului e, dimpotrivă, mai bine! Antrenamentele, lupta pentru depăşirea pornirilor imediate, ascultarea de antrenori sunt tot atâtea lucruri folositoare pentru un adolescent. Violenţa şi vulgaritatea de pretutindeni pătrunde până în apartamentul vostru pe toate orificiile! Totul e nu cum să punem stavilă acestora, cum să avem puterea de a nu o agrea, de a nu opta pentru ea, da a ne apăra dinăuntru. Această putere o dă numai şi numai Dumnezeu şi bucuria de a trăi după poruncile Lui! Dacă tu te spovedeşti şi te împărtăşeşti, dacă fugi de pornirile de masturbare şi privirea imaginilor porno, cu ajutorul lui Dumnezeu şi iubeşti demnitatea de a fi om, vei fi, cu adevărat şi un fotbalist bun! Desigur, având grijă de dezvoltarea ta culturală. Pentru că vei suferi când, celebru fiind, de exemplu, ca fotbalist, vei face dezacorduri gramaticale sau nu vei şti istoria ţării tale sau nu vei asculta muzică cultă, sau nu vei citi sau nu vei gusta o operă de artă! Asta ar fi o mutilare sufletească pe care, probabil, mama ta nu ar îndura-o!

Eu cred că un adolescent le poate face pe toate! Când ai vocaţie pentru ceva, înfloreşti şi în celelalte domenii ale vieţii!

Eu am mare încredere, dar numai dacă sunteţi cu Dumnezeu!

Te rog să mă ierţi dacă ţi-am scris prea mult sau dacă a fost greu! Aştept să mai vorbim despre asta, dacă vrei, şi, în orice caz, să-mi spui cum a mers negocierea.

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuţă dragă!

Cum învăţăm să deosebim gândurile noastre de cele ale vrăjmaşului?

Copiii care sunt duşi de mici la biserică şi împărtăşiţi sunt mai pregătiţi să înfrunte necazurile vieţii, să refuze păcatul când îl întâlnesc?

Ce poate să facă o mamă pentru a-şi proteja copilul de duhul lumii acesteia şi ce putem face pentru copiii pe care încă nu-i avem?

Vă mulţumim că ne ascultaţi nedumeririle şi ne răspundeţi. Fiţi binecuvântată.

Cu mult drag şi respect,
Liliana

Draga mea Liliana,

Tot ce avem de făcut este să-i creştem în Duhul lui Hristos şi să-i acoperim cu rugăciunea noastră!

Să nu le ascundem cât de greu e războiul duhovnicesc, dar nici să nu-i speriem! Să vadă cum biruim noi ispitele! Să vadă că şi noi spunem minciuni, de exemplu, tot de frică sau ruşine, dar că numim asta păcat şi ne spovedim şi cerem iertare şi luptăm să nu mai facem! În felul acesta nu se vor simţi altfel, răi, nedemni! Vor învăţa că suntem iubiţi de Domnul aşa cum suntem, că suntem demni de iubirea Lui prin simplul fapt că suntem oameni şi că avem datoria să ne bucurăm de iubirea Lui! Şi să-i învăţăm să fie responsabili în libertatea lor!

Copila mea, să înveţi tu să strigi mereu la Domnul, să-L întrebi ce şi cum să faci şi să ai încredere în El şi rugăciunea te va învăţa în fiecare moment cum e mai bine!

Ştii, avem noi în biserică acum un prunc de nici doi ani, care vine la Sfântul Potir singurel, pe picioarele lui, se aşează în faţa părintelui şi trage de patrafir cât timp spune părintele rugăciunile dinaintea Sfintei Împărtăşanii!

Mă uit la el şi ştiu, văd că acest prunc, orice ar trăi în viaţă, are aici un Temei care îl va salva!

Cu drag şi încredere că vei fi o bună studentă la Şcoala Duhului Sfânt,

M. Siluana

SEXUALITATE, CASTITATE, PĂCATE

Măicuță dragă,

Ce mi s-a întâmplat săptămâna asta... doresc să împărtășesc acest lucru, deoarece sunt multe tinere care ar putea să fi fost în situația mea. Nu doresc să pun prea mult accent pe întâmplarea propriu-zisă, ci mai mult pe aspectul că fiecare zi reprezintă un drum de parcurs, dar, și mai mult, e plin de ispite... Am mers săptămâna asta să-mi rezolv o problemă în oraș și am fost acostată de un moș. Urât cuvânt, dar când mă gândesc ce era să-mi facă... a început să mă strângă în brațe și să-mi zică tot felul de chestii, că soția lui e bolnavă, că îi par foarte drăguță, să păstram o legătură. Intrasem puțin în panică, dar apoi m-am gândit că nu poate să-mi facă nimic, am reușit să fiu tare. Asta s-a întâmplat în magazinul lui, unde vinde cizme.

Doresc să spun tuturor un lucru pe care l-am înțeles: chiar dacă ne gândim și ne spunem în minte că suntem întru totul în iubire către Dumnezeu, trebuie să fie mai mult decât un gând. Că dacă mergem azi la biserică și mâine ne spunem că nu mai are niciun rost, atunci lăsăm să apară ispitele, trec în noi și după aceea regretăm. Câteodată simt că doresc să mă schimb, azi să fac un pic mai bine decât ieri. Oricum, nu am pățit nimic, am reușit să depășesc, dar am fost speriată... Mi-era rușine să zic la cineva, i-am zis colegei mele de bancă, care știu că nu m-ar putea trăda. Mă gândesc că dacă acum am „fost ajutată", dacă mi s-ar întâmpla

ceva asemănător cum aş mai proceda, câtă forţă aş mai avea, Măicuţă? Ce speriată am fost!!

Aveţi cumva sediul la Craiova? Chiar dacă aş găsi o carte scrisă, pentru mine nu e un impact aşa de tonifiant cum ar fi faţă în faţă. Eu învăţ în Tecuci.

Îţi mulţumesc că mă asculţi şi, cum am zis şi la începutul mesajului, că nu treci cu vederea.

Georgiana

Fetiţa mea dragă,

Îţi mulţumesc mult pentru mesajul tău, mult, mult! Şi Îl rog pe Domnul să facă să fie de folos, cum bine spui, multora.

Fetiţele mele dragi, trebuie să învăţăm să ne apărăm! Există oameni răi pe lume şi ei fac răul cu uşurinţă şi cu plăcere. E adevărat, că în adâncul lor şi ei au chipul lui Dumnezeu şi că pot deveni buni, dacă se întorc la Dumnezeu şi se pocăiesc de răutatea lor, dar noi trebuie să învăţăm să ne ferim de rău!

Ce vom face?

Mai întâi, să ne rugăm în fiecare zi, câte o mică rugăciune pentru cei răi şi pentru cei buni, că toţi suntem oameni şi suntem neputincioşi în faţa ispitelor. Apoi, oamenii răi au fost cei mai răniţi în viaţa lor, în copilăria lor şi fac ce au fost învăţaţi sau obligaţi să facă.

Apoi, să ne aşezăm, tot prin rugăciune, cât de scurtă, în fiecare dimineaţă, sub protecţia lui Dumnezeu, a Sfântului protector şi a Sfântul înger păzitor!

Apoi, oriunde am intra, pentru orice problemă, sau pe oriunde am trece, să ne facem cruce şi să binecuvântăm pe cei pe care îi întâlnim şi să cerem ajutor de la Domnul pentru a nu pătimi ceva rău. Nu durează mult o asemenea rugăciune.

Apoi, dacă cineva ne atacă, să strigăm la Domnul şi la oameni cât putem de tare! Să nu le dăm voie să ne facă rău! Gândul şi strigarea la Dumnezeu îl paralizează pe răufăcător pentru câteva secunde, suficient ca să poţi să scapi!

Evitaţi să rămâneţi singure cu bărbaţi sau băieţi necunoscuţi, sau chiar şi cunoscuţi. Când e cineva care se poartă ca acest agresor, trebuie demascat! Tăcerea noastră poate favoriza o suferinţă unei persoane mai neajutorate! Măcar să vă adunaţi un grup de colege şi colegi şi să mergeţi să-l ameninţaţi. Aceşti oameni ştiu numai de frică! Aşa îl putem ajuta să se mântuiască şi el.

M. Siluana

Care este limita de păcat a relaţiei dintre doi tineri necăsătoriţi care se iubesc?

Raţiunea este cea care discerne binele de rău?

Cum să ne găsim liniştea la strană?

M. şi G.

Dragii mei dragi,

Limita este cea pe care v-o arată conştiinţa şi părintele duhovnic. Important este să conştientizaţi şi urmările unor gesturi sau cuvinte care par nevinovate!

Să comunicaţi mult între voi şi cu părintele duhovnic şi să vă rugaţi împreună!

Să descoperiţi frumosul şi binele şi să-l iubiţi!

La strană, liniştea vine când ai gândul la Domnul şi nu la cei din jurul tău! Nu judeca, ascultă rugăciunea părintelui şi participă la a ta şi vei trăi Sfânta Liturghie ca în cer!

Fugiţi de judecata aproapelui şi de comparaţii!

Curaj!

Cu drag,
M. Siluana

Maică,

Prietenul meu mă părăseşte pentru că sunt virgină, îmi spune că sunt anormală din cauza acestui lucru...

Mai există băieţi care vor să se căsătorească cu o fecioară?

Mai sunt băieţi care au răbdare până după căsătorie?

Sunt aşa pesimistă în aceste lucruri, mi-e frică să nu rămân singură...

Vă mulţumesc pentru răspunsuri mult de tot.

Doamne ajută!
X

Dragii mei băieţi,

Vă rog mult, mult, mult să răspundeţi voi la aceste întrebări!

Vă mulţumesc şi vă aştept cu drag şi încredere,
M. Siluana

Sărut mâna, Maică!

Pentru domnişoara care a scris: „Prietenul meu mă părăseşte pentru că sunt virgină" şi care se întreba dacă mai există băieţi care să aştepte până la căsătorie şi care ar mai dori să se însoare cu o fecioară. Răspunsul este DA, mai sunt, eu sunt unul dintre ei. Mi-am propus în sinea mea, ca, orice ar decreta lumea asta aiurită (ca să nu zic nebună) că este normal şi, de fapt, este anormal, conform Bisericii lui Hristos, să nu iau în seamă şi să mă doară fix în cot de ce zic unii sau alţii. Am să devin nesimţit la vorbele celor care spun: „Băi, eşti demodat, de modă veche, anormal, învechit, habotnic, bla, bla, bla...". În fine, cam asta e părerea mea vis-à-vis

de cei care cred că virginitatea e o boală. Îmi spunea cineva că în America, cei care au 16 ani şi mai sunt încă virgini se poartă de parcă ar avea lepră, aşa vor să scape de virginitate... Mai sunt şi excepţii pe acolo, dar cred că foarte puţine.

Doamne ajută!
Vlad

Dragul meu drag Vlăduţ,

Îţi sărut mânuţa ta de copil curajos!

Iată, copiii mei, Hristos încă mai are martori vii!

Vă îmbrăţişez pe toţi cu drag şi recunoştinţă!

Dumnezeu să vă ocrotească în această lume nebună pe care voi trebuie s-o iubiţi şi s-o ajutaţi să se mântuiască!

Cu drag şi recunoştinţă,
M. Siluana

Bună ziua, Măicuţă!

Tocmai am deschis site-ul şi deja mi-am aţintit ochii asupra unui mesaj care mi-a atras atenţia încă de la început: „Prietenul meu mă părăseşte pentru că sunt virgină".

Nu sunt băiat, dar aş putea încerca să îi răspund eu câte ceva acestei fete.

Eu una sunt cam în aceeaşi situaţie ca şi tine. Am avut ocazia de a purta conversaţii cu mai mulţi băieţi în legătură cu această temă şi, sincer, am fost frapată să realizez că mulţi preferă o fată care deja a avut experienţe sexuale, pentru că asta parcă le-ar certifica faptul că au de-a face cu o fată care este „normală". Sunt concepţii de copii imaturi, care încă nu ştiu ce valorează în viaţă, care, datorită vârstei, se lasă mai degrabă purtaţi de instincte.

Acum mă adresez ţie, dragă X.: fostul meu prieten, când a aflat că încă sunt virgină, mi-a pus o întrebare pe cât de prostească, pe atât de dureroasă: „Nu cumva ţie nu-ţi plac băieţii?". Adică faptul că încă nu am avut relaţii cu un băiat mă făcea să trec în extrema cealaltă, a persoanelor „gay". Am spus că a fost dureros, pentru că mi-am dat seama că nu mă cunoştea deloc şi ajunsese să mă considere o ciudăţenie.

Totuşi, să ştii că există şi băieţi care apreciază şi fecioria, dar trebuie să ai răbdare şi ai să vezi că o să vină şi Făt-Frumos al tău care te va iubi şi te va aprecia mai mult ca orice. Ai credinţă şi speranţă multă.

Te îmbrăţişez cu drag,
Petronela

Mulţumesc, Petronela mea dragă!

Domnul să te răsplătească pentru mesajul tău şi pentru bucuria pe care mi-o faci!

Cred că şi iubitei noastre X.!

Şi, dacă aţi şti voi, fetele mele iubite, câtă durere şi umilinţă trăiesc fetele „normale"! Să vă rugaţi şi pentru ele ca să se întoarcă la bucuria care nu e de găsit în păcat!

Cu drag şi recunoştinţă,
M. Siluana

Dragă Măicuţă,

Se întreba o prietenă de-a noastră dacă mai există băieţi care doresc să se căsătorească cu o fecioară. Dumneavoastră îi invitaţi pe băieţi să răspundă la această întrebare. Eu i-aş spune prietenei noastre părerea mea, că da, încă există. Dar, mai mult decât atât, i-aş spune

să nu deznădăjduiască şi să încerce să meargă mai departe fără băiatul care îi cere acest compromis, care este împotriva conştiinţei şi principiilor ei!

De ce spun asta?

Pentru că, cu câţiva ani în urmă, şi eu îmi doream un băiat care să mă aştepte. Acum îmi pare rău că nu am aşteptat eu acel băiat şi am făcut acest pas cu un băiat care nu-mi este acum alături. Şi mă regăsesc în scrisoarea prietenei noastre, tocmai pentru că am luat această decizie, culmea, nu pentru că m-aş fi simţit presată de el ci, şi mai rău, pentru că în sinea mea mi-am făcut falsa idee că nu mai există băieţi care să se căsătorească cu o fecioară!

AM GREŞIT!

Şi iată-mă acum întrebându-mă, paradoxal, dacă voi găsi un băiat care să mă înţeleagă şi să mă accepte, chiar dacă nu mai sunt virgină.

Să nu faci asta, draga mea X., nu merită niciun băiat, atitudinea lui despre care ai vorbit (că vrea să te părăsească) nu e decât dovada vie a lipsei de respect faţă de persoana ta, care nu simţi că asta îţi doreşti cu adevărat! El ar trebui să te iubească şi să te aprecieze şi mai mult pentru că eşti cum eşti, dacă vrea cu adevărat să mergeţi pe un drum împreună! Crede-mă, eu mi-am dat seama de asta târziu şi mi-a fost tare greu să merg mai departe, pentru că un băiat care pune accentul pe aşa ceva mai devreme sau mai târziu tot te părăseşte sau nu este în stare să-ţi fie alături, pur şi simplu pentru că nu aveţi aceleaşi idealuri în viaţă! Nu face acest pas! Mergi mai departe cu Domnul şi ascultă-ţi conştiinţa – care este Glasul lui Dumnezeu din om! Ştiu că e foarte greu acum, dar nu-ţi va părea rău mai târziu!

Maică, rugând-o pe prietena noastră să mă ierte dacă am fost dură, vă rog şi pe dumneavoastră să nu publicaţi mesajul decât dacă consideraţi de cuviinţă! Nu am pretins să dau sfaturi, ci doar să exprim şi să-i împărtăşesc şi ei importanţa unei astfel de decizii şi să o încurajez în cuvinte simple, din experienţa durerii şi singurătăţii prin care am trecut atunci când numai Dumnezeu mi-a fost alături!

Cât despre mine, Maică, vă mărturisesc că, citind răspunsurile pe care le daţi, simt câteodată că mă depăşesc; mă chinuiesc să le înţeleg şi să le simt şi mă retrag în singurătate unde trăiesc acest sentiment cu durere. Câteodată am impresia că Dumnezeu mă pedepseşte după atâţia ani de păcat şi de asta nu am mai avut niciun prieten de la el încoace. Oare aşa să fie? Nu vreau neapărat să mă îndrăgostesc, câteodată vreau doar să stau de vorbă cu cineva la o cafea, să comunic, să spun ce mă frământă... ştiu că trebuie să aştept, şi nu să mă arunc în păcate (în fond nu am nici 20 de ani împliniţi), ci să merg mai departe cu nădejdea în Domnul! Credeţi-mă, mi-e foarte greu câteodată, şi tocmai de asta mi-e frică să nu cad în păcat, să nu cedez uşor, tocmai din cauza acestei singurătăţi! Vă mărturisesc că sper să nu fie aşa, sper să mă întărească Bunul Dumnezeu, căci am trăit şi dulceaţa şi durerea păcatului şi nu mai vreau să ajung acolo!

Vă rog, ajutaţi-mă prin răspunsul şi rugăciunile dumneavoastră să nu mă mai simt aşa singură!

Vă mulţumesc!
Georgiana

Draga mea Georgiana,

Îţi mulţumesc mult, mult, mult! Da, de vocea voastră, fetiţele mele iubite, de mine şi mai ales de Domnul, e mai multă nevoie!

Domnul să-ţi răsplătească curajul şi onestitatea!

Cu drag şi respect mult,
M. Siluana

Referitor la rugămintea dumneavoastră de a răspunde la întrebarea domnişoarei „X.", aş începe prin a spune că noi, tinerii creştini, am uitat de frumuseţea fecioriei, chiar şi atunci când mai avem încă fecioria, fie şi sub forma cea mai modestă, a virginităţii. Cei mai mulţi dintre noi uităm şi vremurile în care trăim, în care cel rău se sileşte să nu rămână nici urmă de feciorie. De aceea se cuvine măcar să ne străduim să mulţumim lui Dumnezeu pentru ceea ce avem şi să nu cădem în deznădejde că nu suntem pe placul lumii. Cât despre întrebările tale, te asigur că există tineri care nu numai că vor să se căsătorească cu o fecioară şi să rabde până la nuntă, dar vor un lucru mult mai greu de atins. Acela de a duce o căsătorie plăcută lui Dumnezeu. Şi asta este foarte greu...

Cu încredere,
Petre

Mulţumesc, Petre drag,

Mulţumesc pentru mesaj şi mai ales pentru cuvântul: „se cuvine măcar să ne străduim să mulţumim lui Dumnezeu pentru ceea ce avem, şi să nu cădem în deznădejde că nu suntem pe placul lumii"! Aici aş vrea

să ne oprim puţin măcar, toţi cei care suferim că nu am găsit fericirea. Suntem noi conştienţi că lumea aceasta e incapabilă să ne dea fericirea după care însetăm?

Folosim noi durerile dezamăgirii pentru a ne naşte la viaţa cea adevărată, care nu e din lumea aceasta? Sau ne încăpăţânăm să umblăm după himerele fericirii lumeşti şi ne lipsim de cea mai mică pregătire pentru fericirea adevărată şi viaţa veşnică? Oare cum ne vom prezenta la naşterea noastră în cer? Să ne punem această întrebare şi să nu ne mai amorţim conştiinţa cu surogate şi lozinci nihiliste! Ştim deja că nu sunt adevărate după angoasa sufletului, care ştie în adâncul lui Adevărul!

Curaj, copii! Bucuria pe care o căutăm e numai şi numai în Hristos!

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Cu drag şi nădejde,
M. Siluana

Maică Siluana,

Ştiţi ce cred eu?

Eu cred că fecioria este o taină şi mai cred ceva: cine poate să păstreze această taină, cinste lui!

Şi încă ceva: fecioria înseamnă puritate şi curăţie înaintea lui Dumnezeu!

Aşa că fetele care sunt părăsite pentru că sunt fecioare să se bucure, căci nu sunt mânjite de păcat!

Iar pentru băieţii care cred că fetele ar trebui să nu mai fie fecioare, să privească la Dumnezeu şi apoi să înţeleagă mai bine!

Fecioria este de fapt exact ceea ce suntem chemaţi să fim: să fim desăvârşiţi înaintea lui Dumnezeu!

Mulţumesc,
Lau

Şi eu îţi mulţumesc mult, Lau!

Totul e aşa simplu când omul e simplu şi curat în inima lui! Dar frica şi dorinţele apucate ale firii înspăimântate ne tulbură şi ne complică foarte mult şi ne aruncă în comportamente care par „nebune"!

Domnul să ne lumineze ca, ascultând glasul durerii celei adevărate, să alegem Viaţa Care duce la Bucurie!

O, dacă ar şti fetele ce uşor sunt părăsite după ce îşi dăruiesc fecioria! Ce degrabă trebuie să „mai încerce o dată" ca să aibă „noroc"!

Mulţumesc, fetiţa mea, pentru cuvântul tău şi fii binecuvântată.

Cu drag,
M. Siluana

Dragă X.,

Această scrisoare o scriu eu în locul soţului meu, ca răspuns la întrebarea ta. Acum câţiva ani mă frământam cu aceleaşi întrebări şi, dacă Domnul nu m-ar fi păzit, aş fi făcut multe greşeli.

Apoi, cu rugăciunile celor care m-au dus pe tărgă la Domnul, eu m-am întors la El şi bucuria a inundat inima mea. Atunci am descoperit dulceaţa fecioriei într-o lume în care aceasta este considerată de mulţi un blestem.

Şi apoi, tot prin lucrarea Lui, am cunoscut un băiat, pe care, de altfel l-am căutat (aşa ne-a spus părinţele după cununie) şi am recunoscut delicateţea, sfiiciunea, blândeţea, curăţia – lucruri atât de mult dorite de noi, fetele.

Suntem căsătoriţi de aproape doi ani, avem o fetiţă minunată, dar ştii care e cel mai important lucru?

Relaţia noastră este feciorie. Atunci când urmăm Domnului cu toată inima simţim aceeaşi curăţie feciorelnică ce ne permite să urmăm Domnului şi în cele trupeşti.

Şi iată cum, căsătoriţi fiind, nu am „scăpat" de această binecuvântare.

Cu drag,
Nicoleta

Eh, dar mă pun şi zic eu, Maică, ce cred!

Şi mă gândesc aşa că... v-am mai zis, dar acum observ şi alte lucruri mai triste. Am o cunoştinţă care a dorit cu tot dinadinsul să îşi rănească acest dar pentru că se simţea anormală.

S-a lovit şi ea de problema asta, că o considerau cei din jur anormală, nu voia să se zică despre ea că are probleme, o problemă... Şi ea a aplecat urechea la fel de fel de chestii (sper să nu aplec şi eu în viitorul apropiat/îndepărtat) şi a făcut ce „trebuia" să facă tocmai ca să nu se mai creadă asta despre ea...

Evident că a zis că nu e cine ştie ce, dar eu am fost martoră la decizia ei, deşi îi era pe de o parte frică de ce voi zice despre ea că a făcut acest pas. Când mă anunţase de decizia / gândul ei, efectiv mă simţeam martora „unei crime" unde nu puteam face nimic, nu suportam ideea să fiu aşa neputincioasă faţă de un lucru atât de dureros care va urma în viitorul apropiat/îndepărtat! M-a durut!

Iar acum sunt martoră la felul ei de a fi, cum se chinuie să atragă indivizi, cum... Maică, se chinuie!

Pe mine mă doare să mă uit la ea şi să văd mereu câte o schimbare la ea, la felul ei de a fi!

Se chinuie! E de-a dreptul sfâşietor să priveşti la felul omului de a fi şi cum îşi împopoţonează fel şi fel de

chestii, doar pentru a fi curtată şi a nu rămâne singură şi de frică să nu se spună despre ea ori că e proastă, ori că e urâtă, că are vreo problemă!

Mă doare! Dar dincolo de asta, e prietenia mea cu ea! E dureros cum foloseşte fel şi fel de „superficialităţi", „minciunele" (cum ziceţi dumneavoastră), ca să obţină o iubire din partea unui băiat şi să nu fie părăsită! În adâncul ei, e un om bun! Dar se răneşte singură aşa mult! Şi se vede cum se minte singură, cum caută argumente şi pare să îmi prezinte lucrurile ca şi cum nu ar fi vorba de ceva prea important.

Eh, asta am vrut să zic. Adică să învăţăm din rănile altora, ca să nu păţim şi noi la fel! Iar eu cunosc prea multe ca să mă scuz pentru prostia făcută sau ca să mă mint şi să fac ce nu trebuie făcut şi ca să nu aleg ce trebuie! Consider că multă lume face lucruri dureroase şi din neştiinţă, şi poate şi vor să fie neştiutori, ca să nu fie responsabili, să nu se simtă responsabili!

Vă iub.!
F.

Draga mea F.,

Mulţumesc mult, mult pentru mesajul tău! Cred că nu mai are nevoie de niciun comentariu! Să dea Bunul Dumnezeu să fim înţelepţi şi să învăţăm şi din experienţa celorlalţi şi să ne rugăm pentru cei care suferă lângă noi ca să înveţe şi ei măcar din propria durere!

Cu drag şi preţuire,
M. Siluana care şi ea te iubeşte!

„Prietenul meu mă părăseşte pentru că sunt virgină"

Aici poate s-ar cere o distincţie: pentru că eşti sau pentru că vrei să rămâi virgină? Prima variantă e mai stupidă decât a doua.

„Îmi spune că sunt anormală din cauza acestui lucru..."

Şi are dreptate, în măsura în care „normalitatea" se defineşte de către majoritate. Dar „normalitatea" asta e un concept tare alunecos, folosit cu precădere de cine vrea să-şi promoveze (şi/sau justifice) prejudecăţile.

„Mai există băieţi care vor să se căsătorească cu o fecioară?"

Indubitabil.

„Mi-e frică să nu rămân singură..."

Dacă e mai importantă castitatea, motivul care o face importantă ar trebui să-ţi poată alunga frica. Dacă e mai important să nu fii singură, castitatea va trece pe planul al doilea sub presiunea fricii şi la un moment dat îi vei face pe plac unui bărbat doar ca să fii cu el.

Alegerea e a ta.

Ateologu

Să ştii că nu eşti singura aşa. Suntem multe. Eu consider o binecuvântare, pentru că dacă aş fi o fată „normală", poate aş fi făcut cel mai groaznic păcat cu putinţă, în mintea mea: avortul. Dar aşa am liniştea şi conştiinţa împăcată că m-a ferit Dumnezeu de acest păcat.

Ai grijă de tine!

Numai bine!
M.

Pentru domnişoara X.!

Scumpa mea surioară, nici nu ştii cât de bine te înţeleg, am avut şi eu un prieten care dorea acelaşi lucru şi m-a atacat de multe ori, chiar am fost cât pe ce să cedez... dar nu am cedat! Acum o pot spune cu fericire că nu am cedat, dar atunci, nu! Eram distrusă că l-am pierdut, că nu sunt iubită etc.! Ideea este să gândim întotdeauna înainte de a face ceva. Acum suntem într-un fel, dar, într-un târziu, poate vom vrea să gustăm şi alte stiluri de viaţă, să ne lăsăm „uşile" deschise, să nu ne grăbim a epuiza toate experienţele care ne pot marca pentru totdeauna! Încă ceva: mai târziu, când am evoluat spiritual, am avut îndelungi perioade de remuşcare, mă gândeam: „Doamne, cum m-am putut înjosi atât?". Mă tulbură gândul că era cât pe ce să cedez, am visat de multe ori că am făcut-o şi plângeam cu lacrimi amare... erau atât de puternice acele vise, încât mă marcau şi în realitate! Sora mea albastră, nu e aşa o mare fericire să-ţi începi viaţa intimă, mai ales când cauţi plăcere... Acea plăcere te robeşte, devenim prelungiri ale poftei... Nu crezi că suntem destul de slabi? E nevoie să mai stârnim un „drac"? Eu am reuşit să devin conştientă de faptul că nu e o ruşine să fii virgină, deşi sunt citită de băieţi şi chiar luată în râs, sunt chiar monitorizată, sunt curioşi dacă mai sunt sau nu? Dar nu contează, de ce ne pasă atât de mult ce spune lumea şi nu ne pasă de părerea lui Dumnezeu? Prietenul tău a pierdut, nu tu! Chiar dacă ai fi cedat, asta nu ţi-ar fi garantat iubirea lui. Oamenii te vor în tabăra lor tocmai pentru că eşti aparte, dar când devii de-a lor, nu te mai plac, devii neinteresantă! Şi eu sunt singură şi mă simt singură în lupta mea, uneori deznădăjduiesc, dar mă ridic, pentru că îmi place

prea mult cum sună „mireasa lui Dumnezeu". Nu-s eu aşa vrednică, dar vreau să am căsnicia pe care mama mea nu a avut-o! Curaj, că nu eşti singură!

Încă ceva: după ceva timp, mai mulţi dintre indivizii care au încercat să mă „schimbe", să mă înveţe ei să-mi trăiesc viaţa au venit şi mi-au spus: „Eu acum câţiva ani eram mai prost, dar tu aşa să rămâi!". Iar dacă începi cu unul, vor şi următorii şi aşa nu ne mai deosebim de animale... devenim sclavii corpurilor noastre... O mătuşă de-a mea m-a scuturat bine şi a spus că „dacă le facem plăcerile, devenim o budă a lor"... Ştiu că e dur, dar pe undeva e şi adevărat...

Te rog să mai scrii, sunt foarte curioasă să ştiu cum te simţi!

Doamne ajută!

Şi un apel către toţi tinerii, având în vedere că şi eu mă simt singură în lupta mea uneori şi îmi doresc să cunosc persoane care să aibă acelaşi ideal al căsătoriei: haideţi să facem schimb de adrese de mail sau orice altceva ce ne poate lega, pentru a ne uni şi a birui!

Cu drag,
Iulia

Draga mea X.,

Nu te descuraja. Eu am 33 de ani şi sunt virgină şi mi-ar fi ruşine dacă nu aş fi. Este aşa de plăcut să simţi că eşti întreagă, neatinsă!

În plus, este o cale a ascezei, pe care trebuie să o înveţe orice om. Am avut perioade în care simţeam impulsuri sexuale foarte puternice, care nu erau legate de vreun sentiment de iubire pentru cineva. Pur şi simplu

simţeam că trupul meu vrea să facă dragoste. Dorinţele erau atât de puternice, încât cereau satisfacţie imediată. Şi ce era să fac? Să fi sărit pe bărbaţi!? Cred că, săracii de ei, s-ar fi speriat. Şi aşa mi-am dat seama că aceste impulsuri erau ori de la diavol, ori de la trupul meu. Aşa că am aşteptat. Şi după câţiva ani, în care pur şi simplu le-am răbdat, ele au trecut, şi acum nu mai simt nicio dorinţă trupească.

Deci este mai importantă moralitatea, adică să nu ai relaţii intime înainte de căsătorie, căci atunci degeaba te mai îmbraci în alb la nuntă, căci nu ai niciun merit.

Fii liniştită şi roagă-te, căci Dumnezeu îţi va da un băiat la înălţimea trăirilor tale creştine.

Andreea

Te îmbrăţişez cu dragoste şi recunoştinţă, Andreea mea dragă!

Dacă nu ne vom întâlni până atunci, la Marea Judecată te voi recunoaşte după bucuria pe care ai dobândit-o prin această luptă ascetică!

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Măicuţă dragă, m-au impresionat mult rândurile tuturor celor care se luptă pentru feciorie, deşi lupta este atât de grea în zilele acestea.

Vreau să transmit şi eu un cuvânt: MERITĂ! Căsnicia întemeiată pe curăţia fecioriei este scutită de multe, multe lupte şi patimi. Încrederea între cei doi soţi este alta atunci când ştiu că au fost şi sunt unici în viaţa celuilalt, viaţa lor este alta. Este greu, dar greutatea luptei va fi repede uitată în frumuseţea căsniciei, după

cuvântul Domnului! Şi nu spun asta din auzite, ci pentru că trăiesc această bucurie în fiecare zi, din mila Domnului...

Pentru că am văzut că mulţi copii dragi au nevoie să vorbească, să ştie că nu sunt singuri, mă pun şi eu la dispoziţia lor, pe adresa:

www.daruindveidobandi.blogspot.com

Vă îmbrăţişez cu mult, mult drag şi dragoste,
Natalia presv.

Mulţumesc din suflet, preoteasa mea dragă!

Voi, dragi copii, să aveţi încredere în Natalia. O cunosc de când era studentă şi venea la conferinţele ASCOR! E preoteasă, dar nu e moralistă şi nici cicălitoare! Aveţi toată încrederea!

Cu drag şi bucurie,
M. Siluana

Nu există bucurie mai mare decât aceea de a fi fecioară. Pe mine m-a făcut mai puternică. Dacă eşti destul de hotărâtă să spui NU la o ispitire directă, cu care stai faţă în faţă, atunci ai destulă voinţă şi să urci spre Hristos, indiferent de piedici.

Asta e, băiatul care îţi cere acest lucru nu ştie ce îţi cere; vrea să-L schimbi pe Hristos cu el. NICIODATĂ! Ăsta să fie răspunsul vostru. Căderea în desfrânare aduce atât de multe complicaţii, avorturi fără ca măcar să ştii că ai făcut avort (anticoncepţionalele produc avort). Nu ne putem preface că nu, că sunt doar nişte celule. Acele celule au suflet. Atâtea persoane în jurul meu au căzut în desfrânare şi văd consecinţele asupra lor. Faţa

le este diferită, schimonosită cumva, au pierdut chipul lui Dumnezeu din ei. Pentru că nu au putut spune nu. Şi eu aş fi fost o desfrânată fără seamăn, dacă nu m-ar fi ţinut Dumnezeu. Ştia că sunt slabă şi n-am avut cu cine la momentul respectiv. Vouă, cărora v-a îngăduit Dumnezeu să fiţi ispitite în felul ăsta şi aţi spus NU, probabil a vrut să vă arate că sunteţi atât de puternice, dar numai dacă ascultaţi de El.

Eu cred că cel mai bun lucru pentru oricine are de înfruntat această ispită e să aibă un duhovnic în mâinile căruia să-şi lase sufletul spre îndrumare. Şi să ascultaţi tot şi să faceţi exact cum zice duhovnicul, că Domnul vorbeşte prin el.

Şi acum să vă spun o întâmplare care m-a minunat. Stăteam la poveşti cu un băiat de 16 ani. Şi mi-a spus că are o prietenă pe care o iubeşte mult. Colac peste pupăză, era şi rocker. Şi m-am mirat când un omuleţ ca el îmi spune că el vrea să se căsătorească cu ea şi vrea să-şi păstreze virginitatea până atunci, chiar dacă toţi prietenii lui îşi băteau joc de el.

Mare mi-a fost bucuria.

Loredana

Şi bucuria mea e mare, Loredana mea dragă!

Domnul să te binecuvânteze şi să aveţi bune şi binecuvântate întâlniri prin adresa ta!

Cu drag mult şi deosebită preţuire,
M. Siluana

Vreau să spun şi eu câteva cuvinte pentru fata care e „virgină". N-am zis fecioară, pentru că atunci când spui virgină te gândeşti la trup.

Eu, de exemplu, nu am mai fost fecioară de mult (aşa consider) şi anume din momentul în care m-am masturbat. Nu ştiu ce aveam... nişte porniri rele. Cred că aveam 11-12 ani. Nu mă uitam la filme sau secvenţe porno. Parcă zici că aveam în sânge acele porniri, nu ştiu, poate mama când a fost însărcinată, o fi avut gânduri de atracţie sau cine ştie.

Vreau să zic că am descoperit din întâmplare plăcerea aceea fizică, ce durează câteva secunde, şi am tot căutat-o, încât Dumnezeu să vă ferească, fetelor, să faceţi ca mine. Îmi aduc aminte că mă dezbrăcam şi mă jucam cu sora mea mai mică (nu cred că-şi dădea seama ce vreau eu). Nu vă gândiţi... nu erau perversiuni, însă, în fine, nu-mi aduc aminte prea multe. Mi-am dat seama că e rău ce fac şi m-am forţat să uit, la fel am pus-o şi pe sora, care nu mi-a mai zis nimic de atunci, cu siguranţă că a uitat.

Prima dată, la 12 ani, când am văzut secvenţe la TV când doi se sărută şi fac dragoste (înainte nu arătau ce arată acum... acele secvenţe fiind inofensive în comparaţie cu ce e acum), am fost şocată şi am zis că niciodată n-o să fac aşa ceva. Apoi mi-am zis singură că sunt prea mică să înţeleg şi nu m-am mai gândit la asta.

La 21 ani mi-am pierdut virginitatea. Prietenul meu (eram doar de două săptămâni cu el) a zis că nu mai vrea să fim împreună dacă eu continui aşa. Eu i-am zis de la început că vreau să mă mărit virgină, însă mă duceam pe la el acasă şi-mi plăcea să dormim îmbrăţişaţi... şi normal că el nu putea să reziste.

Vreau să-ţi spun, dragă X., că eu, după ce mi-am pierdut virginitatea, plângeam fără să vreau, fără să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Parcă zici că pierdusem un copil, a fost groaznic, sincer îţi spun şi nu mi-a venit

să cred că poate fi atât de dureros. Nici acum nu-mi dau seama de ce am putut să sufăr aşa de mult. Îmi aduc aminte că nu l-am lăsat de prima dată să ducă până la capăt treaba şi m-am dus la biserică, am vrut să mă arunc în faţa unei maşini, eram terminată.

Am trecut peste asta, am rămas cu prietenul meu şi la un an l-am cerut eu în căsătorie, pentru că deja aveam remuşcări. Da, suntem căsătoriţi, însă viaţa intimă nu e curată, ca să zic aşa, ştiu, trebuie să depun efort să mă schimb şi să fac această căsnicie să fie curată, dar contează foarte mult cum îl înveţi pe bărbat.

Sunt sigură că puteam să-l fac să se îndrăgostească mai mult de mine şi totul să fie curat.

Sper să te ajute!
Ştefania

Iubita mea fetiţă,

Harul Sfintei Cununii şi al Tainei Pocăinţei să te ajute să devii om nou, curat şi puternic în iubire şi familie! Te ştiu, ştiu că lupţi şi am încredere!

Nu uita, rugăciunea pentru soţ şi binecuvântarea lui în momentele de intimitate alungă diavolii necuraţi! Roagă-te în taină ca Domnul să ocrotească iubirea voastră cu harul Lui şi vei trăi multe minuni!

Cu drag şi recunoştinţă pentru mesajul tău,
M. Siluana

Să nu te simţi stânjenită pentru faptul că eşti încă fecioară. E o bucurie, nu o mâhnire. Dacă prietenul tău te-ar fi iubit cu adevărat, nu te-ar fi părăsit pentru

o patimă aşa de urâtă ca desfrânarea. Să nu-ţi faci griji în privinţa băieţilor, mai ales când Îl ai peţitor pe Dumnezeu...

Te îmbrăţişează, cu dragoste creştină, o altă „specie pe cale de dispariţie"...

Andrada

Vă trimit o parte din scrisoarea lui Valeriu Gafencu către surorile lui:

„Tare mult doresc să nu vă gândiţi la căsătoria voastră, absolut deloc. Cu cine mă voi mărita? Cum va fi el? Cine va fi el? Etc. Sunt gânduri inutile, fără sens, deşarte. Aceste preocupări arată că în sufletul vostru încă nu s-a stabilit certitudinea adâncă a adevărului. Să aveţi o singură grijă. Sufletul. Să trăiţi curat, în frica lui Dumnezeu. Să iubiţi pe Hristos, să vă dăruiţi toată fiinţa Lui, printr-o trăire curată, în rugăciune.

În ceea ce priveşte căsătoria: O, să n-aveţi nicio grijă, dar absolut nicio grijă, căci se găsesc atâtea suflete dornice de a întâlni suflete curate de fecioare, pentru a se uni cu ele şi a zidi un cămin creştin fericit.

Dacă voi aţi înţelege acest adevăr pe care vi-l mărturisesc, v-aţi convinge mai târziu, că dragostea de Dumnezeu este Esenţialul, v-aţi convinge de adevărul spus de Mântuitorul: „Căutaţi Împărăţia Cerurilor, şi toate celelalte vi se vor adăuga vouă. (Aiud, 15 Mai 1946)."

N.

Doamne ajută,

Vreau să vă întreb ce înseamnă o prietenie creştină? Cum trebuie să se manifeste doi tineri care se înţeleg

foarte bine din punct de vedere creştin, dar se gândesc şi în alt fel unul la altul, sunt îndrăgostiţi unul de altul, ca să zic aşa (nu ştiu dacă m-am exprimat corect creştineşte, să mă iertaţi)?

Mi-am amintit să vă mai întreb ceva. Dacă este păcat sau nu să purtăm cruciuliţă la gât? Eu ştiam că este păcat, pentru că în felul ăsta Îl expui pe Dumnezeu într-un mod urât, dacă faptele tale sunt aşa. Vă rog să-mi spuneţi dacă ştiu corect.

Marcela

Draga mea Marcela,

Cred că în multe din răspunsurile pe care le-am dat până acum vei găsi ceea ce doreşti să ştii despre iubirea curată dintre doi tineri îndrăgostiţi!

Important este, copil drag, să nu vă stârniţi pofte păcătoase pe care să nu le puteţi purta fără păcat şi să vă bucuraţi de darurile adolescenţei cu toată inima. Rugăciunea, Spovedania şi Împărtăşirea din acelaşi Sfânt Potir vă vor învăţa multe! Să aveţi amândoi acelaşi duhovnic, dacă se poate şi să căutaţi peste tot frumosul şi adevărul! Nu vă uitaţi prea mult unul la altul, ci cât mai mult, împreună, la Domnul şi la tot ce a făcut El frumos şi bun!

Să vă ajutaţi unul pe altul să creşteţi în virtute şi să biruiţi păcatul! Cam asta cred! Nu e păcat să porţi cruciuliţă la gât, chiar dacă faci şi păcate, ca un copil ce eşti încă!

Domnul să te lumineze şi să te ajute să treci cu bine prin greaua perioadă a adolescenţei!

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuţă!

Am reuşit să cristalizez un gând ce nu-mi dădea pace de când am dat de dumneavoastră şi de site şi am să-l pun aici, rugându-vă să mă sfătuiţi pe mine şi poate pe cei ce se vor regăsi în această problemă.

Părintele Nicolae Tănase spune într-o conferinţă:

„Ce se întâmplă în cazul în care o fată iubeşte desăvârşit un băiat? Care îşi deşartă toate sentimentele în prietenul ei? Şi care nu se culcă cu el, dar se descarcă de tot ce are ea (sentimental). Acesta o părăseşte dintr-un motiv sau altul şi avem de-a face cu o fată care într-o altă căsătorie este goală pe dinăuntru şi anume: nu poate iubi. Ar vrea, raţiunea îi spune: încearcă!, dar eşuează. Deci avem de-a face cu o a doua situaţie: o căsnicie nefericită."

Mai devreme aţi răspuns unui mesaj în care exact asta ne sfătuiaţi, să nu ne mai aventurăm... Dar ce facem dacă ne-am aventurat deja şi nu doar o dată şi nu doar sentimental, ci şi trupeşte... Suntem sortiţi/sortite eşecului în viaţă? Există vreo şansă să restabilim puritatea într-o zona mânjită de noroi cu cruste groase, împietrite? Mai putem învăţa/descoperi „prietenia duhovnicească" de care vorbiţi în Meşteşugul Bucuriei? *Mai putem învăţa ABC-ul relaţiilor frumoase noi, cei sortiţi eşecului? Mai putem scoate ceva dintr-o inimă secătuită?*

Vă îmbrăţişez cu mult drag!
I.

Fetiţa mea iubită,

Dumnezeul Cel Viu, Care este cu noi şi gata să Se sălăşluiască în noi, a venit la noi şi S-a făcut om, pe

când noi eram plini, plini de noroi! Nu S-a scârbit de noi şi nu Se scârbeşte nici acum! Ci ne roagă să ne oprim şi ne cheamă la El ca să ne cureţe de toată întinarea şi să ne îmbrace în haina Lui de slavă, oricât de tare sau de des am fi căzut şi ne-am fi murdărit! El, Dumnezeu, le face pe toate noi! Fără pată! Asta e prima Lui lucrare cu noi! Apoi ne umple de prezenţa Lui şi de Bucuria Lui şi vom avea ce să dăruim iubind ca El şi cu El!

Ar fi zadarnică orice încercare de a mirosi frumos după ce am căzut într-o hazna plină, fără să ne spălăm şi să ne curăţim cu amănuntul!

Pocăinţa şi iertarea fac această lucrare în şi cu noi! Şi o inimă secătuită, de va fi iarăşi „branşată" la Izvorul Vieţii, va deveni la rândul ei izvor de viaţă! Nu uita: femeia Samarineancă avusese deja cinci bărbaţi!

Curaj! Dar fără pocăinţă şi fără iertare nu vom putea nimic!

Te îmbrăţişez cu drag, bucurie şi nădejde, pentru că deja ai pornit pe Cale!

M. Siluana

Măicuţă dragă, îmi place să citesc ceea ce le scrieţi celorlalţi şi tare m-am bucurat când mi-aţi răspuns şi mie!

Văd lângă mine că oamenii înţeleg tot mai puţin dragostea! Şi ai mei din casă cred că dragostea e o „chestie" pe care aproape că o poţi ignora, că oricum se duce!

Cum să se ducă? Dragostea e veşnică! Ce spune Sfânta Scriptură: „Iubirea ca moartea e de tare!" şi Sfântul Apostol Pavel: „Dragostea nu cade niciodată!". Astfel trebuie să înţelegem! Dar dragostea înseamnă JERTFĂ! Să poţi să-l iubeşti pe soţul tău până la Hristos! Adică până

acolo cât nu strică bucuria credinţei şi a lucrării tale în Dumnezeu! Să-l vezi pe soţul tău ca pe un dar de la Dumnezeu! Nu numai copiii sunt dar de la Dumnezeu, ci şi duhovnicul şi soţul şi dragostea! Dacă iubim, e pentru că Hristos ne-a învăţat, El ne-a dăruit mai întâi putinţa de a primi jertfa, nu ca pe o durere, ci ca pe o binecuvântare, ca pe o minune! Sigur că e o minune să iubeşti adevărat!

Îmi spunea un părinte că „dragostea se împlineşte la altar", adică la Cununie! Că atunci îl descoperi pe celălalt, că atunci devii una cu el, că atunci vă primeşte Hristos având bucuria părtăşiei cu El!

De asta trebuie să ajungem mai întâi la Cununie şi abia apoi să începem viaţa în doi! Să nu credem că putem amâna, să găsim justificări! Nu! Dacă îl iubeşti pe cel (cea) cu care vrei să-ţi împarţi viaţa, faci lucrurile aşa cum se cuvine!

Sfântul Apostol Pavel spune: „Taina aceasta mare este!". Iată ce ne dăruieşte Dumnezeu! Şi mă întreb, cu cât mai mult o să-l iubesc pe soţul meu, decât îl iubesc acum, cât încă nu e soţul meu? O să-l iubesc cu o dragoste care nu cade niciodată, pentru că o înălţeşte Hristos! O să-l iubesc învăţând jertfa pe care nu o ştiu! Mai mult, o să-l mulţumesc lui Dumnezeu pentru Taina minunată a nunţii noastre!

Nu am vrut să scriu ceva frumos, am vrut să scriu ceva adevărat! Haideţi să învăţăm să iubim desăvârşit! Dumnezeu ne cheamă mereu la o astfel de iubire!

Măicuţă, să vă dea Dumnezeu dragoste şi mântuire! Deşi sunteţi monahie şi pe dumneavoastră v-a îndemnat la mănăstire dragostea pentru Mirele Hristos! Adică tot DRAGOSTEA!

Anca

Ancuţa mea iubită,

Mulţumesc pentru mărturia ta şi Îl rog pe Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească de tot răul!

Mulţumesc mult, mult, pentru mesajul tău, Îl dăruiesc tuturor celor care caută un sprijin pe Calea grea a iubirii!

Cu respect,
M. Siluana

Dragă Măicuţă,

Ce să fac ca să pun hotar patimii din mine? Ce să fac, pentru că sunt robit de ea cât zece oameni la un loc? Nu am forţă să mă lupt, nu am... sunt slab. Ştiu că ce fac e rău, ştiu că Îl jignesc pe Dumnezeu prin păcatele mele, ştiu că sunt un mare ticălos şi totuşi nu mă opresc. Asemenea porcului care se întoarce în tina lui, aşa sunt şi eu. Cu nimic nu mă deosebesc de un drogat sau de un alcoolic. Acea „sete" nestăvilită către patimă mă atrage ca un magnet şi nu pot rezista.

NU POT, MĂICUŢĂ!!! MĂ ÎNŢELEGEŢI?

Mi-e groază, pentru că am impresia că Dumnezeu o să mă părăsească până la urmă, lăsându-mă în necurăţia mea. Chiar dacă o mărturisesc la scaunul de spovedanie, ea nu vrea să plece din mine şi mi-am dat seama, scumpă Măicuţă, că de fapt ea este o parte din mine, o parte foarte mare. Nu pot să mă lupt, pentru că mi se înlănuieă întreaga raţiune. Ce să fac??? Nu merit să fiu chemat fiu al lui Dumnezeu. Eu vreau să fiu sclavul Lui, dar al Lui şi nu al vrăjmaşului.

Cu durere în suflet,
Dănuţ

Dănuţ, băiatul meu drag,

Mi se strânge inima de dragul şi de mila ta şi mă gândesc aşa: dacă eu, o făptură egoistă şi păcătoasă te pot iubi aşa de mult, dar Domnul! Şi nădejdea mea creşte mare, mare, mare! Şi Îl rog pe Domnul ca, prin rugăciunile Sfinţilor, ale Măicuţei Sale sfinte şi ale prietenilor noştri de pe site, să te ajute să treci acest prag!

Dragul meu copil, acea sete din tine e chiar sete de Domnul! Dar acum ai învăţat să ţi-o astâmperi cu ce-ţi oferă patima! Comparaţia ta cu alcoolismul şi dependenţa de drog e foarte potrivită. E aceeaşi sete de Absolut pe care omul încearcă să şi-o astâmpere prin patimă!

Aşa că te rog, caută pe internet *cei 12 Paşi spirituali* pe care îi fac alcoolicii abstinenţi şi, citindu-i din perspectiva neputinţei tale, fă-i şi tu! Şi să-mi scrii la fiecare pas cum şi ce ai făcut! Şi caută şi la noi pe site la http://sfintiiarhangheli.ro/node/1107

Primul, vei vedea, e chiar mărturisirea neputinţei! Apoi apelarea la o Putere mai mare ca tine, apoi abandonarea în mâinile Ei!

Curaj, copil iubit!

Acum, important e să nu priveşti nimic spurcat şi, în momentul în care vine pofta, să strigi la Domnul şi să nu faci atunci! Să spui: nu acum! Şi aşa, să rezişti din clipă în clipă.

În acelaşi timp, să cauţi Bucuria pe care o dă Domnul! Ca setea ta să se adape la Izvor!

Curaj, tu nu poţi, dar Domnul poate şi te iubeşte mult! Şi-a dat viaţa pentru tine!

Mă voi ruga şi eu pentru tine!

Cu drag şi nădejde!
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuţă dragă!

Aş dori să îi transmit un mesaj lui Dănuţ, poate îi va fi de folos. E un fragment scris de părintele Savatie Baştovoi:

„Patima curviei, deoarece este proprie firii noastre, poate fi depăşită numai prin Duhul Sfânt, prin Liturghie. (...) Ca să scapi de această atracţie, trebuie să-ţi propui o perioadă de nevoinţă. Nu e numaidecât să posteşti aspru şi să nu dormi, mănâncă din toate câte puţin şi odihneşte-te, atât cât să nu fii iritat de oboseală şi inapt pentru muncă. Încearcă, pur şi simplu, să eviţi discuţiile deşarte, televizorul şi muzica. Toate acestea întunecă mintea şi slăbesc atenţia. Dar pentru patima curviei trebuie să avem atenţia întotdeauna trează, pentru că ea pătrunde prin gânduri, pe care dacă le curmăm îndată, am şi scăpat de ea. În această perioadă încearcă să nu povesteşti nimănui nici măcar impresiile şi stările prin care o să treci, decât numai preotului la spovedanie (sau unei persoane duhovniceşti, capabile să te ajute). Cred că în scurtă vreme, dacă vei face asta cu smerenie şi cu nădejde, vei simţi lucrarea Liturghiei în tine. Citeşte câte o catismă dimineaţa, una seara şi una noaptea pe la două, dacă poţi. Ca să te odihneşti bine, culcă-te pe la zece seara. Şi în toată vremea spune „Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătosul".

Dar să treci dincolo de orice convenţie despre rugăciune. Să te pui înaintea lui Dumnezeu aşa cum eşti, nu încerca să pari mai bun, poate că nici să nu doreşti asta, ci pur şi simplu, aruncă-te la pământ în camera ta, după ce stingi lumina şi zi:

Iată, Doamne, Tu şi eu. Uită-te la mine ce-am ajuns, ce-a mai rămas din zidirea Ta. Uită-te şi mă plânge, că

eu singur nu mă pot plânge. Eu nu Te mai înţeleg şi nu Te mai voiesc, eu am o altă viaţă, care îmi pare mai interesantă şi mai atrăgătoare. Du-Te de la mine, că sunt om păcătos. Niciodată nu Te-am iubit şi nu Te-am ascultat. Ştiu că eşti aici, dar nu Te simt şi nu Te recunosc. Tu însă nu Te depărta, aşteaptă până mă scol, ajută-mă Tu să mă scol, că Tu m-ai zidit şi poţi cu mine toate câte voieşti. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Că, iată, n-am mai rămas decât numai Tu şi eu. Numai noi amândoi am rămas. Să nu Te scârbească păcatele mele şi să Te duci. Rămâi cu mine, chiar dacă nu Te văd, chiar dacă nu Te simt, chiar dacă nu Te ascult. Chiar şi atunci când nu voi mai vrea să rămâi, Tu să rămâi. Că Tu eşti Cel care ne dai viaţă şi Care din moarte iarăşi ne vei ridica, şi fără Tine suntem nimic, Doamne. Şi Ţie, Bunule, după cum putem, toţi slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Să spui aşa, tot ce ai pe suflet, în cuvinte şi mai puţine şi mai simple, poate chiar fără niciun fel de cuvinte. Să te pui numai jos la podea în camera întunecoasă şi să te gândeşti că Dumnezeu este pretutindeni, deci şi la tine în cameră. El nu poate să nu fie şi la tine în cameră, nu are voie.

Luptă-te cu Dumnezeu ca şi Iacob şi lasă-te rănit de El. Şi zi-I, şi cere-I socoteală, şi întreabă-L de cele pe care nu le înţelegi şi cele pe care ai vrea să I le reproşezi.

Zi-I şi ascultă tăcerea cu care te ascultă, răbdarea cu care te rabdă şi dragostea cu care te iubeşte. Dar mai ales să asculţi neputinţa cu care vrea să te ajute şi nu poate, din cauza voinţei tale. Da, nu te mira şi să nu te sminteasc ă aceste cuvinte, noi L-am făcut pe Dumnezeu să fie neputincios pentru noi. Gândeşte-te numai,

că El umblă pururea pe lângă noi, ca un câine bătut, cerşind ajutorul nostru, ca să ne mântuiască. Dacă te vei ruga aşa, n-are cum să nu vină Duhul Sfânt peste tine, n-ai cum să nu cunoşti umilinţa cea veselitoare, n-ai cum să nu te umpli de nădejdea cea bună. Şi-această stare să o creşti în tine, ca să ajungi să o poţi scoate şi duce cu tine şi dincolo de întunericul camerei tale, că ea te va apăra de toate ispitele trupeşti şi sufleteşti.

Să te împărtăşeşti mai des, chiar în fiecare duminică, tratează cu preotul. Căci dacă pentru cei îndrăciţi canoanele recomandă deasa Împărtăşanie, pentru a alunga demonul, care e străin firii noastre, cu atât mai mult vom avea nevoie de deasa Împărtăşanie pentru a scăpa de patimile care sunt proprii firii noastre, care sunt însăşi firea noastră.

Ai nevoie şi de o schimbare de mediu, de o evadare din tot ce te înconjoară. Firea omenească se acomodează foarte repede, de aceea, propune-i o alternativă cât mai contrastantă la ceea ce vezi în internet. Nu e numaidecât să rămâi în acest regim de rugăciune, care pe mulţi îi sperie, ci doar să-ţi faci din el o trambulină pentru un regim normal. Pe urmă faci cât poţi, dar să nu te desparţi de Împărtăşanie mai mult de două săptămâni. Când vei vedea că iarăşi te atacă vechile deprinderi, mai dă-i câteva zile de asprime şi Împărtăşanie. Trupul nostru e atât de lenevos, încât, temându-se de regimul aspru, se va mulţumi să rămână într-un ritm normal, fără să te mai arunce în patimile de care te plângi, numai ca să nu-l mai oboseşti cu asceza. E nevoie de puţină asceză, pentru a trăi mai bine Euharistia, bucuria.

Iritarea pe care o ai este un preludiu al deznădejdii. Din cauza patimii tale, îţi pare că Dumnezeu nu îţi ascultă rugăciunile, nu ai îndrăzneală. Dar Hristos a zis: „Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea!". Acest îndemn se adresează tuturor oamenilor, nu numai Sfinţilor din calendar.

Credinţa în Dumnezeu nu se limitează la simpla recunoaştere că El este şi că a lucrat în istorie, ci că El este şi pentru tine şi că lucrează, vrea să lucreze prin tine. Anume asta nu pot crede oamenii, că un grăunte de credinţă poate să mute munţii." (din cartea „O pogorâre la iad – despre perversiune şi păcate în general", Ed. Marineasa, 2002)

Poate e prea lung mesajul. Voiam să-i spun lui Dănuţ că ar putea să scrie rugăciunea sau să o înveţe şi când se simte neputincios, sau vin gânduri de păcat, să rostească rugăciunea către Dumnezeu. Iar de cade, să se ridice şi să o rostească imediat.

Măicuţă dragă, dacă e de folos, vă rog să îl puneţi pe site. Dumnezeu să îl ajute pe Dănuţ!

Sărut mâna, măicuţă Siluana! Vă iubesc mult.

Cu drag,
Ramona

Mulţumesc mult, Ramona şi Domnul să te mângâie cu bucuria Lui,

M. Siluana

Am şi eu ceva de zis!

Că e tot atmosfera asta cu Sfântul Valentin, care pentru mulţi înseamnă ziua îndrăgostiţilor!

Şi dacă eşti îndrăgostit e şi iubireeeeee! Uiii! (tocmai ce am aflat, că sunt soră duhovnicească cu Maica Ecaterina Fermo, pentru că-l are duhovnic pe Părintele Vasile).

Şi dacă e iubire... este...

Când am avut relaţia cu A., G., soţul Sorinei, mi-a zis că între doi tineri care se iubesc, care au o relaţie şi vor să facă ceva frumos nu are nimeni altcineva voie să fie, decât Dumnezeu!

Aşa deci, iar se ajunge la o treime! Şi e aşa şi o familie! Hi hi hi! One big happy family!

E prea adânc pentru mine ca să înţeleg ce înseamnă să Îl includ şi pe Dumnezeu în relaţia cu un el, un băiat.

Dar... părerea mea este că este şi mult egoism, de aia se ajunge unde nu trebuie. Este multă iubire egoistă. Am citit undeva că este păcat atunci când împingi şi pe altcineva în păcat şi că de fapt „veselirea" aceasta înainte de nuntă e o chestie trupească egoistă, pentru că de fapt, în adânc, e ca să obţii o plăcere carnală pentru tine, să te simţi tu bine, mai mult e o descărcare carnală.

Cel de lângă tine devine un obiect sexual, o păpuşă...

Nu e deloc o dăruire... Mă tot chinui să ajung să înţeleg ce poţi simţi când dăruieşti fecioria soţului/soţiei.

Şi asta e prea adânc pentru mine! Tot rumeg la ele!

Cred că trebuie să fie o senzaţie... un sentiment de... un total devotament...

Ah, fecioria este un dar, nu? Este darul când te naşti! Este darul urmat de inocenţă, de nedurere, de nepătimire, de... prea puţine cuvinte ca să ajung şi la substratul termenului „darul fecioriei"!

Şi când eşti căsătorit şi îţi oferi fecioria... de fapt o oferi soţului/soţiei, „înmânezi" acest dar la rându-ţi cu

atâta dragoste, cu atâta atenţie şi chiar cu lacrimi celui cu care vei trăi în veci! Aaaa... niciodată nu mă satur să mă gândesc la aceste lucruri! Niciodată...

Deci... dacă e un dar de la Dumnezeu această feciorie, păi ar trebui să fim total atenţi cu acest dar şi să nu îl mânjim, să-l şifonăm şi să avem grijă cum să îl dăm, nu? Trebuie dat cu dragoste, nu trebuie aruncat, nu trebuie baţjocorit!

Aaa... acum înţeleg de ce aduce durere când dăruieşti fecioria înainte de nuntă!

Păi şi dacă e iubire, atunci dispare şi poftа carnală, pentru că iubeşti persoana, nu e o iubire egoistă, şi deci e o manifestare a iubirii, dar nu în cuvinte, ci trupeşte. Şi aşa dispare şi chestia cu „nu ne potrivim la pat"! Bleah!

Da, trebuie să mai reflectez! Mă ajută când încerc să înţeleg unele lucruri scriind! Şi când eşti călugăr... uuuu! Devine mai interesant aici! Când eşti călugăr deja e... ajung undeva unde sunt total pe dinafară!

Ah, şi G. mi-a zis că după moarte doi soţi se recunosc după iubire, asta tot când eram mai mult decât amică cu A.

Şi fac ce fac şi iar ajung la feciorie! Nu ştiu cum reuşesc! Maică, zisei şi eu nişte idei acolo, că îmi place deseori să visez – observ – şi să „gust" din aceste taine! Mă dezgust când mă uit la mine aşa... visez la ideal!

Vă iuuuuub.!
F.

Doamne ajută!

Aş vrea să scriu un pasaj dintr-o carte. Dacă puteţi să îl publicaţi pe site m-aş bucura foarte mult. Poate

cineva cunoaşte această carte, se numeşte „DRAGOSTEA – Tâlcuire la Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul". Recomand această carte tuturor tinerilor care au trecut prin experienţe mai puţin plăcute legate de această temă a dragostei. Şi eu am astfel de probleme, dar iată că Bunul Dumnezeu îţi poate arăta cele mai frumoase comori ale Sale, dacă tu I le ceri sincer (din toată inima ta).

Vă mulţumesc pentru acest site minunat!

„Dragostea" – iată un cuvânt care stârneşte cele mai contradictorii reprezentări! Despre dragoste propovăduiesc creştinii şi necreştinii. Despre dragoste vorbesc cei cuviosi şi cei care nu împărtăşesc niciun fel de morală. Despre dragoste scriu filozofii şi scriitori, şi, prin acest termen, unii înţeleg una, iar ceilalţi, cu totul altceva. Ce fel de dragoste are în vedere Sfântul Efrem Sirul în rugăciunea lui din Postul cel Mare?

Oare acel chip al dragostei care umple de murdărie inima omului de la vârsta pubertăţii până la bătrâneţe şi care nu-i dă lui tihnă nici ziua şi nici noaptea, dacă el nu o îmblânzeşte cu ajutorul lui Dumnezeu? Oare acea „dragoste" pe care o descriu romanele şi care se manifestă astăzi ca iubire, iar mâine ca ură de moarte, astăzi cu jurăminte de credinţă, iar mâine ca vicleană necredinţă, astăzi sub chipul protecţiei cavalereşti, iar mâine prin crunte gâlcevi ce ajung până la bătaie şi moarte? Oare acea „dragoste" care adesea, întunecând raţiunea, aduce extaze păcătoase timp de o clipă şi este atât de iraţională, încât, fără jenă şi teamă, calcă în picioare sfintele legături ale cununiei, ca să se transforme după aceasta într-o profundă decepţie, iar, la sufletele cele mai sensibile, în mustrări insuportabile de conştiinţă şi într-o pierdere deplină a liniştii sufleteşti? Nu se poate ca rugăciunea Sfântului Efrem să înveţe pe

creştin să se roage lui Dumnezeu pentru o astfel de „dragoste" a cărei răscolire l-ar face călcător de jurăminte şi ticălos, fără de curăţie şi lipsit de răbdare, nervos şi agitat, mânios şi chiar plin de răutate demonică în nereuşitele lui înclinaţii spre împlinirea patimilor trupeşti care, în chip neaşteptat, îl pătează cu o părută desfătare când i se dă prilejul în împlinirea aceasta. Această „dragoste" ce caută nelegiuite desfătări, desfătări în afara nunţii, este condamnabilă. Ea se joacă cu inimile oamenilor tot astfel cum vântul se joacă cu valurile mării. Ea îl schimbă pe om şi chiar în scurtă vreme, din zgârcit în amabil, din plin de răutate în binevoitor, din răutăcios în tandru, ca să-l înece ziua următoare încă şi mai adânc în noroiul patimilor lui de înainte. Această „dragoste" îl învaţă pe cel care iubeşte la răbdare, însă nu în chip prefăcut, pentru ca, mai apoi, omul să se arate întru totul nerăbdător. Această dragoste trupească, legată cu atâtea manifestări nelegiuite, vatămă pe om. Ea este o ură plină de poftă, gata să calce în picioare, pentru desfrânarea sa, Sfinţenia Nunţii. Adevăratele ei nume nu sunt „dragoste", ci dragostea de sine, desfrâu, destrăbălare, iubire de plăcere, curvie, preacurvie, gelozie şi chiar ură. Dacă vreun oarecare creştin, liber de legătura Cununiei, ar avea către o fată necăsătorită, o mare admiraţie şi gânduri curate, el trebuie să se lege cu ea prin legiuita Nuntă în Numele Domnului. Dragostea în hotarele nunţii este unica legătură trupească binecuvântată de Dumnezeu. Numai ea poate fi numită dragoste. La un singur lucru trebuie să luăm aminte doar, că deasupra acestei binecuvântate de Dumnezeu iubiri între soţi există încă un chip al dragostei şi mai înalt: „DRAGOSTEA DUHOVNICEASCĂ", fără de care şi cea mai curată dragoste

a celor căsătoriţi nu va putea fi trainică. Pentru ce oare multe dintre căsătoriile începute cu apropriere sufletească sinceră de ambele părţi se destramă îndată? Pentru că soţilor le lipseşte năzuinţa de a se apropria şi duhovniceşte. [...]

Această DRAGOSTE DUHOVNICEASCĂ e trebuincioasă fiecărui creştin... fie căsătorit, fie necăsătorit. Pentru aceasta e de trebuinţă ca orice creştin să se roage. Anume pe ea a avut-o în vedere Sfântul Efrem Sirul când ne învaţă să spunem rugăciunea: Duhul dragostei dă-mi-l mie, Doamne! La început, această dragoste nu este lesnicioasă, ci grea trudă şi jertfelnică nevoinţă. Abia la sfârşit ea se preface în mare, statornică, întru totul sporită şi de neînlocuit BUCURIE. Însă dragostea trupească, necălăuzită pe cea duhovnicească, începe lesnicios şi se termină plină de decepţii.

Cam atât am avut de scris. Iertaţi-mă că am scris aşa de mult. Eu am scris gândindu-mă că poate fi de folos cuiva.

Doamne ajută!

S.

Mulţumesc, draga mea S.!

Sunt sigură ca vor fi mulţi cei care vor avea „urechi de auzit"! Domnul să pună Duhul Său Cel Sfânt în urechile care încă nu aud ca să se trezească şi să se bucure de darul minunat al vieţii şi al dragostei şi să nu primească gândul vrăjmaş că „nu se poate"!

Cu recunoştinţă şi drag mult,
M. Siluana

Nu mai sunt disperată să fiu cu cineva, să am un partener... Sunt perfect conştientă că dacă disper iar, mă pripesc iar cu deciziile, iar nu aleg bine, iar suşăr etc. Cred că e pentru prima oară în viaţa mea când mă bucur de una singură şi mă simt bine fiind aşa. Îmi doresc, bineînţeles, să fiu cu cineva într-o bună zi, dar m-am gândit să-L las pe Dumnezeu să mă surprindă, să aducă în viaţa mea pe cineva potrivit mie. Plus că am mare nevoie să învăţ ce e iubirea adevărată, iar asta n-am să o învăţ niciodată aruncându-mă cu capul în prăpastie, din care pot ieşi mai mult rănită decât îmbunătăţită...

În al doilea rând, pot spune că starea mea de angoasă are şi o parte bună... Momentan e singura mea „unealtă" prin care gândul îmi stă conectat la Dumnezeu... Dacă mi-ar merge totul prea bine sau bine, aş uita cât sunt de neputincioasă fără El. Plus că, în momentele de mare nemulţumire şi frustrare şi de „Doamne, de ce mie, de ce eu etc.?", îmi zic că putea să fie şi mai rău şi că tot ce am şi tot ce sunt e cu mult mai bine decât în alte situaţii nefericite... Mă străduiesc la aspectul ăsta să nu ajung ca fariseul care se compara cu vameşul...

În al treilea rând, am început să mă bucur de Sfânta Liturghie... Mă străduiesc să fiu cât mai atentă, să învăţ părţile ei, cântările ei, iar trăirile sunt foarte deosebite... Prind fire din ceea ce cred că înseamnă ea cu adevărat, iar unul dintre ele e starea de atemporalitate. Parcă atunci când sunt în biserică nu mai contează nici ce am făcut până să ajung acolo, nici ce voi face după ce ies de la slujbă, ci contează doar clipele alea nepreţuite, în care stau prezentă cu toată fiinţa, clipe în care realizez că acolo e tot ceea ce contează şi tot ceea ce m-ar putea întregi pe mine.

În concluzie, se adevereşte că tot răul e spre bine. O revelaţie importantă în acest sens e că atunci când păţesc ceva „rău", îmi dau seama că după experienţa asta nu poate să iasă decât ceva bun. Nu ştiu cum, dar în mintea mea, logica asta este, nu poate să ţi se întâmple ceva rău fără să nu ai parte de un folos din acest lucru... ce provocare! Ce bucurie! Îi mulţumesc Domnului că mi-a deschis ochii să văd aşa lucrurile...

I.

Draga mea Copilă,

Îţi mulţumesc mult pentru mesaj. Întreg e o mărturie a unui suflet viteaz care învaţă „meşteşugul Bucuriei"! Îţi mulţumesc şi îţi mărturisesc că e o permanentă uimire pentru mine cum lucrează Domnul cu fiecare suflet. Altfel! Da, sunt tot atâtea căi ale Bucuriei Sfinte câte inimi omeneşti sunt! Cum spune şi Sfântul Isaac Sirul:

„Hristoase, Cel ce eşti Ţelul Căii sfinţilor, arată-mi Calea Adevărului care trece prin inima mea şi, prin dulceaţa gândului la Tine, fă-mă să umblu şi să merg spre Tine până ce voi vedea Faţa Ta!"

Fiecare dintre noi suntem purtătorii unui Sens întrupat în viaţa noastră, cuprinzând, incluzând biografia noastră. Când eşti conştient de scopul tău, spunea cineva, şi-ţi trăieşti planul tău de viaţă fără să imiţi pe altcineva, eşti viu şi plin de avânt şi viaţa are gust duhovnicesc şi toate probele devin etape de creştere. În faţa solicitărilor vieţii, pe care cei mai mulţi le numim necazuri, suntem invitaţi să ne descoperim răspunsul propriu, vocaţia personală. Altfel, vom fi reduşi la cea pe care ne-o impune lumea aceasta şi putem muri ca nişte avortoni! Durerea noastră cea de toate zilele poate deveni durerea permanentei noastre naşteri întru Bucuria Sfântă!

Acum aş vrea să mă opresc numai la primul paragraf din mesajul tău. Îl citesc şi recitesc şi mă bucur şi mulţumesc lui Dumnezeu! E în el o adevărată teologie a iubirii din perspectivă feminină! E acolo o atitudine pe care numai Duhul Sfânt o poate inspira! Şi înţelegerea mea vine în completarea unei înţelegeri recente, pe care am avut-o cu ajutorul lui Steve Acheson, formator în cadrul Seminarului *Violenţa familială*. El spunea acolo, făcând şi o mică schemă, că în viziunea Bisericii, adică a lui Hristos Dumnezeu-Omul, bărbatul e cel investit de Dumnezeu să iubească femeia, aşa cum iubeşte El Biserica. Iubirea aceasta este dăruire şi slujire până la spălarea picioarelor. Femeia, ca şi Biserica, iubeşte răspunzând la această iubire şi slujind în modul ei specific şi născând şi crescând roadele acestei iubiri. Cel mai important lucru pe care îl pot face părinţii pentru copiii lor este să se iubească între ei. Numai această iubire îi va hrăni pe copii pentru a deveni şi ei capabili de iubire responsabilă şi slujitoare.

Aşadar, tu asta spui acum, în mesajul tău! Iată, te-ai hotărât să devii cu adevărat feminină, să aştepţi ca cineva să te iubească şi tu să răspunzi. Altfel vei suferi. De ce? Pentru că bărbatul căruia îi dai mai mult decât îţi oferă va trăi ca un parazit pe iubirea ta şi va pretinde totul de la tine, deşi el va da foarte, foarte puţin, din ce în ce mai puţin.

Când femeia răspunde cererilor sexuale ale bărbatului, acesta crede că a dat tot şi pretinde şi el tot. Dacă se mai ajunge şi la a da „banii în casă", chiar nu mai înţelege ce ar mai putea da! Evident, e vorba de bărbatul imatur, care repetă ce a învăţat într-o familie imatură duhovniceşte!

Adevărat că aşteptând o asemenea iubire putem rămâne singure! Dar să fie iadul singurătăţii mai greu de îndurat decât acela al prezenţei unui bărbat imatur şi tiran, subtil sau grosolan? Apoi, o fată poate ajuta un băiat să se maturizeze dacă nu-i va permite să ceară de la ea ceea ce i-a oferit o mamă extrem de grijulie, care l-a împiedicat să se maturizeze! Nicio fată nu ar trebui să accepte rolul de mamă în relaţia cu un băiat! Ea trebuie să fie ocrotită, nu el! Ea va naşte în el bărbatul, prin stimularea acestuia de a se maturiza, şi nu va creşte mai departe un bebe pe care, cu gelozie, i-l împrumută mama soacră, pentru că nu are încotro, că băiatul s-a făcut mare şi are nevoie şi de sex! Aici e drama multor căsnicii! Şi soluţia este numai creşterea şi maturizarea în Hristos Viu şi Lucrător în Biserica Lui!

Curaj, fetiţa mea!

Domnul să te binecuvânteze!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Dragă Maicuţă,

Ce legătură are pierderea virginităţii cu avortul?

Sau ce legătură are pierderea virginităţii cu dumnezeirea?

Sunt fete virgine care se păstrează aşa din alte motive, ele fiind atee. Eu cunosc persoane care au avut mai multe relaţii înaintea căsătoriei, care nu au afectat în niciun fel căsnicia. Dimpotrivă, au copii frumoşi, sănătoşi şi cuminţi, prosperitate şi înţelegere.

Andrei

Dragă Andrei,

Fecioria sau virginitatea, cum spui, e starea de puritate în care te aduce Dumnezeu pe lume! Dovadă că stricarea acestei stări necesită o rupere a unor organe sensibile, puse tocmai ca semne ale fecioriei! Nu numai fizic, ci şi psihic.

Aşa ne-a făcut Dumnezeu.

Şi ne-a făcut aşa pentru a cunoaşte iubirea pe care o are El ca Dumnezeu Treime şi pe care voieşte să ne-o dăruiască şi nouă! Iubirea dumnezeiască e totală dăruire de sine celui iubit! Iubirea şi dăruirea sunt ierarhice, izvorăsc din Tatăl despre Care Domnul spune că „este mai mare" şi se revarsă total, deplin şi veşnic în Fiul şi în Duhul Sfânt Care răspund absolut, dumnezeieşte, acestei iubiri, dăruind-o ca iubire de Fiu şi de Duh, Tatălui şi celor la care sunt trimişi! Adică nouă oamenilor. Şi ţie.

Acum, la om, iubirea e tot aşa. Ea vine de la Dumnezeu! Fără Dumnezeu nu avem iubire şi nu putem iubi! Iubim numai în măsura în care primim iubirea şi-l răspundem. Între noi, de asemenea, iubirea se primeşte mai întâi şi apoi se dăruieşte.

Primul om, Adam, a primit mai întâi iubirea lui Dumnezeu şi puterea de a răspunde acestei iubiri iubindu-L pe El şi pe femeia dăruită lui. Femeia există pentru că este iubită de Dumnezeu şi de bărbat. Când nu primeşte sau nu simte aceste iubiri, femeia nu este femeie în sensul profund al cuvântului. Femeia nu poate iubi decât ca răspuns. Iubindu-şi bărbatul, copiii şi semenii, femeia dăruieşte acestora iubirea pe care o primeşte de la Dumnezeu. O femeie nu poate iubi un bărbat dacă nu e iubită, orice tentativă a femeii de a iubi când nu e iubită duce la nefericire. Dar, ca o femeie să poată iubi

deplin, are nevoie de o iubire deplină din partea bărbatului. Dar dacă bărbatul şi-a risipit iubirea ici şi colo, ce să mai dea? Cioburi? Dacă o fată a fost rănită nefiind iubită, ci doar amăgită de unul sau mai mulţi bărbaţi, ce să mai răspundă? Ce să mai dăruiască?

O, dacă am fi atenţi la mesajul lui Dumnezeu!

Eu cred că va veni plinirea vremii şi pentru tine, copil iubit, ca să înţelegi taina iubirii în Hristos!

Până atunci te îmbrăţişez cu drag şi Îl rog pe Domnul să lucreze cu sufletelul tău ca să ajungi să fii părtaş la Tainele Lui cele dumnezeieşti.

Cu drag şi respect,
M. Siluana

Andrei, eu am fost cea care am spus într-un mesaj că sunt bucuroasă că virginitatea m-a ferit de păcatul avortului, şi nu am spus-o cu mândrie!

E adevărat că acest păcat nu l-am comis, dar am comis altele şi mai şi (de care nu pomenesc din acelaşi motiv – mândria).

Nu mă consider deloc sfântă şi nici nu mă consider pe calea spre sfinţenie.

Cum aş putea? Că sunt mică şi neînsemnată şi haina sufletului mi-e murdară!

Pentru mine a fost clar dintotdeauna că nu voi putea avea copii şi chiar dacă aş dori, ar fi trebuit să pierd mulţi copii până a ajunge să nasc unul. Nu ştii ce mare e durerea mea!

În faţa lui Dumnezeu nu cred că va conta dacă suntem sau nu feciori, ci va conta cum ne-am trăit viaţa, cum ne-am folosit talanţii!

Din acest motiv, dacă prin gândurile/rândurile mele am supărat pe cineva, vă rog să mă iertaţi!

Să vă dea Dumnezeu cele bune şi cele de folos!

M.

Sinceră să fiu, eu, ca fată, văd din ce în ce mai multe fete batjocorite, folosite şi aruncate, decât băieţi suferinzi... Cu excepţia fratelui meu, n-am întâlnit nici un băiat care să dorească o relaţie în Hristos. Pe aceia care îşi doresc ceva binecuvântat i-am „întâlnit" numai aici... ceea ce îmi dă speranţa că mai există şi SPER că voi întâlni MĂCAR unul în viaţa reală... răbdare, răbdare şi iar răbdare...

Şi, da, oamenii nu vor să se căsătorească pentru că nu ştiu prea bine ce e căsătoria...

Milena

Sărut mâna, maică Siluana!

Vă mulţumesc pentru răspunsul dumneavoastră. Este un răspuns frumos, dar neclarificator pentru mine. Eu tot nu înţeleg ce legătură este între pierderea virginităţii şi avort; iar sexul poate să nu aibă nicio legătură cu iubirea (cu părinţii sau cu copiii nu se face sex şi ei se iubesc). Eu consider că oamenii trebuie să fie învăţaţi să înţeleagă profunzimea lucrurilor şi nu să creadă că dacă sunt virgini sunt sfinţi sau se îndreaptă spre sfinţenie datorită acestui fapt. Sunt persoane care şi-au pierdut virginitatea în urma unui accident sau unui viol.

Mă iertaţi că îmi spun opinia fără să mi-o ceară cineva, dar în practică (în viaţa de zi cu zi) situaţiile nu pot fi rezolvate doar cu sfaturi „din cărţi", pentru că astfel se poate trăi tot timpul în nişte erori extraordinare.

Andrei

Dragul meu Andrei,

Da, înţeleg acum ce spui! Şi pentru că voi lipsi o săptămână şi nu mai am timp mult astăzi, îţi dau un răspuns scurt şi apoi mai vorbim!

Cine îşi pierde virginitatea prin viol e fecior, fecioară! Nu are nicio vină! Şi dacă înţelege asta şi nu îşi atribuie vinovăţia violatorului, e şi curat sau curată! E nevoie să vorbim despre asta mai limpede odată.

Apoi, cine îşi pierde fecioria şi apoi se căieşte poate deveni curat prin pocăinţă şi sfânt! Vezi Sfânta Maria Egipteanca.

Apoi, mulţi păcătoşi au devenit curaţi prin pocăinţă. Duhul Sfânt le face pe toate noi prin Taina Pocăinţei!

Mulţumesc mult pentru mesajul tău şi iartă-mă că nu am înţeles din prima!

Să mai revii cu precizări ca să lămurim bine!

Te îmbrăţişez cu recunoştinţă,
M. Siluana

Doamne ajută, Măicuţă!

Ca de obicei, mă îndrept cu nerăbdare spre a verifica mailul şi mă bucur enorm când văd mesaje de la dumneavoastră!

Eu sunt bine, aşa cum v-am scris, am avut acele vise erotice! Câteva zile mai încolo s-au mai repetat (cred că încă de două sau de trei ori)! Nu mă supăr pe nimeni pentru asta (cu atât mai puţin pe Maica Fecioară Maria), însă îmi îngreunează starea pentru că dimineaţa, când mă trezeam, îmi apăreau în minte imediat acele imagini „ameţitoare" (întocmai ca şi imaginile cu care obişnuiam să mă „desfătez" înainte!). Citesc în continuare rugăciunile date de duhovnic şi mă

liniştesc instantaneu! Înainte mă confruntam cu două mari probleme în cadrul acestui mare păcat: pofta spre păcat şi voinţa nebună spre acest păcat! Deocamdată am diminuat, micşorat considerabil voinţa spre acest păcat. Însă pofta, recunosc, mai există şi-mi mai dă târcoale! Însă nu prea des, căci nu-i mai dau voie ca înainte! Evident, rugăciunea mă ajută, mă sprijină, mă protejează, veghează asupra gândurilor mele, îmi ţine mintea cât mai curată! De asemenea, la cea mai mică intenţie a mea sau a vrăjmaşului de a-mi murdări gândurile, zic neîncetat rugăciunea minţii! Funcţionează! Şi asta doar pentru că Iisus Hristos există cu adevărat! M-am gândit: dacă nu mă confruntam cu această problemă, niciodată nu-mi întorceam faţa spre Dumnezeu! Trist, dar adevărat! Mă întreb, dacă mă voi vindeca (mă refer dacă şi organismul îşi va recăpăta vechiul şi normalul metabolism), pe viitor, când voi fi căsătorit (sper cu prietena mea actuală), voi putea avea o relaţie sexuală normală (evident, căsătoriţi fiind)? Organismul, după cum ştiţi, în astfel de cazuri e „întors pe dos" şi se „adaptează" altor factori externi şi interni! Iluzia nu-i tot una cu realitatea! Aşa vă rog să le spuneţi şi altora care au această problemă! Din acest motiv şi „ejacularea precoce" (mă scuzaţi că spun aşa ceva, dar mulţi nu ştiu asta). Pierderi de memorie, tremuratul mâinilor şi picioarelor, boala Parkinson... Doamne fereşte, e groaznic, e devastatoare! Eu nu trec prin acestea, doar că, sincer să fiu, am avut momente de neîncredere în mine, de teamă faţă de ceilalţi din jur, de izolare, de dificultate de concentrare! Deşi nu mai fac acest lucru de mai bine de 40 zile, mă simt mai bine, parcă toate aceste efecte nu le mai trăiesc! Erau inexplicabile, din punctul de vedere al apariţiei lor, însă asta era cauza!

Doamne, vreau să zic tuturor care fac acest lucru, toate astea, să le explic că se desființează ca oameni, ca indivizi! Se desființează ca „pământeni" dar, și mai rău (deși nu simțim asta), își desființează sufletul!! De aceea vreau să vorbesc și cu alte persoane prin intermediul dumneavoastră (sau a site-ului dumneavoastră) pentru a ne împărtăși gândurile, experiențele și să ne îndemnăm la rugăciune!

Doamne ajută, Măicuță, să vă dea Dumnezeu sănătate, credință tare și zile multe pentru a ajuta și alte persoane cu aceste probleme, care din nefericire cad pradă din ce în ce mai mult!

Cu respect, vă salut,
Sergiu

Dragul meu drag, Sergiu,

Nu, Sergiu, nu vei avea o relație sexuală normală cu soția ta, ci una dumnezeiască!

Înțelegi tu? Domnul Se dă nouă ca să fie în noi și Viața Lui să fie a noastră și cu ea, cu această Viață, să trăim, să muncim, să iubim, să îmbrățișăm, să suferim și să ne bucurăm! Înțelegi? Da, înțelegi! Deja vezi ce face Numele Lui!

Curaj!

Pe măsură ce vei înainta în devenirea ta întru El, celulele nervoase se vor regenera (e un fapt deja constatat și de știință) și întregul tău organism va sluji bucuriei de a fi fiu în Fiul și mirele miresei tale!

Dar pentru asta mai avem de luptat: va trebui să biruim frica și să facem toate poruncile prin care ne vine Viața! Curaj!

Te aștept și eu mereu cu drag și nădejde.

Nu încetaţi să vă rugaţi unii pentru alţii, copii dragi.

Şi, cei care încă nu aţi biruit pofta de pornografie, citiţi Acatistul Sfântului Ioan Bogoslovul, scris de părintele Daniil de la Rarău (Sandu Tudor), pe care îl găsiţi pe site la *Rugăciuni.*

Cu drag mult şi respect,
M. Siluana

Doamne ajută!

Aş vrea să vă mulţumesc din suflet pentru această iniţiativă de a crea un site prin intermediul căruia noi, tinerii, putem afla răspunsuri la unele întrebări care ne frământă! Sunt foarte fericită pentru că sunteţi alături de tineri. De când am descoperit acest site, am aflat multe răspunsuri la întrebările care mă frământau. Vă mulţumesc din suflet.

Maică, vă rog, dacă puteţi să mă sfătuiţi cu privire la tema prieteniei dintre un băiat şi o fată. Personal, trăiesc acum cu o teamă, pentru că acum un an şi jumătate eram o fată cu moravuri uşoare, dar Bunul Dumnezeu mi-a descoperit un alt mediu diferit de cel al discotecilor şi al distracţiilor.

Înainte de a merge la Biserică îi „vedeam" pe băieţi ca pe nişte obiecte de procurat plăceri. Dar Domnul m-a ferit de nenorocirea de a-mi pierde fecioria şi mi-a arătat faţa curată şi neîntinată a curăţiei şi a fecioriei.

Cum aş putea să învăţ să menţin o prietenie cu un băiat curată, departe de toate urgiile desfrâului?

Vă mulţumesc. Sper să nu vă fi deranjat prea tare.

Sărut mâna. Doamne ajută!
Sabina

Fetiţa mea dragă,

Dumnezeu să te mângâie cu harul Lui pentru efortul duhovnicesc pe care îl faci ca să ajungi la Bucuria sfântă pentru care te-ai născut!

Dacă vei citi din mesajele pe care le pun pe site, vei găsi multe răspunsuri la întrebarea ta. Acum te îmbrăţişez cu încredere şi te trimit la întâlnirea cu ceilalţi omuleţi luptători de pe site.

Te mai aştept.

Cu drag mult, mult şi încredere,
M. Siluana

Maică, ce e cu băieţii ăştia din ziua de azi de nu vor să se căsătorească?

Ce să le spunem? Cum să îi ajutăm (nu să îi convingem)?

Pe lângă toată nedorinţa asta de a se căsători, mai apare: nu am casă, nu am serviciu, care să îmi permită să întreţin o familie ş.a.m.d...

Offfff, offffff greu mai e...

X.

Draga mea Fetiţă,

Da, ai dreptate, e greu! Trăim vremuri în care oamenii refuză să se maturizeze! Mai ales bărbaţii! Civilizaţia noastră e o civilizaţie a consumului, a căutării plăcerilor cât mai rafinate şi imediate şi asta duce la infantilism! Tot mai multe mame îşi cresc băieţii într-o dependenţă ucigătoare faţă de ele. Băieţii fac multe studii, băieţii au tot ce le trebuie acasă şi ei nu mai au nevoie de altă femeie decât pentru sex! Asta caută şi

asta se obţine foarte uşor. Fetele, din frica de a nu rămâne singure, acceptă să le ofere ce au nevoie şi chiar să se căsătorească, aşa cum o fi! Şi de aici, familii imature şi durere! Dacă tu, voi fetele, aţi alege să vă maturizaţi, să creşteţi în Hristos, aţi putea stimula un băiat care se uită cu drag la voi să se maturizeze, dar dacă imediat ce deschide gura cere acel ceva de care crede că are nevoie, nu se va maturiza. Va considera că i se cuvine totul pentru acel ceva!

Mă doare inima pentru voi, copii dragi, dar am şi nădejde. Tot mai mulţi tineri revin în Biserică şi învaţă să trăiască bucuria de a fi om în Hristos! Altă soluţie nu există!

Cu durere şi înţelegere, dar şi cu îndemnul de a deveni responsabile pentru viaţa voastră şi a urmaşilor voştri,

M. Siluana

P.S.: Uite, şi cât de multe X-uri care apar în mesajele noastre, nu sunt tot un semn de refuz al maturizării?

Referitor la întrebarea lui „X.", care e mai mult un „Of, Maică, ce e cu băieţii ăştia din ziua de azi de nu vor să se căsătorească?", aş vrea să spun şi eu câteva cuvinte ca din partea celorlalţi tineri băieţi ortodocşi.

Discutând cu alte fete credincioase, dar şi din alte surse, am putut constata că există o nemulţumire destul de mare în ceea ce priveşte tinerii ortodocşi.

Dar ţie, dragă „X.", ca şi celorlalte fete credincioase, nu pot decât să vă spun să ne iertaţi că suntem bădărani, imaturi, că vă înşelăm, că vă cerem în căsătorie şi apoi ne răzgândim, că ne gândim la voi ca la obiecte sexuale, că nu ştim să vă facem curte, că nu mai ştim să oferim o floare, că am uitat să fim cavaleri.

Apoi, aşa cum vă sfătuieşte şi maica Siluana, încercaţi şi voi să vă schimbaţi puţin şi poate ne-om mai trezi şi noi.

Şi nu în ultimul rând, prin mijlocirile Sfinţilor cărora ne rugăm, şi dacă ştim să ne rugăm din inimă, cu durere, Dumnezeu poate face minuni şi în viaţa noastră.

Cu drag,
Petre

Sărut mâna, Măicuţă!

Am văzut că noi, băieţii sau bărbaţii, suntem imaturi şi nu mai vrem să ne căsătorim...

Hmmm... am văzut bărbaţi care au iubit şi au fost distruşi de femeile pe care le iubeau. Cum? Prin minciuni, înşelat, falsitate. Oameni care s-au îmbolnăvit din cauza durerii strânse... cu toţii am auzit măcar. Şi chiar am cunoscut un tânăr băiat care s-a spânzurat din cauza unei domnişoare. Am văzut tineri care, după ce au pătimit ceva, s-au închis în ei şi au preferat să stea singuri. Dar sincer, nu am auzit de o femeie care să fi făcut asta. Şi atunci mă întreb, dacă suntem atât de imaturi, atât de proşti ca să facem ceea ce am scris mai sus, de ce ne-am mai însura??? Pentru ce? Ca să fim minţiţi, înşelaţi, prostiţi? Ştiu că suntem oameni şi mai ştiu şi că toate cele de mai sus nu înseamnă iubire, nu e ceea ce înseamnă nunta... dar haideţi să ne uitam puţin pe străzile din România, pentru că suntem români, şi haideţi să vedem pentru ce m-aş însura. Am foarte mulţi prieteni însuraţi, am o vârstă la care ar trebui să fiu poate însurat, dar eu nu pot să zic că pot

să mă însor cu ceea ce am văzut... nu vreau ceea ce mi se oferă, să mă iertaţi pentru cele ce citiţi, sunteţi din ce în ce mai frumoase, dar aveţi din ce în ce mai puţin „Frumos" în voi. Şi atunci, mă întreb, de ce să mă însor? Pentru ce? Ca să fiu liniştit că am un rost, ca să am un rost, ca să fac şi eu copii, să fiu în rândul lumii? Dacă nu pot trăi Taina Nunţii, de ce aş face-o? Aveţi dreptate, marea majoritate a noastră suntem goi, superficiali, înclinaţi spre ceea ce oferiţi tot mai uşor în zilele noastre, dar nu cred că există bărbat în lumea asta care nu s-ar însura dacă ar găsi mai mult din ceea ce presupune „Femeia"...

Nu cred că am formulat prea bine ceea ce aveam de spus, dar suntem exact ceea ce doriţi să fim pentru voi, primim ce ni se oferă. Iar eu, sincer, nu cred că vreau ceea ce găsesc, pentru simplul motiv că aş deveni o victimă, ar fi ca şi cum m-aş aşeza singur în mormânt, refuzând viaţa...

Nu numai noi suntem imaturi, primim doar ceea ce ni se oferă şi din păcate, de multe ori ne mulţumim cu atât, spunând: „Păi tu ce ai vrea???!!!, sufletul pereche??"... nu există suflet pereche, dar se poate să fim şi altfel...

Dacă nu vreţi să publicaţi mesajul, Măicuţă, aşa să faceţi, sunt doar gânduri dintr-o minte slabă şi plină de răutăţi.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!
un nimeni...

Dragul meu Băiat,

Iartă-mă, suflet drag! Iartă-mă şi tu şi toţi cei care nu eraţi în categoria despre care vorbeam!

Îţi mulţumesc mult, mult pentru mesajul tău! Îl aşteptam. Eu am zeci de prieteni şi fii duhovniceşti băieţi şi bărbaţi şi le cunosc pătimirea din cauza suferinţelor produse de fete şi femei!

Ce se întâmplă?

De fapt, suntem cu toţii imaturi, rătăciţi, fără Dumnezeu. Iar cei care venim la Dumnezeu, de multe ori, vrem doar ca Dumnezeu să ne împlinească cele mai lumeşti aşteptări!

Apoi, ne simţim „atraşi" sau „atrase" de cei care nu vor să meargă pe Cale! E război, copiii mei iubiţi, şi dacă nu suntem cu şi în Domnul ne răstoarnă în luptă poftele iraţionale, poftele inimii neîncreştinate, dorinţele sufletului risipit prin reclame şi clipuri publicitare...

Dacă vrem cu adevărat şi să cunoaştem Bucuria Sfântă, e nevoie să lucrăm Poruncile de dragul acestei Bucurii, răstignind în noi tot ce ne desparte de Sfântul Potir şi de Viaţa din el.

Te rog să-mi spui numele tău!

Cu drag, încredere şi recunoştinţă,
M. Siluana

Dragă „nimeni" (interesant nume, cred că eşti mult mai mult decât atât, aş vrea să vezi şi tu asta), îmi pare rău pentru că vezi situaţia relaţiilor dintre femei şi bărbaţi în felul ăsta, dar îţi aduc o veste bună, ţie şi celorlalţi „nimeni" de pe lumea asta!

Nu ştiu cum să spun ce am de spus, fără să par repezită şi impulsivă în exprimare. Dar sincer, am luat puţin foc citind mesajul tău. Uite soluţia: crede-mă pe cuvânt că la biserică vin mult mai multe fete decât băieţi (şi mult mai multe femei decât bărbaţi). Sunt fete

cuminţi, deştepte, frumoase fizic, dar şi duhovniceşte (pentru că frumuseţea lor interioară se reflectă asupra celei exterioare), şi cele mai multe nu au prieten, pentru că îşi doresc şi ele să se mântuiască prin căsătorie, dar nu au de unde alege. Situaţia e foarte tristă... crede-mă, cunosc foarte multe fete credincioase, dar singure, pentru că sunt atât de puţini băieţi care să aibă curajul de a veni la biserică, de a lucra în pământul inimii lor. Cred că cei mai mulţi dintre băieţi, sărăcuţii, nici nu conştientizează nevoile şi durerile inimii lor, iar aici aş fi nedreaptă să nu spun că aceste probleme au o sursă, care în general e mama. Dar nu asta e piatra de poticnire... piatra de poticnire e refuzul lor de a spune DA lui Hristos, indiferent ce ar spune, sau ar face, restul lumii. Este ciudat cum bărbaţii sunt numiţi „sexul tare", dar când vine vorba de cele duhovniceşti, e destul să ne amintim de atitudinea Mironosiţelor şi de cea a Apostolilor. Cred că Dumnezeu a dat acest dar femeii ca să-l poată atrage pe bărbat, să-l poată creşte, să aibă ceva cu care să-l ţină într-adevăr lângă ea (pentru că frumuseţea fizică e trecătoare). Din păcate, tind să cred că mulţi dintre voi vă aşteptaţi ca femeia să fie toată numai blândeţe, numai bunătate, să vă aline toate durerile, dar vă speriaţi şi o luaţi la fugă când îi vedeţi slăbiciunile, ceea ce dovedeşte că într-adevăr nu sunteţi pregătiţi de căsătorie.

Cred că bărbaţii care aleg să nu se căsătorească iau această decizie ca urmare a faptelor lor, nicidecum a realităţii înconjurătoare. Nu sunt toate femeile de vină dacă un bărbat alege să funcţioneze numai la nivel exterior vis-a-vis de o femeie.

Cei care doriţi într-adevăr să vă căsătoriţi, să nu îndrăzniţi să spuneţi că nu aveţi de unde alege! Dacă

sunteţi din cei care merg o dată pe săptămână la slujbă şi nu staţi decât zece minute, aveţi ceea ce căutaţi. Dacă într-adevăr căutaţi „frumosul" într-o femeie şi ştiţi că acest frumos nu poate exista decât în Hristos şi păziţi poruncile Domnului, atunci ştiţi că Domnul rânduieşte pe cineva şi pentru voi. Dacă vă place de vreo fată pe care aţi văzut-o la biserică, mergeţi la preotul acelei biserici şi spuneţi-i că vreţi să o cunoaşteţi şi să vă dea binecuvântarea pentru asta. Totul e cât se poate de simplu, noi complicăm lucrurile.

Doamne ajută!
A.

De ce este o dorinţă arzătoare acest păcat al desfrânării?

Sigur, acest păcat al desfrânării anulează dragostea şi aduce în loc plăcerea care, de fapt, este patimă. Şi în legătură cu ceea ce spuneai, în legătură cu neacceptarea iubitului sau a iubitei, al faptului că unul dintre ei doreşte fecioria, este o problemă. E posibil ca din cauza unui ataşament faţă de persoana iubită, să fie chiar un început al păcatului, pentru că până nu faci păcatul nu îţi poţi da seama ce se poate întâmpla. Cel mai bine este ca în momentul în care este o problemă de acest fel, în care sunt diferenţe de opinie în legătură cu acest păcat al desfrânării, cel care are această virtute a dragostei sănătoase să îşi dea seama că cel mai rău lucru este să se încurce cu persoane care doresc păcatul. Pentru că, precum există nepotriviri de caracter la nivelul raţionamentului, probabil că ceea ce este la nivel sufletesc, al simţirilor nici nu trebuie pus la încercare.

Virtutea este aceea care nu cere păcatul, ci chiar are numai direcţia bună, pe când păcatul este acela care are direcţia rea, care prin plăcere reuşeşte să aducă păcatul la rang de virtute. Probabil că aceasta este problema acestor „ochi închişi" care nu au puterea de a vedea virtuţile şi ajung a vedea păcatul drept idealul suprem.

Prin simpla pronunţare a cuvântului virginitate, deja ne putem da seama că există o alternativă, a ceea ce în fapt este naturalul. Alternativa naturalului, ca peste tot, nu poate fi decât artificialul, care îşi are originea în intervenţia omului. Această artificialitate este abaterea de la natural. Această intervenţie a omului asupra propriei persoane nu este decât o autodistrugere. Această cursă este învelită de draci în plăcere, dar totul iese la iveală în momentul părăsirii păcatului.

Doamne ajută, Maică, şi tuturor celor care nădăjduiesc să găsească răspuns pe acest site.

Gabriel

Mulţumesc mult, Gabriel,

Mesajul tău grăieşte multe şi Îl rog pe Domnul să ne deschidă urechile!

Cu dragoste şi recunoştinţă,
M. Siluana

Doamne ajută!

Maică, aş vrea să vă pun câteva întrebări: sunt legate de tema feciorie şi a curăţiei.

Există vreo deosebire între feciorie şi curăţie? Ce este curăţia? Ce este fecioria? Care este importanţa fecioriei?

Mântuirea ne este asigurată de feciorie sau de curăţie? Care sunt duşmanii curăţiei? Cum putem lupta noi, creştinii, împotriva acestor duşmani? Vă mulţumesc pentru răbdarea şi timpul dumneavoastră pe care mi le-aţi acordat. Vă rămân recunoscătoare. Domnul şi Dumnezeul nostru să fie cu noi cu toţi în veci. Amin.

Doamne ajută!
S.

Draga mea S.,

Fecioria, *sophrosine* în greacă, înseamnă integritate. Curăţia înseamnă lipsa oricărei murdării dintr-un loc, un vas, o suprafaţă. Aşadar, a fi fecior sau fecioară înseamnă a fi întreg, integru, trupeşte şi sufleteşte, păstrând nealterate peceţile integrităţii puse de Dumnezeu prin creaţie în trupul şi în sufletul nostru. Un trup feciorelnic nu are relaţii sexuale de niciun fel cu nimeni! Un suflet fecioresc nu-şi imaginează relaţii sexuale cu nimeni în niciun fel! În felul acesta se şi explică plânsul Sfântului Vasile cel Mare, care spunea: „Vai mie, că nici femeie nu am cunoscut, şi nici fecior nu sunt!". Uneori, fecioria trupului poate ascunde dincolo de ea păcate mai mari şi mai urâte decât cele fireşti! Relaţia sexuală conform firii, dintre bărbat şi femeie, e păcat al curviei, în sensul că e trăit actul fără binecuvântarea lui Dumnezeu, doar pentru plăcerea trupească şi desfătarea sufletească pe care o aduce. Actele şi gesturile care procură plăcere sexuală în trup fără actul firesc sunt păcate împotriva firii şi strică fecioria mai profund decât actul firesc. Ele aduc în plus necurăţie.

Actul sexual conform firii nu e necurat! El e firesc şi nevinovat în sine, ca şi la animale, şi minunat dacă e

trăit ca dragoste. Doar că la om el se cere făcut cu binecuvântarea lui Dumnezeu şi a comunităţii! De la venirea Mântuitorului, s-a sfinţit prin Taina Cununiei. Celelalte sunt toate necurate.

Din păcate, chiar şi actul firesc, chiar şi cel sfinţit, e greu de ţinut în curăţie din cauza sugestiilor demonice şi a căderii omului care caută plăcerea în sine, fără dragoste şi fără Dumnezeu!

Apoi, curăţia se referă şi la minte şi la inimă. Orice gând rău e necurat pentru mintea omului, pentru că e născut de sau e însoţit cu duhurile demonice. Inima are în ea multe necurăţii: păcate ascunse, neştiute chiar, resentimente, neiertare, ură, invidie, lăcomie, mânie şi toate celelalte patimi aflate acolo în ascuns. Încet, încet, cu ajutorul harului, ducem războiul duhovnicesc al ascezei şi ne curăţim gândul şi inima! Fiecare are importanţa ei pentru mântuire şi fiecare are contribuţia ei la dimensiunea Bucuriei sfinte!

Cu drag şi încredere,
M. Siluana

Blagosloviţi şi iertaţi, Maică!

Vă scriu pentru că am citit multe întrebări şi răspunsuri pe site, am văzut mulţi tineri care şi-au exprimat durerile, nepuinţele, problemele şi care au primit un răspuns de la dumneavoastră. Sper ca şi eu să primesc răspuns la o nelămurire pe care o am de ceva timp...

Eu vă scriu legat de un lucru citit chiar pe site, este vorba despre articolul despre dans. La un moment dat am citit acolo despre horă în satul românesc, iar dumneavoastră aţi spus ceva legat şi de prieteniile dintre

tineri, de felul în care se legau şi de cum ajungeau să se căsătorească; aţi spus ceva de genul că, de cele mai multe ori, căsătoriile se făceau cu intermedierea părinţilor, tinerii nu prea îşi permiteau să se îndrăgostească, adică să aibă o simpatie faţă de cineva anume. Dacă părinţii decideau ca viitorul mire/viitoarea mireasă să fie dintr-o anumită familie, tinerii erau nevoiţi să se supună.

Acum vine întrebarea mea: credeţi că e bine să te căsătoreşti cu cineva pentru că părinţii (şi chiar şi duhovnicul) te sfătuiesc aşa, spre o anumită persoană? Chiar nu ne putem permite luxul de a ne îndrăgosti, de a simţi ceva frumos la vederea persoanei iubite? (Desigur, nu mă refer la patima trupească, ci pur şi simplu la sentimentul de a fi îndrăgostit şi de a-ţi dori cu toată fiinţa să fii alături de cel drag). Pentru că sunt într-o situaţie oarecum similară şi simt că e o mare frustrare să încerc să mă îndrăgostesc forţat de cineva... Duhovnicul m-a sfătuit să am răbdare şi nădejde şi să nu-l îndepărtez pe băiatul de care v-am spus. Ştiu că trebuie să facem ascultare, că prin duhovnic ne descoperă Dumnezeu voia Sa, dar ce să fac dacă mi-e atât de greu să-l accept pe băiatul respectiv, în sensul că nu simt nimic pentru el? Poate ar trebui să vă menţionez că, înainte de a-l cunoaşte pe acest băiat, m-am îndrăgostit de cineva cu care nu aveam nicio şansă să mă căsătoresc, deşi mă plăcea şi el... şi, cu mare durere, m-am depărtat de el, dar sperând în inima mea că într-o zi mă voi îndrăgosti de cine trebuie. Deci poate că nu ştiu să aleg, poate chiar din acest motiv e mai bine să mă supun?

Vă mulţumesc pentru timpul acordat citirii mesajului meu şi vă rog din toată inima să-mi răspundeţi la frământările mele, atât cât se poate şi cât vă permite timpul.

Doamne ajută!
Alexandra

Draga mea Alexandra,

De multe ori, luxul de a se îndrăgosti îi costă foarte mult pe oameni! Dar numai dacă se căsătoresc înainte de a trece starea aceea de atracţie iraţională. Când ne simţim atraşi în mod „inexplicabil" de cineva, poate să fie un impuls al subconştientului care caută un „model" indus de un personaj real sau fictiv pe care l-am admirat sau care nu ne-a plăcut pe noi! Căutăm, fără să ne dăm seama, o „recompensă"! Dar motivele pot fi multe. Important este că atracţia iraţională, numită îndrăgostire, este dictată de „creierul primitiv", vegetativ şi emoţional, care nu are acces la valorile noastre! După ce acela îşi rezolvă pretenţiile, putem să ne trezim lângă un om cu totul şi cu totul străin de sufletul nostru. De aceea, iubirea începe după ce trece starea de îndrăgostire. Această stare ne face atenţi la cineva şi, prin atenţie, descoperim taina persoanei sale. Dar dacă nu vedem nimic, ci doar ce e în capul nostru, inevitabil vom ajunge la dezastru! Să mă ierţi, copil iubit, am cunoscut atâtea victime ale unor „mari iubiri" sfârşite în căsnicii „pasionale", cu gelozie, bătăi, jigniri, umiliri, încât vă recomand ca, atunci când vă permiteţi luxul de care vorbiţi, să vă rugaţi mult, să culegeţi informaţii despre Făt Frumos sau Ileana Cosânzeana şi să aveţi

răbdare. Nu cred că e o soluţie să vă căsătoriţi fără a vă iubi! Dar merită să fii atentă la omul pe care poate nu-l vezi pentru că nu seamănă cu „prototipul"!

Cu înţelegere şi respect pentru frământarea ta,
M. Siluana

Dumnezeu S-a făcut Om, spun Părinţii, ca omul să se facă dumnezeu. Această facere a omului o lucrează Dumnezeu lucrând „ţărâna" ce suntem. Nu e o nouă creaţie din nimic, ci este o facere din ceea ce suntem, cu tot ce am primit în noi de la strămoşi, părinţi, neam, vreme şi am lucrat sau am stricat cu voie sau fără de voie, cu ştiinţă sau cu neştiinţă, cu gândul, cu cuvântul sau cu fapta. Mântuitorul ne învaţă că dobândim bucuria Lui dacă suntem credincioşi peste puţinul pe care ni l-a dat. Puţin fiind şi un talant şi cinci talanţi... Iar a fi credincios înseamnă a lucra cu acest puţin dat fiecăruia, cu toată bogăţia de har pe care, iată, Domnul ne-o oferă gratuit în Biserica Lui.

Îndrăznesc să cred că cele ce le veţi citi în acest volum vor fi un îndemn la privirea şi trăirea vieţii în lumina acestui crez despre om şi despre rostul vieţii lui în lume.

Maica Siluana

9 786068 117409

17.00

DOXOLOGIA

Mitropolia Moldovei şi Bucovinei